...નહિ એવે સમયે, યુગની અને યુગનાં પુરૂષની લીલાની ...ભાંગ સનાતન ધોરણે જે પડી હતી.

ઈશનથી શાહોજીનુ નુર (કલા) શ્રી પીર ઈમામશાહ આવામાં આવ્યું, તેને ઉથલાવવા દુષિયોએ ખટપટને બનાવટો આદરી, ગત અવતારોની જેમ અવતારો વીતી ગયા છતાં તેને તે સ્થાનો હજુએ પુજાયે છે! તેમ શ્રીહરિની કળા શ્રી શાહોજી નુરઅલી મહંમદ-શાહે શ્રી ઈમામશાહ બાવાને સોંપી તે પછી શ્રીહરિ વખત આવે પોતે પ્રગટય પણે હેમપુરે પધાર્યા છતાં! નુરઅલી મહમદશાનાં લાગતા વળગતાઓએ, પોતાની સ્વાર્થી મમતા ના મૂકી ! પ્રપંચ ને પાવરધો કરી ખોટી જીદને નભાવે ગયા! લોભને લીધે ધર્મને ધુળ મેળવી! ભોળી દુનિયા શ્રીજીની લીલા ન સમજી શકી ! તેનો ખુલાસો એજ રીતે થાએ! તોજ સદ્ગોરજીએ, પોતાની ફરજ પૂરી કરી એમ મનાએ! તે કારણે શ્રીહરિ પાસેજ એવે સમએજ શ્રીહરિની કળાનું સ્ફોટન હજારો મનુષ્યો રુબરૂ કરાવી દીધું તેજ આ પુસ્તક "સત્યવેણી" છે.

શ્રી આદ્ય નારાયણને આદિ સમયે પ્રેમ ઉત્પન્ન થએ અખીલ વિશ્વની યોજના કરી, મનુષ્ય શરીર પોતાના કલા... શરીરાકારે સજર્યુ, આદિ સમયના મનુષ્યતનો જ્ઞાનથી... હોવાથી તેને જ્ઞાનની ભૂમીએ પ્રેરરવા પોતે બ્રહ્મા, વિ... શકિત એમ પવિત્ર નુરી શરીરોથી લીલા આદ... જ્યોતિ સ્વરૂપોના શરીરોએ જગ... તેમાં કેટલાક પ્રેરણાએ પ્રેરાય... સર્વ એનીજ લીલા કહે...

કહી શકેજ નહિ એવે સમયે, યુગની અને યુગનાં પુરૂષની લીલાની ગડભાંગ સનાતન ધોરણે જે પડી હતી.

ઈશનથી શાહોજીનુ નુર (કલા) શ્રી પીર ઈમામશાહ આવામાં આવ્યું, તેને ઉથલાવવા દૂષિયોએ ખટપટને બનાવટો આદરી, ગત અવતારોની જેમ અવતારો વીતી ગયા છતાં તેને તે સ્થાનો હજુએ પુજાયે છે! તેમ શ્રીહરિની કળા શ્રી શાહોજી નુરઅલી મહંમદ-શાહે શ્રી ઈમામશાહ બાવાને સોંપી તે પછી શ્રીહરિ વખત આવે પોતે પ્રગટય પણે હેમપુરે પધાર્યા છતાં ! નુરઅલી મહમદશાનાં લાગતા વળગતાઓએ, પોતાની સ્વાર્થી મમતા ના મૂકી ! પ્રપંચને પાવરધો કરી ખોટી જીદને નભાવે ગયા! લોભને લીધે ધર્મને ધુળ મેળવી! ભોળી દુનિયા શ્રીજીની લીલા ન સમજી શકી ! તેનો ખુલાસો એજ રીતે થાએ! તોજ સદ્ગોરજીએ, પોતાની ફરજ પૂરી કરી એમ મનાએ! તે કારણે શ્રીહરિ પાસેજ એવે સમએજ શ્રીહરિની કળાનું સ્ફોટન હજારો મનુષ્યો રુબરૂ કરાવી દીધું તેજ આ પુસ્તક "સત્યવેણી" છે.

શ્રી આદ્ય નારાયણને આદિ સમયે પ્રેમ ઉત્પન્ન થએ અખીલ વિશ્વની યોજના કરી, મનુષ્ય શરીર પોતાના કલા- શરીરાકારે સૃજ્યું, આદિ સમયના મનુષ્યતનો જ્ઞાનથી હોવાથી તેને જ્ઞાનની ભૂમીએ પ્રેરરવા પોતે બ્રહ્મા, વિ શકિત એમ પવિત્ર નુરી શરીરોથી લીલા આદ જ્યોતિ સ્વરૂપોના શરીરોએ જગ તેમાં કેટલાક પ્રેરણાએ પ્રેરાય સર્વ એનીજ લીલા કહે

માયાને આવરણરૂપે માયિક સ્વરૂપે શ્રીહરિએ પોતાના નુરી કલાત્મક શરીરની ફરતી દિવાલ રૂપે આડીઆવળી વિંટળાવી રાખી, કે એ આ માયાવી આવરણો ક્રમે ક્રમે ઝીતી હરિશરણને પ્રાપ્ત કરે તોજ તે જ્ઞાની પણો થયો કહેવાએ, ને તે મોક્ષાધિકારી થયો મનાય.

જ્ઞાનદાઇ શરીરની આજુબાજુ કલાત્મક માયાથી આચ્છાદન રાખી પોતે જગતના મનુષ્યો ભેળો હળીમળી રહી, અનેરી રમતો નવિન, નવિન વિધિની રમે ગયા, ત્યાંસુધી ! કે એઓશ્રીના શરીરના શુદ્ધ સ્વરૂપને એઓશ્રીના શરીરના, માં, બાપ, ભાઈ, સ્ત્રી, બાંધવ આદિ કોઇપણ પારખી ન શક્યા ! શ્રીજીની સર્વે રમતો કોમી ભાવ વિનાનીજ હોય, જેથી માયાવી એટલે કોમી ભાવ વાળાને સમજ નાંપડે ! પોતે પોતાનાં ચારિત્રો અનાદિની પ્રથા અનુસાર પોતેજ ધારે તેને સમજવા દે, જે પોતાનો હોય તો ! એટલે એનો થઈ એને ઓળખી એ માટેજ જીવિત જીવી જાણતો હોય તો. જુના ચારિત્રો તરફ દ્રષ્ટિ કરવામાં આવે તો શ્રીજીનાં ચારિત્રો એકજ પ્રકારના એ, કહેવાએ ને નાએ કહેવાય, જૂઓ શ્રી મતસ્ય, શ્રી કચ્છપ, શ્રી વરાહ, શ્રી નૃસિંહ, પશુ, શ્રી વામન બટુક બ્રાહ્મણ, શ્રી પરસુરામ યોદ્ધા બ્રાહ્મણ, શ્રી
…વંશી રામચંદ્ર ક્ષત્રી, શ્રી ચંદ્રવંશી ક્ષત્રી શ્રી કૃષ્ણ, શ્રી બુદ્ધ
… શ્રી નિષ્કલંકો યવનાદિ વિધવિધ પ્રકારે પ્રગટ આવી અક-
… સાથે સાથે પોતાની રમતનો અગમ માર્ટિનો માર્ગ
…મો એ ગુચવણ ઉપર મૂકીને ! તે પણ કાંઈક
…વિંશનોજ, નિર્દેશ જાહેર કરીને હો
… કે ભલભલા માંથુ કુટી કુટી
…મને સાત્વિક આંહારી

વિના પતો નજ લાગે ! અહાર, વ્યહાર સાત્વિક જ જોઇએ, માદક અહારી, કે વ્યવહારી તો એમાં માંથું મારીજ ન શકે, માદક આહારી કદી કોઈ' એ જ્ઞાન સંબંધી દાવો કરતો હોય તો તે મિથ્યાવાદી છે, એમ સમજી તજવા યોગ્ય ગણાય. *મનુષ્યમાં કુશળતા બે પ્રકારની છે, આત્મિક ને માનસીક, આત્મિક કુશતા માટેજ અહાર શુદ્ધિ, એટલે માદક પ્રદાર્થોનો ત્યાગ, તે સાથે સંસારપર ભવ્ય વૈરાગ્ય પ્રાપ્ત કરેજ પરમાત્માને પામવાના માર્ગની ઝાંખી પામી શકે; સાથે તે જગત માયિક દ્રષ્ટિએ તુચ્છ દેખાએ ! માનસિક કુશળતાએ જગતમાં કુશળ લેખાએ ! ધંધા, રોજગાર, પપંચ, કળા, કૌશલ્યતા આદિ વ્યવહારી સર્વ કાર્યમાં પ્રવિણ દેખાઇ, રાજદરબારે, વેપાર ધંધે, જ્ઞાતિજનોમાં, જગતના ધંધા, ધાપા, ખપટ, ચરપટ, ધાપ બાજી આદિમાં અનોખોજ દેખાઈ રહેને અતિ નામના પ્રાપ્ત કરી શકે. તે ઉપર જગત લોભાઈ તેનું અનુકરણ કરવા ઇચ્છતી રહેશે. પણ તેઓને ને આત્મિક કુશળતાવાળા વચ્ચે જમીનને આકાશ જેટલો અંતર માનવો.આત્મિક કુશળતા વાલાનો સંગ કરવા કોઈનુંએ મન ન થાએ, માનસિક કુશતાવાળાની લોક ગુલામી ઇચ્છે. એ પણ ધર્મ નાશનો પ્રયોગ છે.

સાત્વિક અહાર, વ્યવહાર, સદ્‌ગુરૂની દયા, ત્યાગ વૈર[illegible] વિના હરિવંશનાં ઉકેલનો માર્ગ શાણા, જ્ઞાની, ચતુર, [illegible] કદિ ભલે મથી મરે ! પણ તેના દ્રશ્યની ચાવીનો માર્ગ [illegible] તે નજ મળે.

*તમાકુ પીયે તે નર દોજખી હોય. (સત્પંથશાસ્ત્ર). પદ્મપુરાણ—[illegible] બીડી પીતો હોય (કે તમાકુ વાપરતો હો[illegible] તે યજમાન દાન [illegible] નરકમાં જાયે ને, તે બ્રાહ્મણ મરે [illegible]

'સદ્ વ્યવહારે', 'સાત્વિક અહારેજ' 'ગુરુદયા પ્રાપ્ત થાએ છે, 'ગુરુદયા પ્રાપ્ત થયેજ' એ ગુચવણનો ઉકેલ સદ્ આવી જાય-છે. વેદો વર્ણવે છે, કે "વર્તમાન સમયમાં જે શ્રીહરિનું સ્થુળ દેખાતું શરીર પ્રચરતું હોય, ને તેનું જે નામ હોય ને તેના જે અક્ષર હોય, તેને જે જાણી શકે કે જાણતો હોય, તો તેજ બ્રાહ્મણ (બ્રહ્મને જાણનારો) મોક્ષાધિકારી જાણવો." આવી પવિત્ર આજ્ઞાઓમાં કોઈપણ ઠેકાણે કોમી ભાવની જરા પણ ગંધ નથી, "કોમી ભાવ તો મોક્ષાધિકારમાં બાધા ડાલનાર છે."

આદિ જ્ઞાન પ્રાપ્તિ પછીનાં કાળાંતરે મોહ વશ માનસિક કુશળ-તાએ જ્ઞાતિ, જ્ઞાતિ, વર્ણાવર્ણ, ભેદાભેદો આદિ મમત્તાના પ્રવેશે કુશંપ, કલેશે જડ ઘાલી કોમી ભાવનો ઝેરીલો અગ્નિ ઘર કરી બેઠો, તેમજ ઝેરીલી અગ્નિના શત્રુઓ સજ્જન પુરૂષો તેના નાશનો માર્ગ પ્રગટાવતાજ રહ્યા! અહંમભાવી પુરૂષો તો એ વિષાદિ અમૃતનાં ઘુટડા ગળે ઉતારતાજ રહ્યા! તેના ઘેનમાં વેદાજ્ઞાને પણ સૂતી મૂકી જગતનાશનું કાર્ય ધપાવતેજ ગયા, તેમાં જરાપણ ઉણપ આવવાજ ન દીધી!

પ્રજ્વલિત કોમી ભાવને શાન્ત કરવા ઈચ્છનાર સજ્જન સામ્યભાવનો પ્રચાર તનતોડ મેહનતે કરી રહ્યા છે, જે કે કોમી ભાવનો અસ્ત વ્હેલો થાય? તેમ છતાં કલિના એ ડબલ, જોરથી ફુંકાય છે. "ખરી રીતે એ મહાશયો ભાવની ખરી જડ જે ધર્મમાં પક્ષપાત તે તરફે જરાપણ કરી શકતા નથી ઉલટા તેથી દુર્લક્ષેજ રહે છે!" ખરી કાર્ય "શ્રીહરિ [illegible]ન હોવાથી" એવી મત એ મહા- કરી આ[illegible] [illegible]માં પક્ષપાત છે એની જડ ઝાલી

તે નિવારવા પ્રયત્ન શાળી થએજ કોમીવાદ નાશ પામશે. ધર્મ-વાદની ભાવનાઓ ધર્મ સાથે સંગંઠિત છે. ચોક્કસજ 'ધર્મમાંથી મારૂં, તારૂં,' એ ભાવ નીકળી ગએજ કોમી ભાવ નહિજ રહેવા પામે ! એ વિનાની સર્વ મિથ્યા માથા ફૂટો છે. જ્યાં સુધી મારો ધર્મ, ને ભાઈનો ધર્મ, એ ભાવોના બંધારણો છે, ત્યાં સુધી 'સારો, ખોટો, એ ભાવો છે, એ ભાવનાઓનો બંધ જુના સમયનો વડીલો પાર્જિત સંગઠનનો છે, ધર્મનો અઘાથ વિવેક સુન્ય પ્રેમ છે. જેમજેમ સમયે સમયે નિરનિરાલા શ્રીહરિએ સ્વરૂપો ધારણ કર્યા તે સ્વરૂપો સેવ્યા, એ સ્વરૂપો લીલા કરી ગયા પછી ' જે સ્વરૂપ આવ્યું તેને ઓળખી,' તેને સરણે જવાનું હતું, તે તો 'જનારા સ્વરૂપોનો મોહ કેટલાએથી ના મૂકાયો !' ને 'આવનાર પુરૂષને ના ઓળખી શકાયો' જૂનાના મોહની જડ જામતા જામતા હજારો, ધર્મભાવો (મોહને મમતાનાં બંધનો) બંધાયા,' એ ભાવો કેમે કરતાં ટળે એમ નથી, "એનો સરળને સેહેલો આ એકજ ઉપાય છે 'કે સર્વનો ધર્મભાવ ઉપર મોહનો પરદો પડયો છે તે ઉપાડી દેવાએ ! એવો ઉપદેશ અસરકારક થાએ' તોજ કોમીભાવનો નાશ છે, નહિ તોએ મહાશયોની મિથ્યા માથાફૂટ છે.

સામ્યવાદ પ્રચારક મહાસયો પોતેજ જૂના હઠ્ઠ ધર્મને પોસતા રહી, મોઢે સામ્યવાદનો ઉપદેશ કરે, ' હૃદયે ભાવ એકને મોઢે તેથી વિરૂદ્ધ ' એ ભેળસેળીયો ઉપદેશ સામાવાલા ઉપર કેવી અસર કરે ? ઉલટો કોમી ભાવ રેલમછેલ જગતમાં ધમ ધમાટી મચાવી મૂકે, મહાસયો ! ' આવા અવળા બળે કોમી ભાવ તજ-વવા પ્રયત્ન કરો છો ' તેથી સંતાંસ પોતાનાજ હૃદયમાંથી જ ધર્મ જેવી પવિત્ર ભાવનામાંથી હિન્દુ, [illegible]માન. [illegible] ભાવો

ટાળવા પ્રયત્ન શાળી થાઓ ! એજ ઘણીજ સફળતાની ખરી ચાવી છે એથી આપનો વિજય જરૂર થઈ જવાનોજ.

'હિન્દુ, મુસલમાનાદિ એવા ધાર્મિક ભાવો દૂર કરી,' 'એક પ્રભુતાઈનો માર્ગ ગ્રહણ કરી,' વાહ–વાદિ ઉપ્લેકિયું જ્ઞાન તજી દઈ,' 'દ્વિદતાને ટાળી' 'અદ્વિત માર્ગે અવલંબી' અન્ય ભાવનાના દ્વારોબંધ કરી દેવા. "આકાશવાણી," (વેદ, કીતાબાદિ) "અ પુરુષ વાણી" શ્રી હરિની જ વાણી છે તે સર્વ એકજ શુદ્ધ ભાવ પ્રગટાવ નારી છે, માટે તેને 'ભેદ ભાવ વિના શાન્ત ચિત્તે એક સરખી રીતે પુજ્ય માની' એ સર્વના 'હૃધ્યનો અંન્તર ભેદનો મીઠો મર્મ' સોધી તેનો પ્રચાર કરેજ ઝેરી કોમીવાદનું વિષ નાશ પામશે.

'શ્રી હરીજગ કલ્યાણે સ્વ સૃજિત તનોમાં દેશ, વેષ, ભાષાદિના ભેદા ભેદ વિનાનાજ સ્વ સ્વરૂપો પ્રગટાવે છે,' તેને આપણે શીરવંદ્ય ગણી 'હરીવંશે ખોળ કળા સહિત્યના શરિરને (શ્રી હરિનાં ખાસ શરિની ઓળખાણીયોવાળો) એ વેદ પ્રમાણે ખોળી, ઓળખી તેને આધીન થઈ રહો ! ધુતારાઓનો ત્યાગ કરો એજ તત્તવ જ્ઞાન ઉત્તમ છે, નહિતો ભવ વાટવીમાં ભલે પડી રખડયા કરો. "શ્રી હરિના સત્ય સ્વરુપની ખોળની ચાવી એજ સંદત્તર કોમી ભાવનો નાશ છે"

શ્રીહરિએ હુરી ખાસ સ્વરૂપો વખતોવખત મનુષ્ય તનુંમાં પ્રગટાવ્યા છે, તેને આજ શાસ્ત્રાધારે માનવાનું કહેવું છે, છતાં જૂના (વચલિત) નો મોહ મુકવો નથી ! એકને માનવું છે, એકને નથી [illegible]" અમુક [illegible] માનવા' 'અમુકને મૂકી દેવા !' અમુક

મુદ્દત સુધીનાને માનવા' અમુક મુદ્દત પછીનાને મૂકી દેવા[' અમુક પછીથી શોધના બંધ કરવી !' અમુક સમય પછી આવ-વાના છે એટલી આંટી આલી રાખી' જુનવાણીએ પડી ખોળ બંધ રાખી, વર્તમાન સમયનાં સ્વામીને ખોળવાની વાત ઉડાડી દઈ, સત્ય વાત અદ્ધર ઉપાડી રાખી, પોતાના ચલાવેલ પાંખડને આગળ કરી જગતને અંધારામાં રાખી, જગતને શ્રી હરીનાજ શત્રુ પણામાં પ્રેરવાની પ્રયત્ન થઈ રહ્યા હોય ! ત્યાં કોમી ભાવને જવાબન કેમ થાએ ? ' શાસ્ત્રોએ સ્થળ, શંખ્યા, સ્વરૂપ, સમાયાદિ સર્વ સચોટ નિશ્ચિત કરી આપ્યા છે, પણ તેને માનવું નથી ને શાસ્ત્રને પાણીચું આપી પોતાની મમતા ચલાવવી છે તો તેને સામ્યભાવ કેમ ભાવે ? શાસ્ત્રો, વેદો કેમ ભાવે ? જગત જ્યારે એટલા બળે પહોંચ્યું છે; તો તે નગારાના ધ્વનીમાં પીપુડી કેમ સંભળાએ ? મારે તો આ સમયે મારા માથાની ફરજ પૂરી કર-વાની ઈચ્છાએ સેવાભાવે વર્ણવું છે તે વર્ણવી રહ્યો છું.

'શ્રીહરિનીકળા, રમતાદિ, કોઈપણ સ્વરૂપની, કોઇપણ **સમય-ની' ગત** સરખી હોતીજ નથી,' વેળા વેળાની કળા ન્યારીજ, એકથી એક ન્યારી, ન્યારા ઢંગ, ન્યારા ચારિત્ર, ન્યારા સ્વરૂપ. જેથી 'માયાવિ વ્યવહારમાં રચી પચી રહેલા ડાહ્યા પુરૂષો, ભણેલા; વાચાળ, પંડિતો, ગત્ સમયનાં ચારિત્રોને માનનારાઓની વાણી ચાતુર્ય આગળ સાધારણ બુદ્ધિનાં ગ્રામ્યજનો મુંગે મોઢે દોરાયજ ! એ સ્વભાવિક છે. કોમીભાવનાના ભેદોમાં રંગાએલા પંડિત વિદ્વાન પુરૂષોની વાણી કળામય હોય છે, વિદ્વાનો બધું સાચુંજ કહેતા હોય, એમ સમાજની ધારણા હોય છે. એ ન્યાએ એવા

પંડિતો પોતાના હૃદયના રંગને સમાજ ઉપર પાથરી સ્વરંગે રંગીલે ! દેખાવમાં શાસ્ત્રનો—સત્યનો પ્રચાર આગળ લાવી જગતનો નાશ કોમીભાવે કરી રહ્યા છે. કહેવાતા વિદ્વાનોને પોતાના અહંમપણાએ અંધારપણુ પ્રાપ્ત થએ, કાંઇ સત્ય સૂજવા પામતું નથી, સત્ય તો સર્ચલાઈટ જેવો પ્રકાશિત છે 'સત્ય એ ધર્મ ! 'ધર્મમાં ભેદભાવ હોતો નથી.' હિન્દુ, મુસ્લિમ, ઈસાઇ, મુશાઈ, પારસી, જૈન, બૌદ્ધાદિ ભેદો એમાં નથી." 'ભેદ એજ કોમીભાવ' એવા ભેદભાવો સત્ય બ્રહ્મને સૂજવા દેતા નથી. વિદ્વાનને વાચાળ પુરૂષોની વાણી ઉપરજ જગત વિશ્વાસ રાખવા ટેવાએલી હોવાથી મોહમયી વિદ્યાનાં ફળ ! તે એજ 'આજ કલેશમયી દુનિયા !' "રાવણીઓ પડઘો"

આજ કલિયુગમાં શાસ્ત્રાધારે શ્રીહરિનો દશમો અવતાર ફક્ત એકજ શ્રી નિષ્કલંકી નારાયણનોજ હોવાનું ગવાય છે, સમય પણ "સંવત વિક્રમ દધિઅંગા" દર્શાવેલ, 'એ લીલાવાદી મહાપુરૂષની લીલા કોણ સમજી શકે'? એઓશ્રીના ચારિત્રો જગતમાં નજરો નજર દેખાઈ રહ્યા છે. પણ "આંખસહીત પણ આંધળા" એ ન્યાયે કોણ જોઈ શકે ? ' એ **મહાદિવ્ય પુરૂષની** અકળિત કળા કોણ કળી શકે' ? 'એઓશ્રીનાં ચારિત્રો જગતમાં ગવાઇ રહ્યા છે, પણ 'કાન સહીત પણ બેહેરીયા' તે ક્યાંથી સાંભળી શકે ? લેનારા ફળ લેઇ ગયા,' સોધકો શોધી ગયા, ને હજુએ ભાગ્યવંતા શોધ કરી રહ્યા છે' 'જેનો ભાગ્ય બળવંત હશે ? તેજ આવા કળિકાળમાં માયાવિયોના ડંફાસ આગળ સમુહોનાં જુથોથી ન બીતાં શોધે લાગી રહી સત્ય શોધ્યાજ કરશે.' નહિતો આવા અસત્યના અસંખ્ય ભેરોનાં સામટા સાદ આગળ

સત્યની તુતુડી ક્યાંથી સંભળાએ? જ્યાં છળ પ્રપંચની લેહેરો લેવાતી હોય, ત્યાં સમાનભાવી ઔષધ ક્યાંથી પીવા મન થાએ? એતો કોઈ વિરલા હરિના ખાસ દાસોનેજ ભાવના જાગે તેઓ આ માયાવી જુથ્થો આગળ નોધારા દેખાઈ રહે, "નોધારા રહે-નારાઓ એવા હરિનાદાસોનું તો જાણે આવીજ બન્યું!" એટલી સતામણી એમની ચાલુ થાએ! એટલો એટલો પજવે! કે કાચો પોચો હરિનોલાલ હોય તો બીતો ને સંતાતોજ રહે!' નહિ તો માયાવિઓ એની એટલી દુર્દશા કરી મૂકે, કે એ જીવતથી મૂવેલો ભલો' પણ જે સાચા હરિના પ્રેમીજનો તો **માયાવિયોની** સતામણીના સર્વ સંકટો સહન કરી હરિ સેવામાંને સેવામાં લાગ્યાજ રહે, 'ફરી ફરી મનુષ્ય જન્મ આવનાર નથી' એવા મોંઘા મૂલો મનુષ્ય તન આવા દુષ્ટોની ખુસામતમાં નજ ખુવે.' સીધી રીતે એ માયાવીઓ સત્યભેદ સમજવા કે સત્ય માર્ગે પ્રેરવા પ્રયત્નશાળી નજ રહે. માયાવિયો થાકે દુ:ખ દેતાં દેતાં, પણ હરિનાં દાસો એ દુ:ખ સેહતાં સેહતાં આનંદ માની બમણા બળે ઉમંગે સેવા કરેજ જાએ.

માયાવિયો જગતને ઠગવા હરિકિર્તનની મોઢે ખોટી ખોટી રાઢું પાડી જગતને દેખાડવા કે હું હરિભકત છું,' તે માટે પાડે. મોઢે ખોટી નિષ્ટાએ (સ્વાર્થ ખાતર) ડફાંસ હાંકી ભોળાઓને ભરમની જાળમાં વીંટે, એવાનો તો ઉપરનો ડોળજ દેખાડવાનો છે, 'જ્યાં સ્વાર્થ સધાએ' કે પછી એ ડોળ બોળ ક્યાંએ ઉડી જાય!' જેમ પતંગિયો રંગ તડકો લાગતાં ઉડી જાએ છે!

શ્રીહરિએ સંવત વિક્રમના સાતમા સતકમાં પ્રાગટ્ય પણે લીલા આદરી, તેઓશ્રીને ઘણા સનાત[illegible] ધર્માવલંબિયો એ

ઓળખ્યા, ઓળખાવરાવ્યા, સેવ્યા, સેવરાવરાવ્યા, પૂજ્યા, પૂજાવરાવ્યા, કેટલાકોએ તો શુધ્ધ પણે સેવા આદરી, કેટલાકતો એથી શત્રુવટ લેઈ બેઠા, કેટલાકોએ માંહે ભેળસેળ કરી સ્વાર્થ સાધવા બીજાઓ ઉપર સ્વાર્થનો આરોપ નાખી પોતે સાચા છે, એવા ગપગોળા ઉડાડી ધર્મને નામે ઘણા ધતિંગો રચાયા, સાચાને ખોટો ઠરાવવા પ્રયત્નો આદરાયા, ખાલી થએલ ઘરને બનાવટે કરી પૈસાના બળે સાચા વર્તમાનકાળનો પુરૂષ ઠરાવવાના ધતીંગો ઘેરાયા ખોટાને સાચા કરવા શાસ્ત્રોને પોતાને ઓશિંગે રાખી જૂઠ આગળ કર્યું સમયના સ્વામીથી જગતને આડ રાખવા પ્રપંચો રમયા.

યુગ-યુગના ભેદો પલટી ! ગયા આ કલિયુગ છે' એકક્ષણની ભકિત પહેલાંના યુગોમાં કરોડો વર્ષની ભકિતથી વધી જાય છે. શ્રીહરિના વર્તમાન અવતારનાં ચારિત્ર ઉપર એકવાર દ્રષ્ટિ થાએ, તો યુગો-યુગના કુકર્મો નાશ પામી શુદ્ધ મોક્ષાધિકારી થઈ જવાએ એમ વેદ કહી રહ્યા છે. આવા વિવેચનો માટે આ સ્થળ પૂરતું નથી શ્રીહરિના ગુણનું વર્ણન કરતાં કરતાં વેદો પણ થાકી કહેતા ગયા કે 'એટલું નહિ' ' એટલું નહિ' તો ત્યાં મુજ પામરનું શું ગજું ?

સમયનાં સંજોગોએજ મારે માથે એ વર્ણન કરવાનો જે ભાર મૂકાયો છે, તે પરમાણમાં મારી બુદ્ધિ સંપત્ત પ્રમાણે બે અક્ષર લખવા પ્રયત્ન કરીશ, "પણ તેનું ધાર્યું કાર્ય છે, તો તેજ પૂર્ણ કરે. 'તથાસ્તુ.'

શ્રી નારાયણ જગતનો સ્રસ્ટા ! અનંત ભેદ, ગુણ, માયા, કળાદિથી ભરપુર, એનો બરોબરિયો કે જેનાથી દલીલ કરાએ તેવો પણ કોઈ નથી. તે મનુષ્ય તનમાં પોતે સ્વઇચ્છાએ પ્રેમના પૂરે તણાઇ આવવા જેવી લીલા સ્વઇચ્છાએ અન્યન ભેદોમય કરી અને પોતાંને આવવાનો માર્ગ એક હરિ વંશને નક્કી કરી રાખેલ, તે માર્ગ અનાદિના ધોરણે આજના કલિયુગમાં શ્રી હરિ તે શ્રીઅલી તે શ્રી હરિ કૃષ્ણ વંશે પવિત્ર ભૂમીએ પધાર્યા, તેનાં વંશની ભેદી ચાલ અનાદિથી ઘણા ભેદ ભરમોથી ભરપુર હોવાથી તેના ભક્ત વિના અન્ય કદિપણ સમજી શકતોજ નથી.

હરિવંશે શ્રી અલી શ્રી કૃષ્ણવંશે જેવી વિગતે આવ્યા તેનો ટુંક ખુલાસો આ પ્રમાણે છે.

શ્રી કૃષ્ણના પ્રદ્યુમનનાં શેષસ્થાન, (અનીરૂદ્ધ૧)ના *બિલસ્થાન (સતાનિક)ના વેણી વસ્છરાજ, (સતવીર્ય)ના સિંહરાજ (સૂર્યસેન) ને એક દીકરી લક્ષ્મી (સારા) નામે હતા. તેમનો વિવાહ બુદ્ધાલ શ્રી આદમના ચોથા પુત્ર સાથે થયેલ, તેમનાં પેટે શ્રી બુદ્ધા ભગવાનનો જન્મ થયો, સિંહરાજને પુત્ર વંશ ન હોવાથી દીકરીના દિકરાને વંશ તરીકે ખોળે લઇ સર્વસ્વ શ્રી બુદ્ધા ભગવાને અર્પણ કર્યું તે શ્રી કૃષ્ણથી '૭' સાતમે વંશે શ્રી હરિ બુદ્ધા ભગવાન નવમો અવતાર થયો. તે કુળજ હરિવંશમાં પ્રખ્યાત મનાયો ને તેણે તે લાયકજ કર્મ કરી બતાવેલા. કાળના વહને એજ વંશે શ્રીમાન

૧ મીસરમાં=શોણિતપુર હતું ત્યાં.

* બિલસ્થાન બિલ=ગુફા,+સ્થાન=ઠેકાણું એટલે જેનું સ્થાન ઘણો ભાગ રેહવાનો ગુફામાં (ખોહમાં) હોય છે.

મહા પુરૂષ ગુઝર (જગમાલ કે જગં જ્યોત) નામે મહા પરાક્રમી ઈતિહાસ પ્રસિદ્ધ પુરૂષ થયા છે, અનેક ચમત્કારો બતાવ્યા હતા. એ વંશમાંજ શ્રીમાન મહાપુરૂષ, કુશઈ (ગજસિંહ) જે અર્બસ્તાનમાં પધારેલા, તેઓશ્રીથીજ હરિવંશ કૃષ્ણ કુળને અપભ્રંશે કુરેશ કુળના નામે પ્રસિદ્ધિમાં લાવેલ. આટલેથી ભાષા જે મીસરમાં મિશ્રી હતી, તે બદલીને અરબી થઈ. તે વંશે, અબ્દે મુનાફ (દેવિસિંહ) નામે થયા, એ દેવી ભક્ત હતા તેમને ઘરે જોડકું બાળક જન્મેલ તે જોડકાને શસ્ત્ર પ્રયોગે જુદા કરવામાં આવેલ, તે સમયના પ્રખ્યાત જોતિષિઓએ ભવિષ્ય કહેલું કે એ બન્ને ભાઈયોના કુલમાં તલ્વાર ચાલ્યાજ કરશે તે ભાઇઓના નામ ૧ હાશમ (સૂરસેન), ૨ ઉમૈયા.

તે કાળે મક્કામાં એક મોટું મંદિર મક્કેશ્વર નામે હતું તેમાં તે સમયનાં તમામ કુરેષકુળ=કુષ્ણ કુળના અને અન્ય અરબ કુળનાં દેવોની પ્રતિમા મક્કાના મંદિરમાં (*સંગ અશવંદના મંદીરમાં) સ્થાપવામાં આવેલ, જેથી એ પ્રદેશઆખાનો જનસમુહ દરવર્ષે. નિયત કરેલ દિવસે એ મંદિરની યાત્રાએ આવતા ! તે દીવસનુ નામ અરબ ભાષામાં “હજ” નો દિવસ અપાએલું હતું ‘એ મંદિર’ શ્રીમાન સૂરસેનના વહિવટમાં હતું. શ્રી સૂરસેન (શ્રી હાશમ) નો લગ્ન મદિનામાં કરેલું તેમને બે દિકરા હતા, ૧ મુત્લિબ, ૨ શ્રી સ્યબા; શ્રી હાશમ (સૂરસેન)ના અંતકાળ પછી “શ્રીમુત્લિબ સાહેબ શ્રી શયબા સાહેબને મક્કામાં બોલાવી આવ્યા ને થોડાજ

* સંગે અશ્વદ=કાળો પાણો, એટલે જેની ગણના પુરાણ કાળમાં (૧૨) જ્યોતિર્લિંગોમા હતી. (આદિ શંકરાચાર્યના વર્ણત્ર પ્રમાણે.)

દિવસમાં "મુત્લિબ" સાહેબ અમરલીલા સ્વીકારી ગયા જેથી શયબા સાહેબનું બીજું ઉપનામ અબ્દુલ મુત્લિબ દેવાયું ને મક્કેશ્વરનાં આધષ્ટાતા થયા.

એ મહા મંદિર (મક્કેશ્વર) નાં મુખ્ય પુજારી શ્રી શયબા સાહેબ હતા અમુક કાળનાં વહન બાદ શ્રીજીએ મક્કાની જનતાને જણાવ્યું હતું કે અમુક કાળે એક દાણુવ હાથીયોની એક ભારી સેના લઈ આ મક્કેશ્વરનું મંદિર તોડી પાડવા આવનાર છે. લોકો આ ભવિષ્યવાણી સાંભળી ખળભળી ગયા, જેથી ધીરજ આપવા શ્રીજીએ તુર્ત ફરમાવ્યું કે ગભરાવ નહિ પ્રભુ પોતે પોતાના મંદિરનું રક્ષણ કરશે, બન્યું એ એમજ.

યમનનો શીધી રાજા 'અબ્રહા' એ મહા મંદિર તોડવા મક્કા ઉપર ચડી આવ્યો તેની ફોજમાં ઘણા હાથી લાવ્યો હતો, જેથી એ ચડાઇને ત્યાંના લોકો ત્યાંની ભાષામાં " અસ્હાબે ફીલની ચઢાઈ કહે છે; " એ હાથી જેવું મોટું જનાવર ત્યાંના પ્રદેશવાસીયોના જોવામાં કદી નહિ આવેલ, ને ઘણા જથ્થામાં એ જનાવરો હોવાથી મક્કાના વાસીયો તે જોઇ સર્વ ડરી દૂર નાશી ગયા ! પણ ઈશ્વરી સત્તાએજ ચમત્કારીક બચાવ કર્યો.

" એક ઝીણી ચકલી કાળા રંગની પેટ આગળ ભુખરી ધોળા રંગે હોય છે " તેવી ચકલીયોની સેના વાદળ ઉપર છવાઈ ગઇ, તે દરેકની ચાંચમાં એક એક કાંકરી હતી, તે પક્ષી ને અત્રે 'અબાબીલ'ના નામે સંબોધે છે. તે ચકલીની ચાંચની કાંકરી દરેક દરેક અસ્વાર પયાદા વિગેરેનાં માથા ઉપર પડવાં માંડી કે તુર્ત તે

કાંકરી ઠેઠ ઘોડા કે હાથીના નીચે સોંસરી નીકળી પડતી, ને તેના પડતાં સાથેજ અસ્વારને વાહન સુદ્ધાં મરી નીચે પડતાં ! એવી ચમત્કારિક રીતે એ દાણવી સેનાનો અંત આવી ગયો ને મંદિર આબાદ રહી ગયુ. એવા એ પ્રખર ભવિષ્યવેતા અને બ્રહ્મબળવાળા હતા.

શ્રી શયબા સાહેબને દશ પુત્રો થયા હતા, તેઓએ દશાંશનો નિયમ જાળવવા માટે પોતાંના એક સુપુત્રને મક્કાના મંદિરમાં ભેટ આપવા નિર્ધાર્યું તેમના નામોની પત્રીકાઓ નખાઇ, તેમાં શ્રી અબ્દુલ્લાહ સાહેબનું નામ આવ્યું, ત્યારે સર્વ વંશજનો અને અન્યના પ્રતિષ્ઠિત પુરૂષોએ મલી કહ્યું કે એ પવિત્ર શરીરમાં પવિત્ર આત્મા (બ્રહ્મ)નો ચમકાર દેખાય છે. એમના શરીરથી પવિત્ર હરિ વંશની વેલ રેહવાની છે માટે એમનાં સાટામાં અસો ઉંટ પરમાત્માના નામ ઉપર મક્કેશ્વરને અર્પણ કરો, તેમ કરવામાં આવ્યું. ને અબ્દુલ્લાહ સાહેબને પરણાવવામાં આવ્યા તેમને પેટે કલિયુગના મહા બ્રહ્મશ્રી મહંમદ સાહેબ જન્મ્યા.

એ શયબા સાહેબ (ઈંદ્રસેન)ને બીજા પુત્ર અબુતાલિબ સાહેબ (વિષ્ણુયજ્ઞ) હતા, જેમણે મજકુર શ્રી મહાબ્રહ્મનું રક્ષણને પાલન અંતઃકરણથી કર્યું હતું, ધર્મ રક્ષણ માટે પણ તેમને સર્વ પ્રકારની સહાય કરી હતી. તે સમય દુષ્ટોનું રાક્ષશી બળ અધિકાઅધિક પજવણી કરી રહ્યું હતું, એ શ્રી અબુલતાલિબ સાહેબને ત્રણ પુત્રો હ૦ અકીલ, તથા હ૦ અલી, તથા હ૦ જાઅફરો તૈયાર થયા. તેમાં સર્વ શ્રેષ્ટ શ્રી અલી શ્રીનિષ્કલંકી નારાયણ દસમા અવતારે આવ્યા.

શ્રી અલીસાહેબ હ૦ અકીલને હ૦ જાફર. એ ત્રણ ભાઈ સગા, ને ચોથા ભાઈ શ્રીમહંમદ સાહેબ છે. શ્રી મહાબ્રહ્મ મહંમદ સાહેબેજ પોતે શ્રી મુખે શ્રી અલીને પોતાના સગા ભાઇ મનાવ્યા છે.

શ્રી સયબા સાહેબ (ઈંદ્રસેન) ને ત્રીજા પુત્ર* અબુસામ (દેવેન્દ્ર) હતા. તે દેવેન્દ્રને ચાર પુત્રો થયા હતા, ૧ અસપત ૨ ગજપત ૩ નરપત ૪ ભૂપત. જેની વંશમાં જાડેજા ક્ષત્રીયોનો રાજ્યવંશ મોજુદ છે.

શ્રી ઈંદ્રસેનના વંશે શ્રી અલી, એ કૃષ્ણકુળે (કુરેશકુળે) એ વંશમાં શ્રી નરઅલીમહંમદશાહ છે. તેવીજ રીતે એજ કૃષ્ણકુળે (કુરેશકુળે) હાલના જાડેજા ક્ષત્રિઓનો વંશ છે. જેમાં મોરબી, કચ્છના મહારાજાઓ છે. એના પુરાવા માટે, જાડેજાઓના ભાટોના ચોપડા મોજુદ છે.

હરિવંશના ભેદની સમજ માટે બુદ્ધિ નિર્વિકારી હોવી જોઈએ, માદક અહારીયોને એ હરિવંશનો માર્ગ કદી નહિ સૂઝે ને નહિ માને, તેમ છતાં દ્વેષ હરિવંશનો કર્યા કરશે.

ત્રીજા દેવેન્દ્રના પુત્ર ચાર, પેહેલા અતિયા, જેમનું બીજું નામ અસપત. બીજા ખાલિદનું બીજું નામ ગજપત, ત્રીજા 'અતિબા' નું બીજું નામ (નરપત) ચોથા ' રાબેયા ' નું બીજું નામ (સામ અથવા ભૂપત) 'એ દેવેન્દ્ર' કુળ કચ્છના રાજવી અને અન્ય જાડેજા રાજપુત ક્ષત્રીના નામથી પૂજાયે છે. 'અબુતાલિબના પુત્ર શ્રીઅલી' ભૂમી સર્વ માથે પુજ્ય શિરોમણી, શ્રી વિષ્ણુ તે શ્રીહરિ (શાહ)ની પદ્ધિએ પુજાય છે. શ્રીમહંમદ સાહેબનો, ને શ્રીઅલી સાહેબનો

---

* કહા નડે પ્રબંધ. "કાઠીયાવાડી સાહિત્ય. "કચ્છ કાઠિયાવાડની પદરચના, ભાગ, ૧, (નબીમહંમદ) એ હેડિંગ નીચે " " કચ્છના કલાધરો. " " મહંમદ સાહેબનુ જીવન. " તવારિખે નાશોબ મીસરનો રાજ્ય વિભાગ. " " દુનિયાનો ઇતિહાસ. " આદિ ઘણા ગ્રંથોમાં છે.

મિશ્ર વંશ ગોર નરની સંજ્ઞાએ જગત માની રહ્યું છે. આ પવિત્ર વંશની ઈર્ષાએ બળી રહેનારાઓની બુદ્ધિને' અદેખાઈએ બાળી ભસ્મ કરેલ હોવાથી સત્યને ને એવા ઈર્ષાખોરાઓને લાખ્ખો યોજનનાં છેટા પડયા! વચમાં કોમીભાવનો અગ્નિ પેઠો! એ કેમે કરતાં ભેળા (સંપ) થવા નજ દે!

અનાદિકાળની પ્રથાએજ શ્રીહરિના શત્રુઓ શ્રીહરિનો નાશ કરવા (સૂર્ય ઉપર ધુળ ઉડાડવા) ના મિથ્યા પ્રયત્નોએ બળ બાંધી મૂર્ખતાનું પ્રદર્શન કર્યા કરે, તેમાં તેવાઓનું કાંઈ વળે નહિ, તો પણ મૂર્ખતા નજ મૂકે, અજ્ઞાનતાના પડળે શ્રીહરિનો નાશ કરવા જતાં પોતાનોજ નાશ થતો જાય! પણ અહંકારનાં પડળે કોમી-વાદિયોને ન સૂઝે! શ્રીહરિની લીલા અગમ્ય, ખળ પૂરૂષો બળ, નાણાં, પદ્ધિની લહેરમાં તણાએજ ગયા! ભાવીના પરદા પાછળના નવિન પ્લાનો' ચિત્રાતાજ રહ્યા, ઘુમંડિઓને એનું ભાન કયાંથી?

શ્રી અલીની પાંચમી વંશે છઠ્ઠા ઈમામ જાફરો સાદિક સાહેબ થયા તેમના શત્રુઓ એટલે નાણાંના પૂજકો, માયાવાદીઓ તૈયારજ હતા એતો એના કુળની અનાદિની રીત કે શત્રુ વિના પ્રભુ હોયજ નહિ, રાત્રી વિના દિવસ કયાંથી? "સ્વાર્થ એજ શ્રી હરિનો અને તેના વંશનો શત્રુ! એવા તો આજે દહાડે દિવસે વધતા જ રહે છે.

શ્રી હરિ જાફરો સાદિક સાહેબના પાંચ પુત્રો હતા. તેમાં શ્રી હરિવંશના અધિકારી પ્રભુ શ્રી ઈમામ ઈસ્માઈલ સાહેબ હતા, પણ એઓશ્રીના વિરોધી તેઓશ્રીનાં ઓરમાન ભાઈમુશિયે કાઅમ ઉભા થયા, તેમના પક્ષમાં શ્રી હરિવંશનો શત્રુ તે સમયનો રાજવી

અની અબ્બાસી હારૂન રસીદ હતો, એટલે દેવેન્દ્રના ભાઇ અબ્બાસ સાહેબનો વંશ' એથી એ પક્ષ મનુષ્યદ્રષ્ટીએ બળવાન બન્યો. શ્રી હરિકળાના ઓજસના મોહે ઈમામ થવાનો ખોટો દાવો આદર્યો. તે સાથે સાચા ઇમામના નાશ કરવાના પ્રયત્નો અદરાયા ! તેમાં રાજરમત ચાલી. ઈમામ તો સર્વજ્ઞ અનંત કળાવાન ચારિત્રશાળી હોય, તેને કોઇ પોહોંચીજ ના શકે, શત્રુઓને હંફાવવા કદી પોતે ગુપ્ત રહે! કદી પોતે પ્રગટે થાએ. એની કળા અનેરી એ બિચારા મુશિયે કાઝિમ ક્યાંથી જાણે? શ્રી ઈમામ જાફરો સાદિકે શ્રી હરિ ઇમામ ઈસ્માઇલ સાહેબને ઈમામની કળાનો પદ વિધાન કરી શત્રુઓનો માર્ગ મોકળો કરવા શ્રી હરિને દેશવટો દીધો. રાજ્યખટપટે હઠવાદિયો પોતે માયાનાં મોહે નવા મનુષ્ય સૃજેલ ઈમામની લારે લાગી સાચા ઇમામથી વિમુખ થયા. નારાયણ-નિર્મિત ના ગમ્યો, ને રાજનિર્મિત ગળે બાંધ્યો, આજે પણ જ્યાં રાજ્યની મદદ તેની ખુશામતે લોકોના થોકે થોક ઉભરાય છે. ("શ્રી ઈમામશાહ આવાનું વચન," પંચ મલી કરી ઈમામ ઠેરાવ્યા એવે ઈમામે જીવનાં છુટે.) એવી રીતે એક પછી એક ટોળાઓએ ઇમામો ઉભા કરી નોંખા પડતા આવ્યા ને કોમી-વાદીયોનું બળ વધતું ગયું.

એ મહા દિવ્ય સ્વરૂપ એવા એવા ટોળાઓને પાછળ મુકી આગળને આગળ વધતોજ રહ્યો, એની અનેરી અકળ કળા અનેરા ભેદ બીજા શું જાણે? અખિલ જગતનો સ્વામી અરબની ભૂમીએથી પરવારી મીસર પધારી ગયો. મીસરના રાજ્યાસને બીરાજ્યું તે સ્વરૂપ શ્રી હરિ મુન્તેસર બિલ્લાહ નામ ધરાવતું હતું. ત્યાં ઘણી લીલા કરી, તે શ્રીહરિના શરીરની બે ધણીયાણીયો હતી, તેમાં

આપણને એ બે પુત્રો ને એ બે માતાઓની સાથે કામ છે. મોટા શ્રી હરિ નિઝાર, બીજા નાના મુસ્તે અલી.

રાજ્યાસનના મોહે મુસ્તે અલીના મામા લશ્કરના સેનાપતિ હોવાથી શ્રી શાહ નિઝારને સહપત્ની બંદીખાને પધરાવી, મુસ્તે અલીને રાજ્યાસને લીધા. સારા સારા માણસો માથાના લોભને વળગી સાચા ઇમામને તજી મામાએ સરજેલ (મનુષ્યે બનાવેલા) ઇમામને વળગ્યા, રાજ્યબળે જબરદસ્તીના ઇમામત આજુબાજુ-માંજ ચાલી, રાજ્ય પણ ગેરહકનું ટક્યું નહિ.

શ્રી હરિ ઇમામ નિઝારશાહ સાહેબ જેલખાનામાંજ લીલા સ્વીકારી ગયા. તેમના એકજ પુત્ર શ્રી ઇમામ હાદી બાળ વયમાં કેદમાં શ્રી માતુશ્રી સહ હતા. શત્રુની જાહેરી સત્તા અને બળ આગળ બાળવયી ઇમામની દેખીતી શું સત્તા ? શત્રુ મીસરનો રાજવી ને ઇમામરાજ્યના કેદી એ રાજ્ય પણ એટલો બળવાન કે તે સમયની મીસરની શહેનશાહતની જાહોજલાલી આગળ મુકાબલામાં આજની એકે સેનસાહત નથી ! છતાં શ્રીહરિકળાએ એ શહેનશાહતની જેલની દીવાલો ચીરી જેલ ભેદી આફ્રીકા તજી ઇરાનની ભૂમી પવિત્ર કરી, કોઇને જરા પણ ખબર ન પડવા પામી કે શ્રીજી કયાં પધારી ગયા.

શત્રુને જેલમાં પૂરી પોતે રાજ્યાસનના એશઆરામ ભોગવવા લાગ્યા ! એ શત્રુ નહિ પણ ભગવાન છે, એ ભેદ કોઇપણ ભલભલાએ જાણ્યો નહિ, એની અકળ કળા તે કોણ કળે ? કયાં રમત કરતો હોય ને એ રમતિયાળ પુતળું કયાં કેવે વેશે જવા ધારી રહ્યો હોય ? યુગો પેહેલાંના પોતાના કોલ પાલવાનાં હોય, તે કોલ પાલવા જવા પોતાનો માર્ગ કેમ શત્રુ હાથે સાફ કરાવતો હોય !

તે બીજા માયાવાદીઓ શું જાણે? હિંદ મૂકી આફ્રીકા એટલે મીસર, મીસર મૂકી અરબસ્તાન, અરબસ્તાન મૂકી પાછા મીસર, મીસર મૂકી ઈરાન, એ ગુપ્ત ચાલની ખબર ભેદુ વિના બીજા ક્યાંથી જાણે*? માયાવાદિયો તો ઉપરનો ડોળ ઠાઠ, ભભકા અને આડંબરને જ મોહી રહ્યા હોય!

આલમોતની શહેનશાહત દીધેલ વચન પ્રમાણે ભોગવી, હવે અહીંથી ચાલ હરિ વંશની, તે સ્થાન સહીત ફેરવવાની હતી, જુના વાયદા પૂરા કરવાનાં હતા તે વચન પ્રતીપાદનાર્થે હવે પાછું ભરતખંડ યાદ આવ્યું.

શ્રી હરિ ઈમામ ઈસ્માઈલ સાહેબને બે પુત્રો સત્યપંથમાં પ્રખ્યાત છે. તે "એક શ્રીમહંમદ અકબર" જે ઈમામરૂપે રમત કરતા. બીજા "શ્રી મહમદ અસગર" જે બ્રહ્મારૂપે રમત કરતા. શ્રી ઈમામ મહંમદ અકબરની વંશનો અંત ઈરાનની ભૂમીએ શ્રીહરિ અલાઓદીન મહંમદના સમયે તેમના પુત્ર રૂકનુદીન ખુર્દ સાલના શરીરથી આવ્યો. એ બાળશરીરે ધાર્મિક જોખમદારી ભોગવી નથી. શ્રીહરિ મહંમદ અસગર સાહેબની વંશમાં શ્રી હરિ અલાઓદીન સાહેબના સમયે સદ્‌ગોર બ્રહ્મા પીર સલાઓદીન સાહેબ ઉર્ફે નુર સદ્‌ગોરના નામથી પ્રખ્યાત હતા, જેમનો રોજો ગીઝનીમાં નુરે પ્રકાશી રહ્યો છે, તેમના દિવ્ય પુત્ર શ્રીહરિ પીર શમ્સતબ્રેજી સાહેબ, તે સમયે હતા, તેઓશ્રીને ઈમામતની કળા શ્રીહરી અલાઓદીન સાહેબે અર્પણ કરી પોતે હલાકુખાં નામના શત્રુના હાથે અમર-

* અગીયાર મુકામ શહસ્ત્રદ્વીપે કાએ, બારમાં મુકામ જાબુંદ્વીપે લાયે. (સત્પંથ શાસ્ત્ર)

લીલા સ્વિકારી. જેને ધર્મના બાના હેઠે સ્વાર્થની મારામારી છે, તેઓએ આવા વિચ્છેદના સમયે પણ શત્રુઓએ શાન્તતા બતાવી નથી. ધર્મશત્રુઓ તો શ્રીહરિ કળાનાંજ શત્રુ હોય, તેનીજ અદેખાઈએ બધું અવળું કરે, શ્રી હરિ જેવા દેખવા મથે, પણ ના થવાયાથી પાછા પડે ત્યારે અવળી બુદ્ધિ સૂઝે ને બધું અવળું કરે. હલાકુખાંએ શ્રીહરિ અલાઓદ્દીન સાહેબને શહીદ કરી, પછી બાળ પુત્ર રૂકનુદ્દીન સાહેબને કેદ કરી તુર્કસ્થાન લઈ પાછાં જતાં નદીના પાણીમાં બુડાડી શહીદ કર્યા

" શ્રીહરિ, ગોરનર બન્ને કળાયુકત શ્રીહરિ પીર શમ્સનું સ્વરૂપ હવે હિન્દની ભૂમી પવિત્ર કરવા મુળસ્થાને (મુલતાને) પધાર્યું" સત્પંથ શાસ્ત્રો સ્પષ્ટ ગોર નર બન્ને કળા યુકત શ્રી હરિ પીર શમ્સ ભગવાન લીલા કરતા હતા, તેવું ઘણા ઠેકાણે સત્પંથનાં પીરો ફર્માવી ગયા છે, એ વાત ઉથલાવવા હાલના પ્રપંચીયો ઘણી જહેમત વેઠી રહ્યા છે, અને તે કોમી ભાવનાનો રંગ અતીજ બળિષ્ટ પણે જમાવી રહ્યા છે. આવા ધાર્મિક (સ્વાર્થિ) વિવાદોએ તો ટોળે ટોળા ધર્મને નામે બંધાઇ સત્યનાં સૂર્ય ઉપર ધુળ ઉડાડવા બાકી રાખતા નથી, ને જગતના આનંદનો નાશ કયા કર્યો છે.

શ્રીહરિ શમ્સ તબ્રેજી સાહેબના બે પુત્રોએ સત્પંથનું રક્ષણ કર્યું. એક શ્રીહરી નર કાસમશાહ, બીજા શ્રી મહાબ્રહ્મ શ્રી નસીરોદ્દીન સહેબ. શ્રી નસીરોદ્દીનનાં પુત્ર શ્રી સદ્‌ગોર સાહેબ દીન સાહેબ, અને તેમનાં પુત્ર સદ્‌ગોર બ્રહ્મા સુદરદીન સાહેબ થયા જે બાર કરોડીના તારણહાર એ સંઘ લેઈ પીર શ્રી સુદરુદ્દીનને તેમનાં પુત્ર પીરશ્રી કબીર દીન એઓશ્રી નરકાશમશાહના

પુત્ર નર ઇસ્લામશાહ સન્મુખ પધારેલા, એવે સમય શ્રીહરિનર ઈસ્લામશાહની ઈચ્છા છેલ્લા અખાડાનુ સ્થાન સ્વચ્છ કરવાની હોવાથી પોતે શ્રી પીર કબીરદીન સાહેબથી કોલે બંધાઈ માર્મિક ભેદો ગુઢાર્થે ' જાણુ ને જાણુ, 'ને ' જાણુ ને અજાણુ ' રાખી ચોખ કરી નાખી. અનંતના વરના સાથે પોતાનું આગમન પણ જણાવી દીધું; કે આપણે બન્ને એકજ સ્થાને એકજ ઘરમાં રહી આ અનંતનું કાર્ય પુરૂં કરશું. શ્રી પીર કબીરદીન બાવાએ તે ભેદની ચોખવટ કરવા વિન્નતી કરી, શ્રી હરિએ ફર્માવ્યું, તમારે ત્યાં પુત્ર રૂપે મહાબ્રહ્મ શ્રી પીર ઇમામશાહ સાહેબ પધારશે, તેને ઘેર પુત્ર રૂપે હમો પોતે આવશું. મારૂં નામ નરમહંમદશાહ રખાશે, એ વચનની પંકતી દોરાઇ, અનંતનાં સંઘનાં મૂળ મંડાયા, ને દ્વેષિયોના ચિત્તડા ડામાડોળ થઈ, હરિકળાનાં વેરવીઓનાં ભેદ બંધાયા.

એ ભાવો સિદ્ધ કરવા શ્રી પીર કબીરદીન સાહેબે પોતાનાં અઢાર ફરજંદો ને પોતાના અવસાનનાં થોડા દિવસ પહેલાં સેવકોને ખબર આપવા ને દશાંશના નાણાં લેવાના બાના હેઠ લાયક ને લાયક ભાગ આપવા અઢાર ઠેકાણે મોકલી દીધા. તેમાં સર્વથી નાના પુત્ર શ્રીહરિ પીર ઈમામશાહ બાવા કે જેમની વય તે સમય ફકત ' નવ વરસ 'નીજ હતી તેમને ગુજરાત જવા આજ્ઞા કરી, સાથે સર્વને ભલામણ કરી દીધી હતી ' કે વેહેલા પાછા આવજો, મારૂં શરીર હવે થોડા દિવસ પછી જગત જંજાલ છોડવાનો છે. એ મર્મ, એ કલાધારીનો ભેદ, 'એ' રમત' અન્ય શું જાણે ? પીર તાજદીન પ્રપંચીઓના પીર તરીકે જેમનું નામ હાલ બોલાતા સંભળાય છે ! તે તો તે પહેલાં કયારનાએ

દેવ લોક પામી ગયા હતા; 'બાઈ બુઢાઇસાહેબનાં જ્ઞાન પ્રમાણે, " કાકા તાજદીન નિંદ્રાએ લાગ્યા, તો ભર જોબનમાં જીવ-દાના." શ્રીપીર ઈમામશાહ પંજાબને સીંધની સરહદ પર "કોટલી" ગામે હતા ત્યાંથી ચાલીસ સેવકોસહ માફો લઈ " ૨૨૫ " ગાઉનો અંતર કાપી (૧ાા) કલાકમાં ઉચ્ચની હદમાં પધારી જનાજો અટકાવી, પીરાતનની કળા પ્રસાદીરૂપે લઈ, શ્રી સદ્ગોર પીર કબીરદીન સાહેબની આજ્ઞાનુકુળ ઈરાન પધારવા પ્રયાસ કર્યો, એજ સમયે પોતાના વડીલ બેન શ્રી બાઈ બુઢાઈ સાહેબે પોતાને શ્રીજીના શિષ્ય થાવું હતું તેથી તેમણે પિતાશ્રીનો ચાલીસો "કરવાનાં બાના હેઠ રોકયા." તે વેળાની વાતોના જ્ઞાનો બન્ને ભાઇએને ફર્મા-વેલા છે. ચાલીસો શ્રી પીર કબીરદીન સાહેબનો કરી શ્રી પીર ઈમામશાહ બાવા ઈરાનમાં ઈમામ શ્રીહરી નુરમહંમદશાહની હજુરમાં પહોંચ્યા. તે પછી શ્રી હરિ શ્રી નુરમહંમદશાહ બાવાએ ઈમામતની કળા, પોતાનું વચન પ્રતીપાદન કરવા અર્થે શ્રી સદ્ગોર બ્રહ્મા ઇંદ્ર ઈમામદીનને સોંપી, ત્યારથી શ્રી ઈમામોદીન સાહેબનું નામ શ્રી ઈમામશાહ થયું. ને શ્રી નુરમહંમદશાહ બાવાએ પોતે નુરશાહ વલીજી નામે દેહ રાખ્યો.

શ્રી ઈમામ નુરમહંમદશાહ બાવાએ કળા સોંપી તે ટાણે શ્રી ઇમામશાહ બાવાએ વિનંતી કરી ! આપની આજ્ઞા શીરવંદ્ય છે. આપનું વચન મિથ્યા નહિ જ થાએ, પણ જગતના ભરમીલા-ઓનાં ભરમો ભાંગવા આપના પધારવાનાં એંધાણ ફર્માવશો ! ત્યારે શ્રી નુરમહંમદશાહ બાવાએ ફરમાવ્યું કે આપણું અનાદિનું ધોરણ છે, તે પ્રમાણે પ્રાગટયટાણે નરનું શરીર જેમ મળાદિ વિકારોથી પવિત્ર હોય છે તેમજ હશે, વિશેષમાં મારા પ્રાગટયનાં છઠ્ઠે

દિવસે પ્રગટમાં તમારો મેળો (પંજો) લઈશ. ભલે જગતને જાણ કરી દેજો જાવ ! ને કુંવારકાને સ્થાને પધારો ! ત્યાં જઈ છેલ્લા યુગના અખાડાના સ્થાનની રચના પેહેલાં તમોને ત્યાંજ એ સુચના અપાશે, તે પ્રમાણે વર્તવા બંદોબસ્ત કરજો. દ્વાપુર યુગમાં તે સ્થળનાં રક્ષણ માટે રક્ષક નિર્મિત કરેલો છે. તમારા દર્શનેજ એ ભુમી આપને હવાલે કરી આપની આજ્ઞાનુકુળ વર્તેશે.

શ્રીસદ્‌ગોરજી શ્રી હરિ આજ્ઞાએ કુંવારકા ભૂમીએ જવા રવાના થયા, કુંવારકાએ આવ્યા પછી શ્રી ઈમામશાહ બાવાના ત્રણ પુત્રો એક પછી એક કાળના વહને જન્મ્યા.ચોથા પુત્ર શ્રીહરિનારાયણ નરમહંમદશાહનો જન્મ થયો, આશા સફળ થયાથી આનંદના ઓઘ ઉભરાયો, પોતે ફર્માવેલા સર્વ ચિન્હો પરીપુરણ મલી આવ્યા, પ્રાગટયના છઠ્ઠે દિવસે શ્રીહરિને લઇ શ્રીસદ્‌ગોરજીએ પલંગ ઉપર પધરાવ્યા, પલંગની પંગાતી એટલે શ્રીજીનાં પગભણી ઉભા રહી વિધિયુક્ત પંજો લેવા બન્ને કર જોડી શ્રીજી સમક્ષ કર લંબાવ્યા ને સાયનાનો મંત્ર બોલ્યા ! કે શ્રીહરિ નરમહંમદ શાહ સ્વ મેળે 'આંખ બંધ કરો ને ઉઘાડો' એટલે પલકવારમાં બેઠા થઈ ગયા, તે બેઠા થાતાં થાતાં છ દીવસનાં કલેવરને સોળ વરસ જેટલું ને તે સોળ કળાસહિતનું કોઈને કળના પડે તેટલી વારમાં બનાવી દઇ, શ્રીસદ્‌ગોરજીના બન્ને હાથ પોતાના પંજામાં લેઇ વિધયુકત પંજો લઇ સાયનાનો અધુરો મંત્ર પૂરો કરી જવાબ આપી દીધો ને મંત્ર પૂરો કર્યો.

"શ્રીસદ્‌ગોરજીને તો પ્રથમથી જે દ્વેષિયોની ગડભાંગની ધાંધલ, કે કલીની લીલાની જાણ હતી," સત્પંથ ઉપર પડનારા શંકટોનું પુર નજરબાર ન હતું, તે આધી, વ્યાધી, ઉપાધીનો ભાર

હલકો કરવા, તે ભાવે વ્યાકુળચિત્તે જગતને એ લીલા જન્માંતર યાદ રહે, ભવિષ્યમાં ધર્મમાં ગડબડ ન થાએ, દ્વેષિલાઓ લાલચુડાઓનું ઉપદ્રવ ન નડે, સત્યે નિર્વિઘ્ને મારી ફરજ પાર પડી જાએ! એ આશાએ શ્રીહરિનો પંજો પોતાના બન્ને હાથોમાં ઝાલી રાખી વિનંતી કરવા લાગ્યા, કે હે શ્રીહરિ! આદૃશ્ય, આ કળા, આ સ્વરૂપ, આ પરછો આપનું જે આજે જે આ સભામાં દ્રષ્ય પ્રગટ દેખાઈ રહ્યું છે, તેને જે આજ હાજર છે તે અને તેટલાઓની દ્રષ્ટિમાં જીવીત સુધી રહેશે, ત્યારબાદ આ વાત સ્વપ્નવત ભુતકાળમાં વાણી ઉપર રહેશે તો લોકોનો વિશ્વાસ તે ઉપર કેવો બેસશે? ને આપનું અત્રે પધારવું દ્રોહીયોને ન રૂચતું હોવાથી વાતને ચક્કરમાં નાખી ઉલટાસુલટા જોડ મેળે કરી, વાત યુગના પુરમાં ભળી જઈ આકાશી પુષ્પવત્ લોકોના હૃદયમાં અનાદિકાળના ધોરણે ભેદાભેદમાં ભળી ભવાડાઓ ઉભા થએ, આ સત્ય હકિગતને બળ નહિ મળે! ને જૂઠ ઉપર દુનિયા દોરાશે. એ માટેની મારી વિનંતી ધ્યાનમાં લેઈ, યોગ્ય સમય યોગ્ય ટાણું ને આ દ્રષ્ય, લોકોને હૃદય ઉપરથી ન હઠે! ને 'ધ્યાનમાંને ધ્યાનમાંજ' રહે ને આ ભેદ લોકોનો મગજમાં ગુંજતો રહે, તેવા યોગનો જોઈતો પુરાવો આપના સત્પંથની ખાતર કાયમ પહોંચે, તેવો કરી આપશો આપ! તો સર્વજ્ઞ છો, આપને મારે વિનવવાની કાંઈ જરૂર તો હોયજ નહિ, મને જે કાંઇ વિચારો ઉદ્ભવ્યા છે, તે સર્વ તમારીજ રમત છે આપે કહેવરાવ્યું તેટલું મારાથી બોલાયું છે.

"શ્રીહરિ વિષ્ણુ નારાયણને કુંવારકા ભુમિમાં સદ્ગોર તેડી લાવ્યા. (આણી લાવ્યા,) જેથી શ્રી પીરે શ્રીશાહોજીને આણ્યા

(તેડયા) જેથી એ ભુમિકાનાં સ્થાનનું નામ પીરાણા એટલે પીરે આણ્યા, તેડી લાવ્યા, એમ પીરાણા થયું ! નહિ તો જુગજુનું નામ તો 'હેમપુર' છે."

"શ્રી સદ્દગોરજીની વિનંતિમાં ભેદ ન હોવો જોઈએ'! એ કાંઇ શ્રી સદ્દગોરેજીથી અજાણ્યું નજ હોય ! પણ સમયના સંજોગોને જાહેર કરવા પુરતુંજ સત્પંથના રક્ષણના કાર્ય જોગતું વાણીમાં એરૂપ શ્રીહરિ સનમુખ આવ્યું. 'જેથી શ્રીજી' પોતાના સામ્ય સ્વરૂપને સ્હેજ ઉગ્રભાવે સદ્દગોરજી સાનિધ્ય શાન્ત મુદ્રાએ તેમજ, જગતને દેખાડવા,' સદ્દગોરજીની આશા પુર્ણ કરવા,' પોતાના કાળ પુરાંતની વચનોના પ્રતિપાદનાર્થે જે શૈય્યા ઉપર શ્રીગોરજીએ પધરાવ્યા હતા તે ઉપરથીજ આમંત્રિત પાંચહજાર શિષ્ય સમુદાય સન્મુખ શ્રીસદ્દગોરને ઠપકા રૂપે, જગતને જ્ઞાન રૂપ, અમૃતનો ઓઘ વેહવરાવ્યો ! જે વચનામૃત વર્ષાવેલ તેનોજ આ ગ્રંથ "સત્યવેણી" છે.

શ્રીહરિની એ તત્વજ્ઞાની વચનામૃતો કુંવારકા ભુમિએ પધારવાની મુખ્ય એંધાણી છે, શ્રીહરિના પધારવાની ધ્વજારૂપે નિશાની છે, એ પવિત્ર દ્રશ્યનો પુરાવો તે "સત્યવેણી" ! શ્રીનરનાથ કુંવારકાએ પધાર્યા તે સત્ય બીનાના પુરતા પુરાવાના એંધાણને મીટાડવા, શત્રુઓ, અને સ્વાર્થલોભી, બુદ્ધિહીણા મિત્રો એમ ઉભયપક્ષથી એ દ્રશ્યને મટાડવા પ્રયત્નો થઈ રહ્યાં છે.

એજ સમય શ્રી નારાયણ ઈમામ નુરઅલી મહંમદશાહ ઇરાનની ભુમીમાં નરપણું શ્રી ઈમામશાહ બાવાને અર્પ્યા પછીનું ખાલી શરીર નુર શાહ 'વલીજીની' સજ્ઞાએ જગતમાં ઇમામની કળા વગરનું હયાતી લગી શરીરધારી રહ્યા હતા, તેઓશ્રીની લીલા બાદ એ

ખાલી ઘર અને ખાલી દેહનાં પુત્ર તરીકે દાવો કરતા તેમના વારસ બીજા મુન્તેસર બિલ્લાહએ મિથ્યાવાદે પોતામાં શાહનું નુર નહિ છતાં મિથ્યાશાહનો કે શાહપણાનો ડોળ ચલાવે રાખ્યો!, અંધશ્રદ્ધાળુઓ, અજ્ઞાનતાના પરદાથી એ ડોળનાં લોભી ઉપર જુનવાણીની પ્રથાએ વળગી રહેવાથી, સત્પંથે અન્ય રસ્તો સાફ કરી, પોતાનો માર્ગ પાવરઘો કરી રાખ્યો, ને અન્ય જૂઠાપણાના ડોળે' ડોળઘાલુઓ છત નહિ છતાં સંઘબળે ટકી રહ્યા; અનાદિકાળના નિયમે "જથ્થો જીતે," તે ન્યાયે આજસુધી એ ધતિંગ દિવસે દિવસે વધતુંજ ગયું, ને સતીયાઓ ને શિર સંકટ દેખાયાજ કર્યું !

શ્રી નુરઅલ્લી મહંમદશાહ, શ્રી ઈસ્લામશાહ સાહેબનાં વંશ તરીકે તે દ્વારે પધારેલ, તે વાત જગજાહેર છે, તેમજ નરઅલી મહંમદશાહ, શ્રી ઇમામશાહ બાવાને મંદિરે નર વંશ વારસ રીતે પધારી અનંત કરોડીના તારણ તરીકે આવેલ, તે વાત વંશાવલીમાં ચાલતી આવેલ પધ્ધતિએ પુઠિયુંમાં લખાય છે, પણ શ્રીજીએ કુળ પલટયા પછીથી ભયસુચક સંજ્ઞાએ ચાલતી વંશાવલીની પદ્ધતિ ને નિયમમાં એ બનાવટી ટોળાવાળાને ફેરફાર કરવો પડયો ! પ્રથમ વંશાવલીમાં એક પછી એક વંશ જેમ બાપ પછી દિકરો લખાતા તેમ તેનામાં એકવડું લખતાં, પણ જ્યારે બન્ને ઠેકાણે એકજ ટાણે એકજ પદવીધર, તેમજ એકજ સત્તા અને નામે તેમાં એક સાચો અને એક બનાવટી ખાલી ખોખું, ખાલી એ પોતાના કુળની ચાલતી આવેલી પધ્ધતિમાં સ્વાર્થ ખાતર ફેરફાર કર્યો, તે દિકરા સાથે ઓળખાણને બાને બાપના નામ સાથે ચાલતા નિયમ વિરૂદ્ધ લખવું પડયું તે પણ દિકરાનું અધુરૂં નામ જેમકે "મહમદ બીન ઈસ્લામ શાહ" એજ એમની બનાવટ ને પ્રપંચ કહો! આપે છે.

એટલેથી એ એ ટોળાવાળાને સંતોષ ન થવાથી, ખાલી ઘરને જેમ તેમ લોકો આગળ ભરેલું (સાચું) દેખાડવા માટે બીજા મુન્તે સર બિલાને પીર નુકામકનાર ન મલવાથી, તેમજ પીર શ્રી સુદરદીન, પીર શ્રી કબીરદીનથી ફરી જઇ શ્રી પીર શ્રી પીરસુદરદીન આવાની અગમ વાણીને જૂઠી પાડવા, ' સ્વાર્થ માટેજ પીર ઈમામશાહ આવાથી મુકરી ગયા. ને તાજદીન કાકાને તેમનાજ ગુજર્યા બાદ હાજરપીર ઠઠાડી દીધા ! પીરશ્રી સુદરદીનના જ્ઞાનો ખોટા પાડવા મથ્યા,જેમકે "કોણ આવ્યા ? કોણ આવશે ? કોણ આવણ હારિયાં ? પીરસુદરદીન આવીયા, પીરકબીરદીન આવશે, પીર ઈમામશાહ આવણ હારિયાં. ' કોણ ઘોડે ? કોણ હાથીએ ? કોણ તુરંગ તોખારિયાં ? પીર સુદરદીન ઘોડે, પીરકબીરદીન હાથીએ, પીર ઈમામશાહ તુરંગ તોખારિયાં. " આ સ્પષ્ટ આજ્ઞા, અને એ વિના બીજા અનેક એવીજ ભેદી ભવિષ્યવાણી પણ એ સ્વાર્થના પુતલાઓને ન રૂચી ! શ્રી નરમહંમદશાહ સાહેબનું નામ પીરાણુમાં શાહોજીની પદ્વીએ લખાવા માંડયું' ત્યારથી ! ઈર્ષાની અગ્નિમાં બળી ભસ્મ થાતાં બુદ્ધિ પણ ખોઈ ! ત્યાં સુધી કે મુવેલા પીર તાજદીનને જીવતા જાગતા હાજરપીર માનવા વળગી પડયા ! જયારે પોતાની ધાપબાજીમાં ખામી જણાઈ, કે તુરત. કાગળને રૂશનાઇનો એક જીવતો હાજર પીર ઉભો કર્યો ! ખોટાઓનું આવું પ્રપંચ, બુડતાનું પાણીમાં બાચકા ભરવા જેવું વલખા ! એ કાગલ ને રૂશનાઇ નો બનાવટી પીર કોણ જાણે કઈ સાલમાં મરી ગયો ? ને બીજો પીર એને પેટે કયારે પેદા થયો ? એ કાંઈ ચોક્કસ એ લોકો સમજાવતા એ નથી ! પીર તો તે, પીરને પેટે કળા સહીતજ અવતરે !' એ પીરનેજ શ્રી ઈમામ પણ પીર કરે, (શ્રી ઈમામ પણ એને હાથે કાંકણ બંધાવે) ત્યાર પછી જગતના

એ સદ્‌ગોરજી કાર્ય આદરે. શ્રી ઈમામશાહબાવાને શ્રીહરિ નુરમહંમદશાહે પીર કબુલેલા, ને તેઓશ્રીને હાથે પોતે કાંકણ ભરાવ્યા ! ત્યાર પછીજ, પોતે ઇમામતની કળા પણ પોતાના પીરને (શ્રીસદ્‌ગોર ઈમામશાહને) સુપ્રુદ કરેલી.

જ્યારે પીર શ્રીઈમામશાહબાવાને મંદિરિએ શ્રી નરનાથ શ્રીહરિ નરમહંમદશાહબાવા આદશાહજાદી શ્રીબુઝુર્ગબેગમ સાહેબ સાથે લગ્ને બંધાયા, એ પછી એક આદરણીય ભકત નામે પોચાકાકા રબારીએ પોતાનું સર્વસ્વ શ્રીહરિને અપર્ણ કરી પોતાની બે પુત્રીઓ (શ્રી ગોપ આત્માઓ) ને શ્રીહરિને ભેટ કરી, જેથી શ્રીજીએ તેઓ સાથે પણ પાણીગ્રહણ કરવું પડયું ! તેમાં એક માતાજીશ્રી પરમાબાઈ સાહેબને ઓદરે શ્રી સૈયદખાનબાવા ઘણી કળાકૌશળતાવાળા પવિત્ર પુત્ર જન્મ્યા, તેઓશ્રીના સમયે અનાદિના ધોરણે સત્પંથ સંઘમાં ભાગલા પડયા ને, સેદખાનબાવાની ખટપટે સંઘનો વિચ્છેદ કર્યો, તે સમયનો લાગ સાધી બીજા મુન્તેસર બિલ્લાના ટોળાવાળાઓએ આ સત્યવેણી જે શ્રી નર મહંમદશાહબાવાની સૃજિત' તેને એ પડેલ સત્પંથમાં વિચ્છેદના સબબે શ્રી સેદખાનબાવાની બોલેલી પ્રગટ કરેલી.' પોતાનો વહેર વસુલ કરવા પ્રયત્ન આદર્યા ! તે વાત સેદખાનબાવાના સાથિઓને પણ સ્વાર્થને ખાતર રૂચતી હોવાથી એ લોકોએ પણ સહર્ષ અપનાવી લીધી.

ટુંકબુદ્ધિનો પરિણામે પોતાનો આખો સાચો પ્લાન ઉંધો મરાએ છે, તેટલી પણ હિતશત્રુઓને ખબર ન પડી ! આ ધર્મશત્રુઓએ પોતાનો હિત સાધવાને, આ આખો બનાવ 'શ્રીનરહરિનું અત્રે પધારેલાનું' કલ્પિત ઠરાવવા આ ખોટો ગોળો ઉઠાડયો! તેથી આપણા પોતાનાજ પગમાં કુહાડી આવે છે ! એટલાએ

વિચાર સ્વાર્થિયોએ ન કર્યો ! સત્પંથના સત્ય સિધ્ધાંતને પલટાવવા શત્રુઓ તો ગમે તેમ કહે ! પણ આપણે ધર્મ દ્રષ્ટિએ' પગ ભરાએ ! ફક્ત સ્વાર્થ દ્રષ્ટિએ આંખો બંધ કરી કુવામાં પડતું ન મૂકાયે ! શત્રુ તો કહે, પણ આપણે વિચારવું જોઇએ ! લોભીની બુધ્ધિ સ્વાર્થ સાધવામાં કુશળ હોવાથી "આંખસહિત પણ આંધળા" શાસ્ત્ર કહે તે ખોટું નહિજ.

એમ બન્ને બાજુએથી સત્યવાત ઉપર પરદા નંખાયા, એક બાજુએ તો "સત્પંથના ખાસ 'શત્રુઓ' સત્ય સિધ્ધાંતને ઉડાવવા' સત્ય બનાવને બનાવટી ઠેરવવા' સત્યવેણી સેદખાનબાવાની બનાવેલી કહેવરાવવાનો પ્રચાર શરૂ કર્યો." ત્યારે બીજી બાજુએ સેદખાનબાવાના શિષ્ય મંડળે, શત્રુપક્ષનું જૂઠા ઉહાપોહને વળગી રહી, એ પણ શત્રુની હાંમાં હાં મેળવી રહ્યા, એમ ઉભયપક્ષથી સત્યવાત ઉપર કોહોડાઓના પ્રહાર થઈ રહ્યા, છતાં સત્ય તો સત્યજ છે. સત્યને કદીએ આંચ આવતી નથી. જૂઠજ સદા ચાર દહાડા ચમકી અંતે ભોંય પડે છે.

આ મહાન તત્વજ્ઞાનના દાતા શ્રીહરિ નરમહંમદશાહ સાહેબ પોતેજ છે. આ સત્યવેણીના સૃજક તરીકે બીજાકોઇનું નામ લેવામાં આવતું હોય ! તો તેને મિથ્યા પ્રલાપ સમજી તે જૂઠું છે એમ માનવું.

"સત્ય વેણી" એટલે સત્યનાજ વચનો, સાચા વેણો, સત્ય સમજવાના વાકયો, સત્ય પામવાના કથનો સત્યભેદનો મંત્ર' સત્ય એટલે પરમાત્મા.'

ધાર્મિક ગ્રંથોનું સાંકળિયું, અગરતો લિસ્ટ' રાખવાની અનાદિકાળના ધોરણે પ્રથા નથી, તેમ સત્પંથ સંપ્રદાયના કહેવાતા સર્વ

ફાંટાઓમાં જોખમી સત્પંથના પુસ્તકોનું લીસ્ટ જાહેર કરી કોઈએ બાહેર પાડ્યું નથી, ને તે બાહેર પાડી શકાએ તેમ પણ નથી ! પણ શ્રીસદ્‌ગોરોઓ, અને એવાજ મહાપુરૂષોના પ્રવચનોની યાદ આજે જગબત્રીસીએ હોવાથી સત્ય જેમનું તેમ ટકી રહેવા પામ્યું છે, સત્યને આંચ હોતીજ નથી. આ "સત્ય વેણી" ગ્રંથ તો આદિ અનાદિના મુળ પુરૂષ નુરનુંજ સૃજન હોવાથી, તેમ તે વંશ પલટાના ભેદની એંધાણીનો મુખ્ય ગ્રંથ, જેના ઉપર આખાએ સત્યપંથનો મદાર છે ! તેને ક્ષુલ્લકો સ્વાર્થ, કે વેહેરના લીધે તેઓનું આ આખા વહાણમાં એક છીદ્ર પાડવાનું કૃતવ્ય છે.

સત્યની વાંસે અનાદિકાળથી લાગી રહેલ શત્રુઓની પ્રથા છે ! કે કોઈ પણ હીસાબે કે જોખમે, આપણું ગમે તેમ થાઓ ! તેની પરવા નહિ ! પણ આ સત્યસૂર્યને ઝાંખો પાડવોજ !

સત્પંથના શત્રુઓને ઉત્તેજિત કરવા એ તો સત્પંથીયોનું કાર્ય નથી, પણ સત્પંથના શત્રુઓની પ્રથા છે. 'જરા હિતશત્રુઓ સમજશે કે !' આપણે શું કરી રહ્યા છીએ ? સત્યમાર્ગે આવવા" જગતને સત્યમાર્ગે પ્રેરવા' આપજ સત્પંથી થાશો.

શ્રીહરિ મુખની વેદવાણી (સત્યવાણી) માટે જગતને ભરમમાં રાખવા જે પ્રલાપ ચારે બાજુથી ખોટો થતો હતો, તે માટે તો જે લખ્યું છે તે ઈસારા રૂપે છે, તે સજ્જનો સમજી જશે, મૂર્ખ માટે તો જેટલું લખીએ, તેટલું એ હિસાબ વિનાનો પ્રલાપ છે. "સત્યવેણી" એ એક એવું અદ્વિત તત્વજ્ઞાન પ્રેરતો ગ્રંથ છે, કે તેનાં વખાણ કરવા એ તો સોના ઉપર સુગંધ ચડાવા જેવું છે, જેનો સૃજક શ્રીહરિ પોતે મનુષ્યરૂપે હોય ! તેના વખાણ દેવ-

તાઓ પણ કેમ કરી શકે ? ત્યાં મારા જેવા પામર માણસની શી ગુંજાશ ?

આ પ્રસંગવસાત જે કાંઈ લખવા હિમ્મત કરી છે તે તો "સત્યવેણી" ના સૃજકના નામ ઉપર વગર સમજે નખાતા મૂર્ખાઈ ભર્યા ભેદભરમોના આવરણો જે ઈર્ષાળુઓના સ્વપાપોનું ઉઘાડના, મિથ્યા આવરણોને પ્રકાશમાં લાવવા મારી સમજ પ્રમાણે શ્રીહરિની દયાથી મહેનત કરી છે કે જેથી ખરી હકીકતથી અજાણ્યાઓ એકનું બીજું સમજી માની ન બેસે, ને સત્યવાત સહેલથી લક્ષમાં આવી જાએ, તે કારણેજ પ્રસ્તુત લેખ સહરહસ્ય જગત જનતા સમક્ષ મૂકી દીધો છે.

"સત્યવેણી" શાસ્ત્ર સૃજન કાળથી જેવી પ્રથાએ અવતરતું આવ્યું છે તેજ પ્રથા જાળવવા બનતા પ્રયત્નો સાચવવામાં આવ્યા છે, તેજ પ્રથાએ ભાષાદિ કોઈપણ સંકલનામાં જરાપણ હેર ફેર કરવામાં આવ્યો નથી.

ભુલચુક માટે તો મારા હસ્તદોષ માટે મને પોતાનેજ તકસીરવાર ઠરાવી શકાએ! તે માટે ક્ષમા યાચવા મને હક છે. પણ મારી પાસે હાલ જે ગ્રંથ છે ને જે ઉપરથી આ ગ્રંથ પબ્લિકમાં મૂકાય છે, તે તો "૧૫૦" વરસનો લખેલ છે, તે ઉપરથીજ નકલ કરી છે. એ ગ્રંથમાં કાંઈ ભુલચુક હોય તો તે માટે મારે કાંઈ લેવાદેવા નથી, મારી સમજનો એમાં મેં જરાપણ સુધારા વધારાનો ઉપયોગ કર્યો નથી! તેમ કરવાનું મારૂં ગજું પણ નથી, તેમ કરી શકાએ પણ નહિ. આ જે છે તે ફક્ત મૂળ લેખકને આભારી છે. શ્રીહરિ તો હમ્મેશાં નિર્લેપજ હોય છે.

———

શ્રી નિષ્કલંકી દશમા અવતારનું ભવિષ્ય.

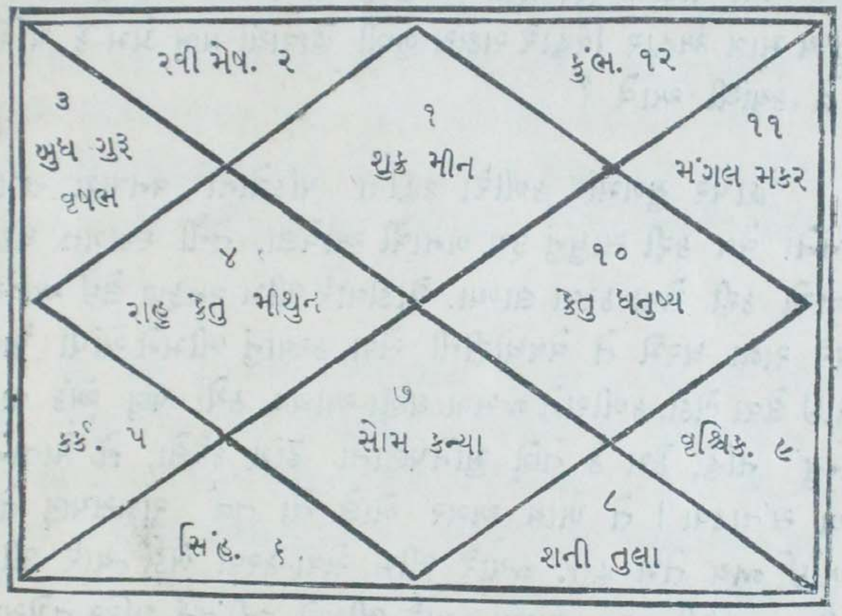
:o:

શ્રી વ્યાસજીએ દ્વાપર યુગમાં "ભવિષ્ય પુરાણમાં ઉત્તરખંડના કાન્ડ ૩. અધ્યાય ૫. મંત્ર ૨૨ થી ૩૯ સુધીમાં" "નુહ અ૦" વાત એવી રીતે લખી છે કે એ મહાત્મા કલિયુગમાં થાશે. બ્રહ્માંડ સુધી એમનાં સમયમાં પાણી ચડશે. તે એક વહાણ બનાવી જગતમાંની અગત્યની સર્વ વસ્તુઓનો સંગ્રહ વહાણમાં લેઈ લેશે. તેમનાં દિકરાઓ પૈકીનાં કેટલાક એમની વાત નહિ માને, પણ બીજા દિકરાઓથી તેમનો જે વંશ ચાલશે તે વંશ મલેચ્છ ગુણી ધર્મી થાશે; એ મલેચ્છ ગુણીનાને આર્ય કહેલા છે, એ સર્વ વિષ્ણુ ભક્ત થાશે. (એજ વંશમાં શ્રી વિષ્ણુનો દશમો અવતાર થાશે.) આદિ ઘણા પ્રમાણો છે.

શ્રીમતી ભાગવત, અને શ્રી કલ્કી પુરાણાધારે મહાશય ચનબસ્વંસ્વર એ મહાશય મૈસુર પ્રાંતનાં વતની હતા. એમણે શ્રી નિષ્કલંકીનું જન્માક્ષર સ્પષ્ટ કુંડળી દોરી આ પ્રમાણે બતાવ્યું છે. પૃથ્વી પટે સાત દ્વીપનાં વિભાગ નામવાર બતાવી સ્પષ્ટ ખુલાસો આપ્યો છે. ૧. જંબુદ્વીપ, ૨. સેહસ્ત્રદ્વીપ, (કેશાદ્વીપ) ૩. કુમીદ્વોપ, ૪. ક્રંન્ચદ્વીપ, ૫. સાલ્મલદ્વીપ, ૬. કુશદ્વીપ, ૭ પુશકરદ્વીપ,

૫. માં સાલ્મલદ્વીપે, સંભલનગરે શ્રી ભગવાનનો જન્મ સ્થળ છે એટલે સાલ્મલદ્વીપ એજ અરબસ્તાનની ભૂમી. સંભલનગર એજ મક્કેશ્વર (મક્કા) એ સાલ્મલદ્વીપની પશ્ચિમે શોણિત સમુદ્ર તેની પશ્ચિમ કાંઠે શોણિતપુર જ્યાં બાણાસુરની રાજધાની હતી. એ એરેબીયા, ને તેની પશ્ચિમે શોણિતપુર તે આફ્રિકાના મિસર મુલકની રાજધાનીનું શહેર ત્યાં ઓખા શ્રી પ્રદ્યુમનને લેઈ ગઈ હતી તેનો વંશ ત્યાંજ રહ્યો હતો.

શ્રીજીનો જન્મ સાતમા સંવતમાં એટલે સંવત ૬૫૪ વૈશાખ સુદી ૧૫ સોમવાર દિવસનાં પ્રથમ ચરણુમાં ઇશ્વરનાજ મંદિરમાં (ગભામાં) જન્મ્યા ને તે શ્રી સવાપહોર દહાડો ચઢતાં મંદિર બાહેર પધાર્યા.

શ્રી સદ્‌ગોરજીએ એજ પુરુષ ઓળખાવરાવ્યો છે. શુદ્ધ અહાર વ્યવહારે જેના ભાગ્ય પુરણુ હોય તેનેજ એ શ્રી નારાયણુની ખરી ખોળે ઓળખાણુ થાયે ને શરણે રહેવા મન થાએ. પહેલાં શ્રી પ્રભુના નવ અવતારો આવ્યા, લાખો ઋષિયો મુનિયો મથી મુવા, હજારો મહાપુરૂષ જગતને એ બોધ આપતા સુળી, ફાંસી, ઝાટકાદિ ગંભીર શંકટો સહ્યા, જેના ભાગ્ય ભૂંસાએલા હતા તેને જરાએ ગતાગમ ન થઇ, પ્રભુ પ્રત્યક્ષ હોવા છતાં તેઓશ્રીની શત્રુવટથી જરાએ પાછા ન પડતાં બમણો દ્વેષકર્યા કર્યો, ને એઓશ્રીના દ્વેષે સ્વ નાશ ઓરી લીધો.

વર્તમાન સમયે શ્રીજીની આજ્ઞા છે કે "બારમી સદી પછીના દહાડા મહા દનથી દોહેલા, તેને કાજે અમે જામા છુપાવ્યા." એ આજ્ઞા પ્રમાણે પ્રચલિત ભયંકર સમયે પ્રભુ ધારી ગુપ્ત રહ્યા હોય! ને તે સ્થાને રાક્ષસો આવી પ્રભુનો ખોટો ડોળ લેઈ બેઠા હોય! તો પછી એવા રાક્ષસી પુરુષોથી શ્રીજીની શોધખોળ કયાંથી પામે? મનુષ્ય માત્ર અહાર વિહારે રાક્ષસ ગુણી હોવાથી પ્રભુ પ્રેમ કે પવિત્ર બુદ્ધિ કયાંથી આવે?

"દ્વાપર યુગમાં કબીરો દહીંત પાંડવોના વનવાશ સમયે મુનિનો વેષ કરી સાધુનું રૂપ બનાવી આવેલો, તેની સ્વાગત ધરમ રાજાએ કરી સેવા કરવા લાગ્યા. થોડીવારે ભીમ વનફળ લેઈ આવ્યા ત્યારે રાજા ધરમે તે વેષધારીની સેવા કરવાનું ભીમને સોંપી પોતે રસોઇ લેવા બેઠા. કબીરાને જમવા ઘણો આગ્રહ કર્યો પણ એકે વાતે માન્યું નહિ, કેમ કે તેણે મુનિપણાનો ઢોંગ કરેલો, તે પોતાનો એબ સંતાડવા! તે ખાય અગર બોલે તો તુર્ત રાક્ષસપણુ તેનું પર્ખાઈ જાય તેમ હતું. જ્યારે ભીમ સેવા કરવા બેઠા ત્યારે ભીમ તેની પગચંપી કરવા લાગ્યા ત્યારે ભીમને દહીંતનું શરિર તપેસરી જેવું ન લાગ્યું ને કઠોર દેખાયું, જેથી ભીમ એને યોદ્ધો સમજી કપટ છે તેમ જાણી પરિક્ષાએ બળ દઈ ચાંપવા લાગ્યા, ત્યારે રાક્ષસ પણ શરિર પોતાનું યુદ્ધ કલાએ ફુલાવવા લાગ્યો, ત્યારે ભીમે જાણી લીધું કે નક્કી કપટ છે! તેમ વિચારી વિશેષ બળે ચાંપવા લાગ્યા. ભીમનું બળ ન સહેવાયાથી રાક્ષસથી રાઢ મોંહમાંથી નીકળી પડી કે તુર્ત તેનાં સ્વભાવી ગુણુ પ્રમાણે ધુમાડો, અગ્નિ ને દુર્ગંધ મોંહમાંથી નીકળી પડી, કપટ પ્રગટ થાતાં ભીમ તેને મારવા મંડી પડયો, જગતમાં ગુણની પુજા છે, ને પ્રપંચને માર છે.

કલિકાલમાં એવા રાક્ષસો ઘણા મોજુદ છે જેના મોંમાંથી અગ્ની, ધુમાડો દુર્ગંધ દેખાય તેજ રાક્ષસ જાણી તેથી બિહતા ને વેગળા રહેવું એજ ધર્મનું રક્ષણ છે. તમાકુનું સેવનજ એવા રાક્ષસ ગુણી મનુષ્યને કરી તેની બુદ્ધિનું સાત્વિક પણ નસાડી દઈ રાક્ષસપણુ ઓરાવે છે. તેને શુબુદ્ધિ ઢુંકડે નાં આવવાથી શ્રીહરિની શત્રુવટમાં લાગ્યા રહે છે. આજ ઘણા જનો એવા છે. ગુણની પુજા છે, નાત, જાત કે પદ્ધીનું કાંઈ હિસાબ નથી. પદ્મ પુરાણાદિ અને સત્પંથ શાસ્ત્રો સ્પષ્ટ આજ્ઞા કરી ગએલ છે. તે શુદ્ધ ન્યાયે અંધ શ્રદ્ધા તજી નાતજાતનાં ભેદ કે પદ્ધી ઉપર મોહ ન રાખતાં શ્રીજીની આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તવું એજ ધર્મ છે ! તેનેજ પ્રભુની ઓળ ને ભાળ મલે છે.

શ્રી પ્રભુ સદ્‌ગોર ઈમામશાહ બાવામાં શ્રી નર નીકળી આવી તેજ વંશે હરિની કળા રહી. તે ૩૨,માં શ્રી ગોર નરરૂપે, શ્રી ઈમામશાહ. ૩૩,શ્રીનરનાથ નરઅલી મહંમદશાહ. ૩૪,માં શ્રી શહાબોદીન. ૩૫, શ્રીશાહોસુર્તુજા. ૩૬, શ્રી શાહોજી અશરફશાહ બાવા. જેમનો રોજો ધોળકામાં છે. એ શ્રીઅશરફશાહ બાવાની પરિક્ષા હરિ કળાપણાની દિલ્હીનાં બાદશાહે લેઈ તેઓશ્રીને પ્રમાણ પત્ર આપ્યો. તેઓના વંશને ઘણા પ્રમાણ પત્રો બાદશાહી રાજ્ય તરફથી મળેલા છે, તે પૈકીનાં આશાથે પ્રગટમાં મૂકયા છે. તે આધારે સત્યપંથિયો શ્રીહિરની કળા ઓળખી શ્રીહરિની શરણે આવી મોક્ષ પ્રાપ્ત કરશે.

ઔરંગજેબ બાદશાહનું શ્રી શાહોજી છત્રીસમા ઈમામ. શ્રી અશરફશાહ બાવાજીને આપેલું પ્રમાણ પત્ર.

આં. ૧૫૨ મુ. નં. ૧૬૮ સને ૧૯૩૧. ૯૮/૧

આ નકલ લેવા અરજદાર સૈયદ બાવા સાહેબ અહમદઅલીએ અરજી આપી તા. ૪ થી જાન્યુઆરી સને ૧૯૦૪. નકલ આપી તૈયાર કરી તા. ૧૨ મી જાન્યુઆરી સને ૧૯૦૪, નકલ આપી તા. ૧૩ મી માહે જાન્યુઆરી સ. ૧૯૦૪.

ઈ. સહી
દફતદાર

આંક ૪૧૫
ઈ. સહી
ન્યાયાધીશ

નંબર ૧૩૨ સને ૧૮૭૨ સાબિત કરવું.

નકલ
આંક ૩

દા. તા. ૧૩–૨–૧૮૭૨.

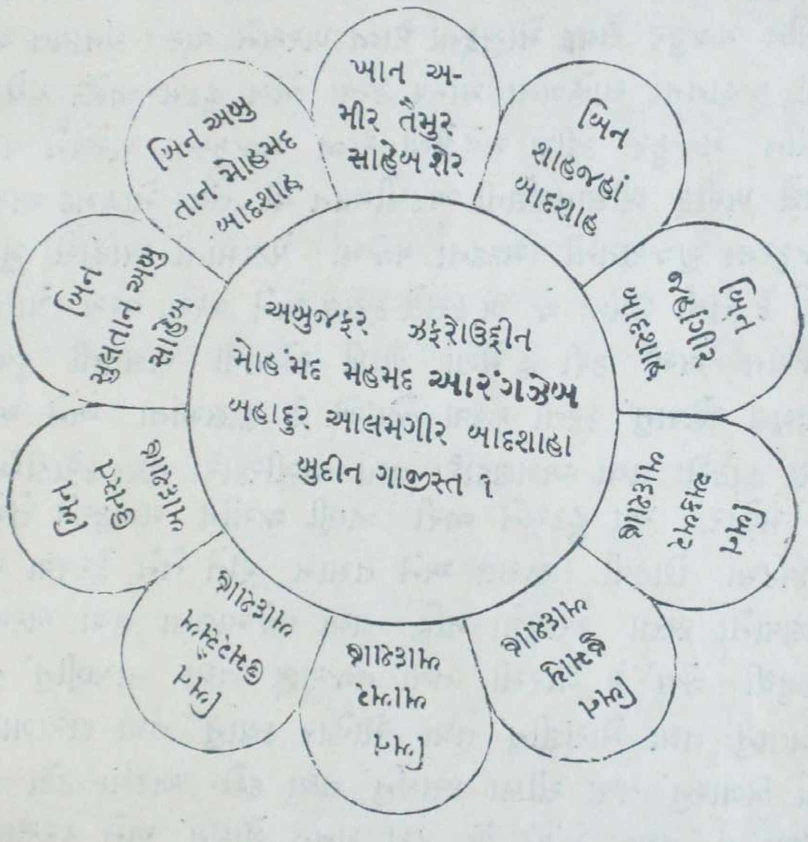
વાદીએ અરજી સાથે ફારસી ખત આ તરજુમા સાથે રજુ કરેલું તે આ તરજુમો છે.

તા. ૧૫ ઓગસ્ટ સને ૧૮૭૭.

ઈ. સહી
કલાર્ક

ખુદા સાહેબના નામથી કે તે અક્ષનાર તથા પાલનાર છે. અબુજફ્ફર મોહીયુદ્દીન મોહમદ ઔરંગજેબ આમલગીર બાદશાહનું ફર્માન.

યાફત્તાહ. યાબાસે.

યાદાફે. યાનાફે.

જ્યારે મોટી પાક અરજમાં પહોંચ્યું કે:—

અમદાવાદ સરકાર અને સુબા મજકુરના અમલદારની સણુંદ પ્રમાણે પીસ્તાલીસ વીઘાં જમીન માપે કે ગજે ઇલાહી તરીકે ચોતરીસ વીઘાં અને સાડીસત્તર વસા થાય છે. હવેલીએ અમદાવાદના પરગણામાં મકબરાના ખરચની વજેમાં મુકરર હતી અને આજ પર્યંત જમીન મજકુરના ભોગવટાથી નીકળી ગયેલી અને સૈયદ ઈમામુદ્દીનના પૌત્રા સૈયદ મોહમદ અસરફ અરજ રાખે છે કે, જમીન મજકુર સૈયદ મોસુફના રોજા ખરચને વાસ્તે ઈનાયત થાય. માટે જહાનના સાહેબના માન્ય કરવા જોગ હુકમ જાહેર થયો, કે જમીન મજકુર કદીમ મહેલેથી રોજા મજકુરના ખરચને વાસ્તે ફસલે ખરીફ બીલાનઈલની અડધીઆન થી. સૈયદ મોહમદ અસરફ મજકુરના ગુજરાનની મદદના વજેમાં પેટામાંની ખાહીસે મુકરર થઈ, કે તેની ઉપજ જે બ ફસલે ફસલ અને વરસો વરસ પોતાનું ગુજરાન ખર્ચ કરી હંમેશાં બાકી રહેવાની દોલતની દુવામાં મશગુલ રહેવાનું કરતા રહેવા જોઇએ. કે હાલમાંના અને આવનારા હાકેમો તથા અમલદારો તથા જાગીરદારો તથા કરોડીઓએ આ મહોર, આ હુકમને જારી જાણી જમીન મજકુરને તેમના વહીવટમાં છોડવી. અસલ અને તમામ રીતે તેને ફેરવવા અને બદલવાનો રસ્તો આપવો નહિ તથા વજેમાલના તથા ખરચના કારણથી જેવું કે ગોરસી તથા નજરાણુ તથા માપણીનું તથા જાબતાનું તથા મોસલીનું તથા મોહોર કર્યાનું તથા દારોગાઈનું તથા બેગારનું તથા સીક્કા કરાઈનું તથા દશે અડધો ટકો તથા પટેલાઇનું તથા સેંકડે બે ટકા કાનુન ગોઇનું અને હરસાલની વધત નું તથા ખેડની તકરાર તથા સરવે દીવાની હરકતો તથા બાદશાહીની માંગણાની હરકત પહોંચાડવી નહિ. અને આ બાબતમાં હર વરસનો નવો હુકમ અને સનંદ માંગવી નહિ. અને

*કોઈ બીજે ઠેકાણે કોઈ વસ્તુ રાખી હોય તેનો ભરૂસો કરવો નહિ.

તારીખ ઓગણીસમી માહે જીલહજ સને આઠ, જુલુસેએ વાલાએ લખાણ થયું.

આંક ૫. ની. ફ. ક.

દા. તા ૨૪ જાન્યુઆરિ ૧૮૬૭

પ્રા. શામજીકાકાના વકીલે રજુ કર્યું.

નંબર ૮૯૫, ૧૮૬૬. મુ. મંછારામ

સત્પંથના સંચાલક મુખ્ય પુરૂષ સૈયદ અબ્બાસીમીયાં સૈયદ મહંમદ અશરફના પુત્રને

બાદશાહે આપેલ પ્રમાણપત્ર.

સૈયદ ઈમામોદીન (તેમની કબર પવિત્ર રહો.)

રસુલિલ્લાહની
શરીઅતના સેવક
મુફતી ગુલામરસુલ
૧૧૬૧ હીજરી

---

*કોઇ બીજે ઠેકાણે એ પૈકીની કોઇ વસ્તુ રાખી હોય તેનો ભરૂસો કરવો નહી. એટલે આ જમીન સરકાર, અગર જેને આપવામાં આવી છે તે વિના કોઇ બીજે ઠેકાણે રાખી હોય એટલે ગીરો, બક્ષિશ, વેચાણ હોય તો તે ખોટી છે. એટલે એતો સરકારમાં, કે જેને આપી છે તેને ત્યાંજ હોવી જોઇયે બીજે નહિ.

અસલ મુજબ તરજુમો.

મર્હુમ જવાં મર્દખાન બાબીની મહોરવાળો પરવાનો આ જાહેરાતથી જાગીરદારો, હવેલી સરકાર અને અમદાવાદના સુબા સાહેબના તમામ માણસોના જાણવામાં આવે કે જ્યારે ખુદાનો મેળાપ જેમણે પ્રાપ્ત કર્યો હોય એવાઓમાં શ્રેષ્ઠ પુરૂષ (હ. સૈયદ ઇમામોદીન તેમની કબર પવિત્ર રહો)ના રોજાની ગાદી ઉપર બેસવાનો હક્ક અને રોજાના વહીવટ કરવાનું કામ સૈયદ અબ્બાસી વલદે સૈયદ મહંમદ અશરફને મુખ્ય અમલદારની મહોર સાથે જુના રિવાજ મુજબ. સોંપવામાં આવ્યું છે. ત્યારે મજકુર ખીદમતના દસ્તુર મુજબ ઉપર કહેલા સૈયદ સાહેબને તે જગ્યા ઉપર કાયમ રાખીને તેમને સજ્જદા નશીન (ગાદી ઉપર બેસનાર) ગણીને તેને બધા લવાજમ અને હક્કો તેમના ભોગવટા માટે સોંપી દેવામાં આવે છે. અને તેમની યોગ્ય સલાહ અને શબ્દો વિરૂદ્ધ જવું ન જોઇએ. હાલમાં જ તાકીદ સમજીને લખ્યા મુજબ અમલ કરવો. તા. ૧૯ માહે જમાદિઉલ અવ્વલ સને ૧૧૬૧ હીજરી.

સત્પંથના સંચાલક એટલે મુખ્ય (પુરૂષ) શ્રી પીર સૈયદ બડામીયાં સાહેબે ગૃહ (સંસ્થા) વ્યવસ્થા માટે લાગતી વળગતી આલમને જાહેર કરી મત મેળવી કરાવેલો દસ્તાવેજ એટલે (મેજર.) પીર હજરત સૈયદ ઇમામુદ્દીન

નાયાધીસ કોર્ટ ખંભાત સ્ટેટ.

શાહઆલમ બાદશા આન મોહંમદખાન

નગર શેઠની મ્હોર.

મ્હોર.

રસુલીલ્લાહ
શરઅતખાદિમ
મુફ્તીગુલામ રસુલ
૧૧૬૬

તરજુમો:—

ઉંચા દરજ્જાવાળા વઝીર અલી મોહમંદખાન બહાદુર દિવાને બાદશાહી અને શેખ ગુલામ રસુલ મુફ્તી અને શહેરના શાહી માહેલા સૈયદો અને મહાન શેખોની મહોરોવાળો તારીખ ૫ (પાંચ) રબીઉસસાની. એક હજાર બસો પાંચ હીજરીનો લખેલો સવાલ પત્ર. એ વિશેનો કે ઉત્તમ પીર (ઉપર લખેલ હ૦ સૈયદ ઈમામુદ્દીન) ના ફરજંદોમાંનો એક સૈયદ બડા મીયાં બીન સૈયદ અબ્બાસ બીન, સૈયદ અશરફ જલાલશાહી સૈયદ અમદાવાદ શહેરના મહાન સૈયદો, મહાન શેખો અને મહાન પુરૂષોને સવાલ કરે છે અને એ વિષે શાખ માગે છે કે પીર સૈયદ ઈમામુદ્દીન એમના મહાન પિતાં સૈયદ કબીરૂદીન ઈરાકથી હિંદુસ્તાનમાં આવ્યા તેપીર હતા અને ચમત્કારી કામ (miracles) કરતા એ મહાન પીર સાહેબનો રોજો મજકુર શહેરની પંજ કરોહી (દશકોઈ) ઉપર ગરમતા ગામમાં છે. એમના ઘણાખરા ફરજંદો ત્યાં રહે છે. એમનામાંનો દરેક જે કાકા, મજકુર દરગાહનો મુતવલ્લી (Sqcerintendent.) અને મુતકફ્ફિલ (Abontman) હોય છે, તેની મારફતે, દરરોજે, દર મહિને, અને દર વરસે મળતી રકમ મેળવે છે. અને તેમની ખાસ ભાષામાં 'કાકા' એવા શખ્સને કહે છે કે:—જેને આવક અને ખર્ચમાં કોઈ ભાગીઓ, શરીક કે દખલ કરનાર હોય નહી. અને સઘળા ફરજંદો અને મુરીદોને તાબે હોય,

અને આવનાર અને જનાર હિંદુ હોય કે મુસલમાન હોય તેને માટે ખોરાક અને પરમેશ્વરની રાહે લંગર જારી રાખે જમીન તેના

એટલે એ દુશ્મન હોય કે દોસ્ત

હોય (નોતરવામાં આવવો જોઈએ), મજકુર પીર સાહેબનો ઉરસ તા. ૨૫ માટે મુબારક રમજાનને દિવસે મુકરર છે. પણ લોકો રોજા અને ઇદના દિવસોને લીધે ત્યાં આવી શકતા નથી, તેથી માહે સવ્વાલ મહિનાની છઠ્ઠી તારીખે ઉરસ ક્રિયા કરવામાં આવે છે. લેખ જોતા સુધી લગભગ ચારસો વરસ વીતી ગયા છે. અને મજકુર સૈયદ સાહેબની દરગાહની તોલીઅત (Superintendency) તેમના ફરજંદો સિવાય જે પેઢી દર પેઢી થાય છે. આજ સુધી કોઈ બીજાને મળતી નથી. દરેક મહાન પુરૂષોને એ હકીકતનું જ્ઞાન અને ખબર હોય તેમણે આ કાગળ ઉપર પોતાની મહોર અને સાખ કરવી. લખ્યું તા. મજકુર માહે સદર સને મજકુર માર્જીનમાં મહોરો અને શાખની સહીઓ (સીકા) છે.

તરજુમો કરનાર જી, ડી. શેખ. ની ઇંગ્રેજીમાં સહી.

પર્શીયન ટીચર

ન. ક. આગાયુસુફ વા આગાનુરૂલ્લાહ

મુ. ક. અંગ્રેજીમાં સહી — ખરી નકલ

ન્યાયાધીશની અંગ્રેજીમ સહી.

ન્યાયાધીશ.

ન્યાયાધીશ
કોર્ટ સંસ્થાન
ખંભાત

રજુ તા. ૧૫-૧૨-૧૯૩૧

તૈયાર તા. ૨૭-૧૨-૧૯૩૧

સત્પંથના સેવકે (કાકાએ) સંસ્થાની ગેરવ્યવસ્થા કરેલી, જેથી તેને વંશજનો સેવકોએ દૂર કરેલો તેની ફારકતી.

(રાજ્યના સત્તાધારીઓની રૂબરૂ)

C ની. ૨૬૮ / ૩

અલ્લાહના
રસુલનાશરીઅતના
સેવકકાજી મુસ્ત-
રીદ ખાન

સ્વર્ગસ્થ સૈયદ ઈમામુદ્દીન સાહેબના પવિત્ર રોજાના સેવક (કાકા) નામે અબ્દુલરહેમાન બીન શાહમહંમદ આ પ્રમાણે, શરીઅતના કાયદા મુજબ કરાર કરૂં છું કે હું કરાર કરનાર પોતે મજકુર રોજાના રહેઠાણુ ઉપર આવીને જાહેર કરૂં છું કે, રોજા સંબંધી સર્વ કાર્યમાં હું દખલ ન કરૂં, અને પુત્રો તેના લાગતા વળગતા અને ત્યાંના નોકરોને તકલીફ પહોંચાડું નહિ. અને દાવો કરૂં નહિ. અને તકલીફ પહોંચાડું તો તે રદ બાતલ છે, અને હું ગુનેહાર બનુ, અને દોષપાત્ર ગણાઉં. તા. ૨૩ રબીઉલ અવ્વલ સને ૧૧૫૧ હીજરી.

ચહેરો–મજકુર કરાર કરનાર ગૌરવર્ણો પહોળા કપાળવાળો અને પહોળા ભવાવાળો છે. દાઢી અને મુંછ કાળી અને કેટલાક વાળ ધોળા અને માથાની જમણી બાજુએ થોડાક વાળ છે, અને કાનમાં સુરાખ છે.

સત્પંથની સંસ્થામાં પુજારિયો એટલે મુજાવરો ઘણે ભાગે પાટીદારોજ હોય છે.

સત્પંથના અધિસ્ટાતા શ્રી ગોર ને શ્રી નર પ્રત્યક્ષ કળા સહિત હોય ત્યારે તેઓજ (૧૬) કળાવાળા અગર ૧૨ કળાવાળાઓ તેજ માલીકને સર્વ સત્તાધારી હોવાથી પુજારિયો સેવકો તરિકે તેઓને આધિનજ કામ કરતા હોય છે.

શ્રી સદગોર ઇમામશાહ બાવાનાં પવિત્ર પુત્ર શ્રી નરઅલી મહંમદશાહ બાવાનું લગ્ન અમદાવાદના સુલ્તાન મંહમદ બેગડાની પવિત્ર પુત્રી (શ્રી આદ્યશક્તિ સાથે) થએલ હોવાથી બાદશાહ ને શ્રી સદગોરજીનું ઘર એકજ ઘર તરીકે ચાલતું, ઘણું ખરૂં ચલણ બાદશાહીજ શ્રીજીનાં ઘરમાં રહે. શ્રી સત્પંથમા કોમીવાદની ગંધ સરખી ન હોય, ને બાંદશાહનું આખું એ પુર કોમીવાદમાં તણાતું હોય, જેથી શ્રી સદગોરજીની કાર્યવાહી બાદશાહની સાથે ભેળાયલી હોવાથી રાજ્યબળ અધિક આગળ પડતું ભાગ ભજતું હોય, જેથી ઘણો ખરો ભાગ નોકરો, ચાકરો સર્વ શાહી રિવાંજ ઉપર દોરાતા રહ્યા હોય; અને સત્પંથનાં નિયમે કોમીવાદની પરવા ન હોવાથો ગમે તેમ બાદશાહને ત્યાં કોમીવાદને લેઈ ઓચરાતા વાકયોની સત્પંથિયોને સુગે ન હોય, જેથો બાદશાહી લાગણીના પૂરે કોમીવાદ તરવરતુંજ હોય ! ને તેમાંજ શાહી નોકરો આનંદ માનતા હોય ! તેમાં સત્પંથીયોને હરષ કે શોક કાંઈએ ન હોય, જેથી સદગોરજીના સેવકો સર્વ ભલે પાટીદારો હોય ! તેઓની જ્ઞાતને ભળતાં નામોથી સંબોધતા હોય, પણ શાહી દરબારમાં પોતાંને શાહી શ્યલીએજ તેઓને સંબોધી બોલાવવામાં આવતા હતા, જેથી શાહિ દફતરે તેજ ભાષામાં નામો કોમીવાદમાં લખાતાં રહ્યા. જેમ આજ કેટલાક અજ્ઞ જનો એ જુના નામો શાહિ વખતના સાંભળી

એ દોશે વ્યક્તિ મુસલમાન હોવાનો અનુમાન કરે છે. તે મિથ્યાં છે. તેમનો ઘણો ખરો ભાગ સર્વ પાટીદારોનોજ હતો. બાદશાહી બળ જ્યાં સુધી પૂર્ણપણે શજ્યબળે ચાલ્યુ, ત્યાં સુધી શ્રી સદગોરનાં મુખ્ય પુજારિયોનાં ડબલ નામો લખાયાજ કર્યાં શાહિ દરબારમાં શાહિ પદ્ધતિએ ને સત્પંથ દરબારમાં સત્પંથની પદ્ધતીએ, અસલ નામ જે ભાષામાં હોય તેમાંજ લખાતા રહ્યા, તે શાહિ દફતરે મુસલમાની ભાષામાં લખાતાજ રહ્યા.

જ્યારે પેશ્વાઈ રાજ્ય જામ્યું ત્યાર પછી બાદશાહી પધતી બંધ થઈ, ને એકજ પધત્તિએ મુળ નામ તેમની મુળ ભાષામાંજ લખાએલા રહ્યા. ત્યારસુધી શ્રીજીના દરબારમાં નિત્ય સેવકો (શિષ્યો) જે હાજર રેહતા હરતા, ફરતા, હોય, તેઓને પણ બાદશાહી રિવાજ પ્રમાણે સેવક કે શિષ્યના બદલામા બાદશાહી સરદારો મોમિન ના નામે સંબોધી બોલાવવાની પધતી પડી ગઇ હતી. સત્પંથીયોને કોમી-વાદની સુગ ન હોવાથી તે કોમીવાદી સન્નાની ચીડ ન રાખતાં ન ભાવે ગયા, તે આજ સુધિ પીરાણા ગામમાં રેહતા શિષ્યમંડળ જે ન્નાતે પાટીદાર છે છતાં મોમિન સંજ્ઞાએ બોલાવવાની પ્રથા પડી રહી છે. હાલ જ્યારે સમાજિસ્ટોએ કોમીવાદની ઉહાપોહ ઉપાડી, હિન્દુ મુસલમાનની ધાંધલ ઉપાડી, જગતમાં બખેડા ઉભો કર્યો ! ત્યાર પછી જ સત્પંથી શિષ્યમંડળમાં સમાજિસ્ટોની ચળવળે પગપેસારો કરી શાન્તિનો નાશ કર્યો છે.

આજ સુધી શ્રી સદગોરજીના મુખ્ય પુજારિઓ એટલે મુખ્ય મુજાવરો (કાર્યવાહકો) ની સંખ્યા (૨૦) વીસ જેટલી છે તેમાં ૫-૬ નામ બે ભાષામાં વપરાએલા છે. બીજા સત્પંથ દરબારમાં વપરાતી, તે ગુજરાતી મુળ ભાષામાં જેમના તેમ છે, બીજા બાદશાહી દરબારમાં કોમીવાદી પધતિએ બાદશાહી ભાષામાં લખાતા રહ્યા, તે આ પ્રમાણે છે.

પ્રથમ કાકા નાયા.

મુખ્ય કાર્યવાહક કાકાઓમાં કે જેમની નામાવળી એવડાઈ છે તે.

અનુક્રમ નંબર	મુલનામ.	બાદશાહી દફતરે બદલેલું નામ.
૧	શાણા કાકા	૦
૨	સામજી કાકા	શેરમર્દ કાકા
૩	કૃષ્ણ કાકા	કરીમ મહંમદ કાકા.
૪	સોમજી કાકા	શાહ મહમંદ કાકા
૫	રૈયા કાકા	૦
૬	રામજી કાકા	રાજે મહંમદ કાકા
૭	નથુ કાકા	નુર મહંમદ કાકા
૮	ભૂલા કાકા	૦
૯	પ્રાગજી કાકા	૦
૧૦	નથુ કાકા	૦
૧૧	દીમા કાકા	અબ્દુર્રહીમ કાકા
૧૨	મનજી કાકા	૦
૧૩	નથુ કાકા	૦
૧૪	નાગજી કાકા	૦
૧૫	સામજી કાકા	૦
૧૬	પેથા કાકા	૦
૧૭	નથુ કાકા	૦
૧૮	કરમસિંહ કાકા	૦
૧૯	લક્ષમણ કાકા	૦

૨૦ રામજી કાકાએ હાલ હયાત છે. તેઓ ધર્મ દ્રષ્ટિએ નિર્બલ નીકલવાથી ધર્મમાં મહાન વિક્ષેપ પડી જઈ સેવકોમાં તફરકો પડી ગયો છે.

સત્પંથની સમજ.

સત્પંથનું સ્વરૂપ,

(૧) ટેક, (૨) પ્રતિજ્ઞા, (૩) નિયમ.

(૧) ટેક એટલે–

(૧) સત્ય, (૨) પુરૂષાર્થ, (૩) પ્રેમ, (૪) સમાનભાવ, (૫) ક્ષમા.

(૨) પ્રતિજ્ઞા એટલે–

(૧) સત્પંથના સર્વ નિયમોનું સેવન, (૨) બાળકોને સત્પંથી કેળવણી અપાવવી, (૩) અંધ્ધ શ્રદ્ધાનો ત્યાગ.

(૩) નિયમ એટલે–

(૧) શરીર શુદ્ધિ, (૨) હૃદય શુદ્ધિ, (૩) વ્રત, (૪) ઉપાસના, (૫) ધ્યેય.

(૧) શરીર શુદ્ધિ અર્થે, લાઇ સુતકાદિ, તે રજસ્વાલાથી તે મરણ પર્યંતના સ્નાનાદિ પ્રયોગો શ્રી ઈમામગોરની આજ્ઞા અનુકુળ ઉતરાવવા તથા પાળવા.

(૨) હૃદય શુદ્ધિ અર્થે, માદક પદાર્થો (લશણ, ડુંગળી, હીંગ, તમાકુ, અફીણ, ગાંજો, ભાંગ, તાડી, ચડશ, માંસ, મદીરા, વ્યાજ, ગળી આદી)નો ત્યાગ, શ્રી ઇમામગોરની આજ્ઞા અનુકુળ.

(૩) વ્રત અર્થે, શુકરવારી બીજ અને દશાંશ, શ્રી ઇમામગોરની આજ્ઞા પ્રમાણે પાળવી ને દેવી.

(૪) ઉપાસના અર્થે, સંધ્યા (ચાર વખતની), પુજા (ઘટ પાટાદિની ક્રિયા) શ્રી ઇમામગોરના વચનાનુકુળ કરવી.

(૫) ધ્યેય અર્થે, આજ પ્રચંલિત સમયનાં ધ્યેય પુરૂષ શ્રી નિષ્કલંકી નારાયણ તેજ પરમ નિરંજના નુર (રૂપ) સમજી પુરી રીતે શ્રી ઇમામગોરની વાણી અનુકુળ માનવું.

નાદે અલી.

(ઓ મહંમદ !) બોલાવ અલીને ! જે સર્વ સ્થાને નિત્ય નવિનતા (આશ્ચર્યતા) પ્રગટાવનાર છે. મેળવીશ તું તેને મદદગાર પોતાનાં સારૂ સંકટોમાં અને સર્વ આપત્તીઓમાં, એ દુઃખો ઓગળાવી વહેવરાવી દેશે.

સંપુર્ણ.

ૐ

શ્રી આદ્ય નારાયણ 'નિષ્કલંકી' નરઅલી મહંમદશાહની ભાંખેલી.

"સત્ય વેણી."

પેહેલા સૃજનહાર વખાણો,
ઉસ્કો જપતાં શંક ન આણો. ॥૧॥
ઈસથી રેહેશો 'તો' સર દુજા ફેરા,
સો તુમ જાણો બહોત બોતેરા. ॥૨॥
દેખો સત્ય નબીકા સાચા,
જયસી કરણી ત્યસી વાચા. ॥૩॥

જીભું આંખો સૂજન ભાવા,
સાચ્યા થાશો' તો કેડે ધાવા. ॥૪॥

યુગ સારા જિન્ને જૂઠા કરી જાના,
સો અપ્ને સૂજન સાથ સીધાના. ॥૫॥

ફિલ્હાલ મંલ્લા ફિલ્હાલ કુલ્લા,
હરિ બિના અવર કહેશો ભૂલા. ॥૬॥

તુંહીં સાચ્યા સાંઈ હો.

સાચે થે સે સાચ શું,
ખેલ ગએ મ્યદાન;
કૂડા શાહ ન પામિયા,
ફોગટ ફીરા નાદાન. ॥૧॥

સત્યકી બાટ'જ વિરલે જાણી,
ગએસો અપને મારગે આણી. ॥૧॥

અવર બંદા ઈત્ સબ દાવે લાગે,
ગફલત હોકર ચોંક ન જાગે. ॥૨॥

નવસો બરસ તબ ભએ રસુલા,
સાચા મારગ ગુરુ વિના ભૂલા. ॥૩॥

મોં એ દીન દિલમાં ખોટી,
રસુલ ચલે સો સબ બાટાં છોડી. ॥૪॥

સાચા પાંખે તો બાટ ન પાઈએ,
જિસ્થી શાહ કેડે ધાઈએ. ॥૫॥

---

૧ અત્રે શ્રી નરમહમદશાહ, શ્રી સદ્‌ગુરૂની અગત્ય જણાવે છે, શ્રી સદ્‌ગોરથી વિમુખ થનારાઓ શ્રી શાહોજીને ભૂલી જઇ ખાલી થએલ ઘરે (શ્રી શાહની કળા વિનાના ખાલી ખોખે) માયા મોહે વળગી રહ્યા. શ્રી શાહોજી અત્રે પધારી ગયા છે, છતાં શ્રી શાહના ચરણ કમળની સેવા ભુલી જઇ બનાવટી શાહને વળગી ધતિંગ ચલાવ્યું છે,

તુંહી સાચા સાંઇ હો.

સાચી બાટ રસુલકી,
સાચા ચેહી સેર;
જે'કે ચલિયા સત્ય વિના,
સો પડીયા મોટે ફેર. ॥૨॥

સૈયદ મહંમદ યુગમાં આયા,
તિસ્થી ચાંદરણા મારગ પાયા. ॥૧॥
બાટસો મુશ્કિલ થોડે પાઈ,
રીત રસમ મનમાંથી ઉઠાઈ. ॥૨॥
પંથી કોએ ખોટે ના હોવે,
ચાંદરણા મારગ સબ કોઈ જોવે. ॥૩॥
તિસે અજવાલા આખર કીતા,
જે'જે પ્રેમે માંએ સો લીતા. ॥૪॥
સત્ય વેણી તિસ્કા ધરિયા નામા,
સગલે પાઇએ પ્રેમજ ઠામા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સત્ય કે મુર્શિદ આપણે,
કિતે કીએ સો બોલ;
બાટસો સગલી સત્યકી,
આન દિખાઇ ખોલ. ॥૩॥

દીનુ ચલણા ખાંડા ધાર,
સાચા પાખે કેમ પામીએ પાર? ॥૧॥
બાટ સો મુશ્કિલ થોડે પાઈ,
જે 'કો' બેઠા આપ ગમાઈ. ॥૨॥
અવર બંદા ઈતૂ માંએ વગુતા,
અંધ અતરિયાલ સો વિષમાં ખૂતા ॥૩॥
જે કોઈ હરિશું રાખે ધ્યાના,
સો સબૂ દીન સાથે સીધાના. ॥૪॥
સત્યકી બાટે કશાણી મોટી.
સાચા ચાલો સબ કૂડજ છોડી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

સાચા પંથ એ દીનકા,
સાચા ચેહી સાથ;
શીષ ગમાઈએ ઈસ બાટમાં,
તો સૂજન આવે હાથ. ॥૪॥

સાચા સાચે સબ કોઈ જાણે,
પ્રગટ હોશે અપને ટાણે. ॥૧॥
રાત અંધારી કામ જો કીજે,
પ્રભાતે ઉત્તર કેમ કરી દીજે? ॥૨॥
સુધા હોકર ચલીઆ બાટું,
સો સબ પોહોંચે સાચજ માટું. ॥૩॥
સાચા આહે ચેહી જ્ઞિનાના,
છાના પ્રગટ સૂજ ન ધ્યાના. ॥૪॥
ચોરી કીજે જે'જે કામા,
પ્રગટ હોશે અપણે ટાણા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

છાના ચોરી કીજીએ,
કુડ છુપાઈ સબૂ;
આગલ જાતાં જાણુશો,
શાહ પ્રગટ હોશે તબૂ. ॥૫॥

એ મહા દયાલજી પારખું કહીએ,
કૂડ કપટ સબ પ્રગટ લહીયે. ॥૧॥
કહો એસેકું કૂડ કયું ના સૂજે?
દિલકી બાતાં સબૂ દિલૂ બૂજે. ॥૨॥
જિસ્કુ સૂજે બાલો બાલા,
ઈસ આગલ નહોશે ટાલા. ॥૩॥
આપ સંભાલો મુર્ખ લોકા,
હસી હસી માલો શાહશું ભોગા. ॥૪॥
જો માંહે કા મેલ પાક ના કીજે,
તો ઉત્તર પ્રગટ કયુંકર દીજે? ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

માંહે નિર્મલ કીજીએ,
તો પાપજ હોવે છેહ;
ચાંદરાણા બેશી ખેલિએ,
અપનો સૃજાણુ સાથે નેહ. ॥૬॥

હરિશું ચાવા કીજે નેહા,
તેમ તેમ કૂડજ દેવે છેહા. ॥૧॥
નબી અપના સૂરજ ન ભાવા,
ચાંદરણાં થાશો શિર લગી પાવા ॥૨॥
તબ્ જા બાટ સુધી પાઇ,
સુખ શું બેઠા મંદિર જાઈ. ॥૩॥
જિસ્મા અંધારા તલભી રહ્યા,
ઉતના ઉસ્કું નેહ ના દિયા. ॥૪॥
ઈલિમ અજ્વાલે ન્યાણે દેખો,
સદ્ગોર વચને યુગમાં પેખો. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

ચાંદરણા નિર્મળ કીજીએ,
તો ચલકર લીજે પાર;
ચાંદરણા દીશે પ્રગટા.
ચોદિશ ઘોર અંધાર. ॥૭॥

પક્ષ ચાંદરણા આન દિખલાવે,
પક્ષ અંધારા કામ ન આવે. ॥૧॥
માસ જો સારા ચાદરણા હોવે,
સો સબ રેણી સુખ શું સોવે. ॥૨॥
ચાંદા સૂરજ તિસૂ પડીયા દૂરા,
માહે ના આવે ચાંદરણા પુરા. ॥૩॥
માંહે કી કાશલ પાકજો હોવે,
સૂજન મુખડા પ્રગટ જોવે. ॥૪॥
જિસ્માં હુતા શાહકા ચાવા,
ચાદરણા પૂરા શિર લગી પાવા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ચાંદા સૂરજ દોનુ નિર્મળા,
દોનું આહે મિત;
માંહે અંધારા જાયે કર,
તિસ્થી બિછડા ચિત્ત. ॥૮॥

એ જીવ! જાણો યુગ ખરા અંધારા,
બાજ ચાંદરણે કેમ પામીયે પારા ? ॥૧॥
ભાદરવા કેરી આહે રાતાં,
કછુ નાં સૂજે હાથું હાથાં. ॥૨॥
ફિર' ફિર ચોદિશા મનમાં લાવે,
અંધલા બટાઉ કેમ પંથડા પાવે ? ॥૩॥
બાઓ બંધ આ યુગ જાણો,
પરતક્ષ આહે દેખ પીછાનો. ॥૪॥
નદીયું પુર તો કયેસા ધાવે ?
તલ એકમાં ઉતરી જાવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જયસા બાઓ બંધ હૈ,
ત્યસા આ સંસાર;
આવતાં આવે જોરમાં,
જાતાં નાં લાગે વાર. ॥૬॥

જ્યું દોપેહેર કી આહે છાંયા,
થર નાં રહેશે એકતલ કાહાં. ॥૧॥

ઇસકે કેડે જન્મ ગુમાવે,
જ્યું રૂપા છાંએડી ફિરતી જાવે. ॥૨॥

પેહેલી કુંપલ અતી સોહાવે,
પોતે દહાડે સબ ઝડ કર જાવે. ॥૩॥

કિશસેં ન હુઈ યે નિર્વાણ,
જયસે પીપલ ઝરિયા પાન. ॥૪॥

મેરી મેરી કર કર થાકે,
અંધે અત્રીઆલ સો સબ રાખે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

કુંપલ ખીલી દેખકર,
મત તું જાએ લોભાય;
પહોંતે અપને દહાડલે,
સારે ખિર ખિર જાએ. ॥૧૦॥

મેરી મેરી જિનુ જા કીની,
અપને હાથું બાજી જા દીની. ॥૧॥
પાપ સો જિતના કીજે આહે,
સો છેતરાણા ઇસ ત્રિઆ લાહે. ॥૨॥
આખર રોટી વખતું ખાણા,
ફોકટ માટે પાપ લેજાણા. ॥૩॥
સાવ સવાદમાં કછુ ના પાઈએ,
પાપું પેટ ભરતા જાઈયે. ॥૪॥
સાવ સવાદમાં પૂરા ખાવે,
સૂજન શાહા તો કદીના પાવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

મેરી મેરી જિન્ને કરી,
ઉનકી કરણીમાં ખોટ;
દિન દોચાર કે કારણે,
પાપું ભરના પોટ. ॥૧॥

જબ લગી હરિયા ખેત જો આએ,
તબ લગી વેહેલા ચેતોન કાંએ ? ॥૧॥
લોક કુટમ્બ સબ ઝાર જો કહિયે,
હકકી નિપજ ટોતા રહિયે. ॥૨॥
શાહકી રસાયણ આય જો લાગી,
ખોટી કરણી સબ નિકલ જો ભાગી. ॥૩॥
ઝાર સબ કોઇ ખડી ન રહેવે,
દુઃખ દોહેલા ઈતના સહેવે. ॥૪॥
સબ્ કો આહે રસકે કાજે,
સૂકી ખેતી સબ ઉઠકર ભાગે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જબ્ લગી હરિયા ખેતહે,
તબ્ લગી આપ સંભાળ;
સબ્ કોઇ જાણો ઝાર હે,
લોક' કુટુમ પરવાર. ॥૧૨॥

જો તમે દેખો યેહ સંસારા,
કાલી કુત્તી શું ન ધરો પ્યારા. ॥૧॥
જે કોઈ આયા રહ્યા ન કોઈ,
પાણી થી જ્યું પરપોટા હોઈ. ॥૨॥
પેહલે નબી દોસ્ત ઉપાયા,
આતે દેખા પણ જાતે ન જાણ્યા. ॥૩॥
દો આલમકા શેહ જાદા કીતા,
ઉસે ભી આખર રેહેણે નાંદીતા. ॥૪॥
જો કોઈ આયા રહ્યા ન કોઈ,
ઈસમાં રેહતા ન દેખ્યા કોઈ. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જિસ ઘર રેહણ નાં પાઈએ,
હૈયે ન બાંધીએ થંથ;
જ્યું પરદેશી પઙ્ખણુલા,
રેહેણુ ઉઠાવે ચંત. ॥૧૩॥

જે' એ 'દુનિયા શું જિવડા લાયા,
સાવ સવાદ તેમ' તેમ પાયા. ॥૧॥
જે કોઈ ઈસી માયાશું લોભાણા,
ઉનકું જાણો ખરા હ્યવાના. ॥૨॥
એ માયા અપની ન કીશીકી હોઈ,
લોભ કારણ મુલગી ખોઇ ॥૩॥
યુગ ધૂતારી ચેહી નારી,
જિન્ને છોડા સો પડિયા પારી. ॥૪॥
પરી પુરણ જિનકુ શુદ્ધ બુદ્ધ ઉપની,
તેણે એ માયા જૂઠી જાણી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

યે માયા જૂઠી યુગમાં,
તે જૂઠી સદાએ કાલરે;
યુગકું ધંધે બાએ કર,
આપ રહીસો ટાલરે. ॥૧૪॥

ઈસ્ ખોટીકું મત્ત કોઈ પત લાવે,
જાતાં બાટે બટાઉ ભૂલાવે. ॥૧॥
ઈસ માયાને સબ્ મોહી લીના,
ગલે લગાકર અપના કીના. ॥૨॥
કામણ ગારી ચેહી નારી,
બુઢિયા આહે પણ રૂપ અપારી. ॥૩॥
જિન્ને છોડી સો પૂરા માટી,
ઉતરી ગયા સો વસમી ઘાંટી. ॥૪॥
ઈસ માયાકો મત્ત ધીરો કોઈ,
એ ધન અપના કીસી કા ન હોઈ. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

જયસા રંગ પતંગકા,
અયેસી જૂઠી સદા કાલ;
યુગ કું ધંધે બાએકર,
આપ રહીસો ટાલ. ॥૧૫॥

એણે વશ કીના અતી અહૂકારી.
તીસથી ધૂતા મૂર્ખ અભાગી. ॥૧॥
જિન કીન્ને જોયા દર્શન ખોલી,
સોં સબ ચાલે શીષજ ડોલી. ॥૨॥
પૂરે પારખે યું કર જાણી,
કાચે ભાંડે ન રહેવે પાણી. ॥૩॥
એક મના હોકર બાટું સીધાણે,
મૂર્ખ આપો આપ બંધાણે. ॥૪॥
માંહે પર્ખિએ વાચક ખોટા,
પ્રતક્ષ ઈસકા ચરિત્ર મોટા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

એતો ચુંદ્દો દેવકી,
બૂજે વિર્લા કોએ;
ચાવા કીયા જિન્ને આપડે,
ગએ સો સુદ્ધ બુદ્ધ ખોએ. ॥૧૬॥

ચરિત્રે સારા એ યુગ લીના,
બહોત ચકાએ પાખંડ કીના. ॥૧॥
લોભે લાગ્યા ડાહ્યા ઘેલા,
સંસાર ચાલે' સો સબ્ સહેલા. ॥૨॥
ગુડ માં ઝેહેર હાથું બાવે,
સાંજ હુઇ યુગ ફિર ફિર જાવે. ॥૩॥
ચેહ દુરિજન શું પ્રિતજો લાવે,
છંદ કરે કોઈ મર્મ નાં પાવે. ॥૪॥
જે જાકર ઈસ પાલવ લાગે,
ગએ છેતરાણે મર્ખ અભાગે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

તરિયા ચરિત્ર આગલી,
ઈને ધૂતા સબ સંસાર;
ચોરજ આએ પ્રગટી,
સૂજન કેરી વાટ. ॥૧૭॥

જિને ઈસ ત્રીઆ કું સુધી જાણી,
ચાવાકીયા'પણઆંખેતલનાઆણી. ॥૧॥
અપણે સાચે જે કોઈ ચાલે,
જે ન પડિયા ઇસ્કે પાલે. ॥૨॥
રાવત હુવા સો પૂરા માટી,
ઉતરી ગયા સો વસમી ઘાંટી. ॥૩॥
એક મના હોકર બાટે સીધાણા,
તોજા સુખશું પારજો લીના. ॥૪॥
દોહી નાવા દોહી પાવા,
ઇસ પંથી કા કયેસા ચાવા! ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

એ ત્રિયા તો થર નહિ,
અને થરનહિ સદાએ કાલરે;
મૂર્ખ ધૂતા દો મના,
લે સૃજન કીતી હાણુરે. ॥૧૮॥

નબી ઈતના સજન કા રાતા,
ઉનુંને આંખી સો બીતી બાતાં. ॥૧॥
વોહી યુગમે આએ રસુલા,
પ્રેમુ સાચા કળુનાં ભૂલા. ॥૨॥
ફિરાઉને યુગમાં જૂઠા જાણ્યા,
દેખત રૂપ જાએ ઝપ્ લાણા. ॥૩॥
જિત્ના હુતા ફિરાઉન કો દીના,
તેણે અહીં ભોગજો કીના. ॥૪॥
જેકો હુતા સૃજન જોગા,
ઈસ કન્યા શું ન કરતા ભોગા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

એ કન્યા નાસણ ભંગંડી,
તેને રોલે રંકને રાએરે;
આંખાં ખોલ કર દેખીએ,
તો નરગ ભરાણે પાએરે. ॥૧૯॥

દુનિયા આહે સરાબ શ્યેતાના,
હૈડેથી જાએ સર્વ જ્ઞાના. ॥૧॥

સરાબ શ્યેતાના ભરી ભરી પીજે,
દાવા લેકર દીનશું કીજે. ॥૨॥

જાહેર સરાબ થી તોબા આંખે,
શ્યેતાની સરાબ લે હૈડે રાખે. ॥૩॥

ઢુંઢે રૂપ' ને માંહે કીના,
ખોટ લગાઈ અપણે દીના. ॥૪॥

જેકો હોવે સૂજન જોગા,
સરાબ શ્યેતાની ન કરશે ભોગા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સરાબ શ્યેતાની પીજીએ,
અને યુગમાં દિખાઇએ પાક;
પણ આગલ જાતાં જાણશો,
ત્યાં દેહડી દેશે શાખ. ॥૨૦॥

સર્વે ફાની દુનિયાને દુરિજને જાણી,
મિતજ હોકર વિગતું પીછાણી. ॥૧॥
સાચે સગલે દીના છેહા,
જિસ્માં હુતા શાહકા નેહા. ॥૨॥
અવર અભાગી ભેદ ન પાવા,
દુરિજનકા જે કીના ચાવા. ॥૩॥
દોઈ ખાટાં યુગમાં ચલાઈ,
જિન્ને જ્યેશી ઢુંઢી તેને ત્યેસી પાઇ. ॥૪॥
એકતો યુગમાં કસાણી આણી,
મિંતું દુરિજને વિગ્તું પીછાણી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

દુનિયા યુગમાં આન કર,
પણ પખર્યા અપના મિત;
દેખો કીસીકું કીસીકા લાગા,
યું કર બિછોડા ચિંત. ॥૨૧॥

ફિરાઉન કું દુરિજન કીના,
બહોત મુલક તિસૂ હાથું દીના. ॥૧॥
લોભે સૂજન ન પાયા' ભૂલા,
તિસથી રાખ્યા દુરિજન ટોલા ॥૨॥
સરન શરિરે જૂઠી જાણી,
નહિ મુજ ઘરમે ચપની ભાની. ॥૩॥
દુ:ખ દોહેલા તીસે તલના દીતા,
ચાવા નહિ તિસૂ હૈડે મીતા. ॥૪॥
દુરિજન ઉપર નહિ તલ્લ ભાવા,
મિત્ર મારણુ કુ કીના ચાવા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

દુરિજન રાખું સુખ શું,
કણુ ન દેઉં આલ રે;
મિંતજ મારૂ ભંગડી,
લેલે માંહેં થી ટાલરે. ॥૨૨॥

વલી મશાયખ જે કેહૂલાવે,
દમડે દોકડે જિવડા લાવે. ॥૧॥
સાધ ફકીરી ઉનકી નાં જાણો,
શયતાન રૂપ તમે દેખ પીછાણો. ॥૨॥
ફિરાઉન કેરા કીજે કામાં,
વલી મશાયખ ધરાયે નામા. ॥૩॥
ખુદા રસુલ જીભૂ આંખે,
સો લેકર હૈડે નાં રાખે. ॥૪॥
એયેસે કામે જો શાહ મિલ્તા,
નબિયું ફક્કર શાહા નાં દેતા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હે.

વળી મશાયખ કહાવે યુગમાં,
અને દુનિયા શું લાવે ચિત;
સૂધા જાણો ચોર હે,
તીસે નાં આંખો મિતૂર. ॥૨૩॥

દુનિયા આહે દુરિજન બાટાં,
નબી હુએ સો ફક્કરજ માટાં. ॥૧॥
જો જાકર મુજ ફક્કરે જલાણા,
તો જા યુગમે નબી કહેલાણા. ॥૨॥
દેહિયા કેરા હદિયા કહીયે,
બિન ભાએગે તે કેમ કરી લહીયેં. ॥૩॥
જે કો લોઢે શાહા અપના,
તિનકુ ચાહિયે ફક્કરે તપણા. ॥૪॥
એ મુરશિદ દૈયાકા કહીયે,
બિન ભાએગે કયું શાહ લૈયે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

ફક્કર મુલક તો આગલા,
નહિ કો ઇસકે તોલ;
ખાસા મુર્શદ શાહકા,
આન મિલાયા ઢોલ. ॥૨૪॥

ફક્કર માંહે જન્મ ગમાઈયેં,
નેહે સૂજન તોજા પાઈએ. ॥૧॥
મિંતજ કેરા ચેહી કાજા,
રેહેના' ફક્કર માંહે રાજા. ॥૨॥
ચેહતો દોલત નબિયું કેરી,
ઈસ્થી બાંદશાહી નાહિ ભલેરી ॥૩॥
કરમ લિલાડે હોવે જિસ્કે,
એ હદિયા હાથ આવે તિસ્કે. ॥૪॥
નબી સો સારે ચાહ્‌ઉં માંગે,
સાચા મુર્શદ તિસ્ હાથું લાગે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

બડી બાદશાહીઈસયુગમહાં,
ભેજી તે મિંતું કાજ;
કિન્ને ન માની નિશ્ચે,
નબી મુર્સલ આજ. ॥૨૫॥

ગફલત માંહેથી જેણે છોડી આજ,
તિન્કે સઘલે પૂરે કાજ. ॥૧॥
મહંમદ ખુદાકે યુગમે કહિયે,
મુસ્તકીમ હોકર શાહ ઉપર રહિયે. ॥૨॥
ઇસ્થી રૂડા કયા હે કામાં ?
જિસ્થી પાઇએ દ્વારેજ ઠામા. ॥૩॥
કુચ્છ નાં માંગે તુ હાથ પસારી,
હવા હીરશ સબ માંહેથી બીસારી. ॥૪॥
એેસી કશણી માંહે રહીયે,
ફક્કરે પાદશાહી ઉનકી કહીયે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સાચા ફક્કર તો સત્ય કા,
જે માંગે હરિકે પાસ;
દ્વારે રહે શબુરી શું,
છોડે બિરાની આશા. ॥૨૬॥

હરિકે પાસે માંગ'નાં કહિયે,
ઉસ્માં ભી સત્ય સબુરી લઇએ. ॥૧॥
સેજ ગફલતમાં કછુનાં પાઇએ,
ઈસ્કું જાકર યાદજ લાઈયે. ॥૨॥
શાહ ફક્કર તો મોટા જાણો,
ફક્કર માં સીજે શાહ પ્રમાણો. ॥૩॥
તમે કરોને ભક્તિ કાજા,
સો સબ કરશે પૂરે રાજા. ॥૪॥
હરિકી ભકિત હરિશું કીજે,
ગ્યર હક્ક કછુ નાં લીજે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જો તૂં લોઢે શાહકું,
તો કછુ ન માંગીએ દાસ;
જો પાયા શાહ આપણા,
તો સબ્ કુચ્છ તેરે પાસરે. ॥૨૭॥

રસુલ શ્યાણુકી ચેહીજ કેહાણી,
ફેક્કરૂં પાદશાહી અદકી લોણી. ॥૧॥
સઘલા ફેક્કર હરિકા માને,
એકે એકે કશાણી અવર વખાણો. ॥૨॥
નબિયું કેરી દેખો ચીઠી,
ફેક્કર ઝાલતો સઘલે દીઠી. ॥૩॥
ઈસ્ક કી આંચું દીન પકવો,
નેહે સૂજન અદકા પાવો. ॥૪॥
જેકો લોઢે આપ સંજોગા,
તીશે કરાવે ફેક્કર ભોગા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

મિતુ માંહે મિત હો,
અને સારૂં માંહે સાર;
ફેકકરે શાહજો મિલચે,
તો તર કર લાગીએ પારરે. ॥૨૮॥

પેહલે આદમ દોસ્ત ઉપાયા,
ઉસ્કું કુલે કોટ નમાયા. ॥૧॥
સ્વર્ગું માંહે તીસે દીના વાસા,
વોથા અપને સૃજન પાસા. ॥૨॥
સ્વર્ગું માંહે તિલ્લ સુખ ના દીના,
ફક્કર ઝાલે પ્રેમું ભીના. ॥૩॥
કિત્તેક બરશું જંગલે ડાલા,
જંગલું રોતા નૈયણે નીરજો ચાલા. ॥૪॥
એયેસા ફક્કર શિર ઉપર બીતા,
નબી પણા તો જાકર લીતા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

પેહેલા આદમ દોસ્ત થા,
ઉન્સર કયેશી બીતી હેલ;
જગલું રોયા શુદ્ધ બીના,
લે સૃજન કીનાં મેલ. ॥૨૯॥

૩

નુહૂ નબી તમે દેખો લોકો,
વોહ થા અપને સૃજન જોગા. ॥૧॥

ટાટી ઓલવે જન્મ ગુમાવા,
નવસો બરસ યુગ આપ જલાવા. ॥૨॥

મુજ દુનિયામાં અયેસા શાહો લેતા,
તો આપ આપસકું કાએકું દેતા? ॥૩॥

એક તલ અયસા કોઈ ન સેહતા,
તોએ વરસાસો ટાંટી ઓલવે રેહતા. ॥૪॥

પ્રેમે કીના માંહે ખેલા,
તીસ કશાણીથી સૃજન મેલા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જિસ્માં પ્રેમથા આગલા,
ઉનકી કયેસી બાત;
દુ:ખ દોહેલા બાએકર,
કર્યો દેહા સાથ રે. ॥૩૦॥

દેખો મૂશે શાહ પ્યારા,
ઉનુંબી લાઠી કામ લીયા સારા. ॥૧॥
ગુરબતે શાહો પૂરા પાવા,
આપસકું મિજ ફક્કર સાવા. ॥૨॥
બહોત દુનિયામાં ન કીના ચાવા,
તોજા અપના સૃજન પાવા. ॥૩॥
પરમ કા શાહો તોહી પાઈયે,
જેમ જેમ ફક્કરે આપ જલાઇયે. ॥૪॥
દુનિયા માંહે જો સાંઈ પાએ,
નબી ફક્કરે કાંએ જલા એ ? ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

પુરી સોહાગન તીસે કહું,
જે જાલે અપને ચાવ;
દુનિયા આણુ દિખાઈયે!
તિસે તિલના હોવે ભાવ. ॥૩૧॥

ઈશા નબીકી વેદના શુણુના,
યે મુરદારી શું કાએ ન લડના ? ॥૧॥
એક સુઈકા કરજ આંખા,
ચોથે આસમાનું જાતા રાખા. ॥૨॥
સૂઈ ભારજો અયેસા ન હોવે,
સારા જોબન ઇસમાં ખોવે. ॥૩॥
ઈશે સરખા નહિ કોઈ ચંદા,
એક સૂઈકે કારન કયા કુચ્છ ફંદા ? ॥૪॥
કિત્તાક ધન ઓર કિત્તાક માલા,
એક સૂઇ કા દેખે ચાલા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

માયા ચરિત્ર દેખિયા,
જાકર લાવો ચિત્ત;
એક સૂઈ કે કારણે,
કાં લે રાખા મિત. ॥૩૨॥

સુલેમાને પ્રિત પૂરી જાણી,
આપે રયા માંહે દર્વેશી છાની. ॥૧॥
કિત્તેક પાદશાહી પ્રગટ જાણી,
દુર્વેશી માંહે રાખી છાની. ॥૨॥
જબજા કીજે ઉસ્કી જખણા,
તબજા મિલિયા સૃજન ટાણા. ॥૩॥
દુનિયા જિવડા જોકર લાતા,
નબી પણા તો કયુંકર પાતા. ॥૪॥
સુખ શું કીના સાચા ભોગા,
વોહથા અપને સૃજન જોગા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ગુર્બત અપાણે શાહોકી,
ખેલા સુખશું જાએરે;
તીસે દુનિયા તલબ લગાએ કર,
રાખા ફક્કરે જલાએરે. ॥૩૩॥

ઐયુબ સોહાગે ભરિયા હૂતા,
બેદના દીના જિતના જોથા. ॥૧॥
વરસો દિવસ બાહર જાતા,
લોકુ કા ફક્કર શિર ઉપર લાતા. ॥૨॥
ખોઆર કીયા ઓર ધુલે મિલાયા,
ઈસ્કુ આએ પ્રેમજ ખેલા. ॥૩॥
સબ સુખ છોડા શાહકે પ્યારા,
સોજા પોહોંચ્યા અપને દ્વારા. ॥૪॥
દુનિયા લોડે ફિરાઉન જયસી,
નબિઉં કશાણી એ શિર સોહૂસી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

દુનિયા આહે દુરિજના,
નહિ મિતું કે કાજ;
બાજી દેવે તલમાં,
સૃજન રાખે બાજ. ॥૩૪॥

જિકિરિયા કે શિર કરવત ઘાલે,
સો સબ આહે ફક્કડ઼ે ચાલે. ॥૧॥
શિર ઉપર લે કરવત છોડા,
પ્રેમું સાચા મુખ્નાં મોડા. ॥૨॥
ચલતા કરવત ચેંચું કરતા,
જેસર બીતી સો સબ સેહતા. ॥૩॥
મિતુ કે શિર અયસી કીજે,
સુખ શું બેઠા કયું શાહ લીજે. ॥૪॥
તન મન અપના શાહ પર લાવે,
સૃજન અપના તોજા પાવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

અયેસી કશણી બાએ કર,
પણ પરખ્યા અપને નેહ;
શિર ઉપર કરવત છોડિઆ,
તોએ ન દીના છેહ. ॥૩૫॥

સુલ્તાન ઈબ્રાહીમે દેખ્યા ખેલા,
ફક્કરે ઈસ્કું ધૂલજ મેલા. ॥૧॥
કિત્તે બરસ બાદશાહી કીતી,
ઉનકે શિર કિત્તની બેદનાં બીતી. ॥૨॥
ખાને પીને કી સુધિયા ટાલે,
ઇયુંકર આપે પ્રેમુ ઝાલે, ॥૩॥
સબ સૂખ છોડા દુઃખે લોભાણા,
સાચ્યા મિંત તિસે યું કર જાણા. ॥૪॥
મિંતુ કે શિર અચેસી કીજે,
એક તિલ સુખ તીસે ન દીજે. ॥૫॥

તુંહીં સાચ્ચા સાંઈ હો.

જિસમાં સારા સાચ થા,
સો સબ ચાલે આજ;
યુગમાં જલાણે પ્રગટે,
યું કર કીના કાજ. ॥૩૬॥

માંહે રવા ના ઇનુ પાયા ઠામાં,
સાચા કલમાં સાંઈકા નામાં. ॥૧॥
સાચી કરણીએ મિંતેજ કરાણી,
દુનિયા લેકર અલૂગી ધરણી. ॥૨॥
ત્રીયા કેરા દેખો ચાલા,
ફિર જા ઇન દુનિયા શું માલા. ॥૩॥
મિંજ ફકીરીયે નહોતા ચાવા,
તો નબીયું ઉપર ન કરતા ભાવા. ॥૪॥
ફિર લે આંખી ચેહી બાતા,
વોબી લાગે નબિયું કે સાથાં. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ફક્કર સારૂંમાં અદક હ્યે,
તમે જોઇ લેજો જાણ;
નબી સારે દિસ્ મહાં,
સારૂં પાયા માન. ॥૩૭॥

પરભાતે ઘર અપને આવે,
ઈતના નહિ જો મુખમાં બાવે. ॥૧॥
મણુ એક જવકે કારણે,
આપ સિધારે યહુદીકે બારણે ॥૨॥
દેખ ફકીરી ઉત્તર કીજ,
ન ખેતી વાડી ક્યું કર લીજ. ॥૩॥
નહિ તો રાજા! દો યુગ કેરા,
જવકે કારણ યહુદે કીઆ ફેરા. ॥૪॥
મિંત કરણે કી હોતી સાધ,
તો મંજ ફકિરે કીના આધ. ॥૫॥

તુંહી સાચા સાંઇ હો.

મિંત ખોજિયે સાચશું,
બિના ફકીરી ડાલ રે;
સબથી અલગા ડાલકર,
તમે લો સૂજન માલરે. ॥૩૮॥

અયેસા મુર્શદ તમે દેખો લોકા,
કીડું માંહે રચાજ જ કી ના. ॥૧॥
ચારણી તોલા કીની દેહા,
તોએ ન છોડા શાહકા નેહા. ॥૨॥
કીડા માંહેથી નીકલી જાવે,
અપણે હાથું લે માંહે બાવે. ॥૩॥
શુકર ખુદાકા તિસમાંહે કહિયે,
સત સબુરી તિસમાંહે લહિયે. ॥૪॥
ઇતની બાતાં શિર ઉપર બીતી,
તોએ પ્રિત શાહા શું કીતી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

અયેસા મિંત જો શાહ કા,
માંહે સાચા શાહકા નેહ;
મુખ નાં ફિરાવ્યા આપણા,
તનમાં પડાવ્યા વેહ. ॥૩૯॥

ઈબ્રાહીમ પયગમબરકીસુણિયેગાલી,
માંહેકી મર્દી અગન માંહે ટાલી. ॥૧॥
જબ લે પૂતા કુર્બાની કીતા,
એયેસી પ્રિત હરિશું કીતા. ॥૨॥
પૂત લે કુર્બાની બાવા,
તબ જા સૂજન મેલા પાવા. ॥૩॥
ઈબ્રાહીમ મનમા સાચા હુતા,
તો કુર્બાની કીના અપના પૂતા. ॥૪॥
ખ્વાબજ કેરા સંશય જો આવે,
તો અવરે મોહોબતે કયું શાહ પાવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

મિંતજ અપનાં દોહેલા,
કોએ ન કરશે ખેલ;
સબથી અદકી કશાણી,
સહીતો સજન કીતા મેલ. ॥૪૦॥

બીબી કહિયે ફાતિમાહ જયેશી,
યું ચાલ્યા' 'જયું પરદેશી. ॥૧॥
અલીકે ઘરકા કીના ચાવા,
ચરખે ઉપર દિલ હી લાવા. ॥૨॥
ફિર રસુલે આંખી બાતાં,
ચરખા કોએ ના લેશે સાથાં. ॥૩॥
રિજક તો હાથું ધણીકે હોવે,
ચરખે જિવડા કાએકું લાવે ? ॥૪॥
મહંમદ મનમાં સાચા હુતા,
એયેસી બુદ્ધિયા દીની પૂતા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

ફક્કર સારા ખૂબ હે,
પ્રત્યક્ષ દીશે ખ્વાર;
મલામત દુનિયા જાહેરી,
ન્યનું માંહે મુર્દાર. ॥૪૧॥

દુજે દિવસે ઘર ફાતિમાહૂ ચાલી,
દેખજ અપના દીન જો હાલી. ॥૧॥
જ્યમ દુનિયામાં માણુસ કરલેખા,
જૂની ચાદર પરદે દેખા. ॥૨॥
ઇત્ના દિવસ લાગી ખોટી,
ઇસ્થી મિંતુ દુનિયા છોડી, ॥૩॥
યું સૃજન શું હોતા મેલા !
તો સબકો ધાતા પ્રેમજ ખેલા. ॥૪॥
નબિપણા તો ઉનકુ દીતા,
જિવડા ન લાએ ભોગન કીતા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

પ્રેમ્ પ્યાસ અદક હે,
જો ખેલે પ્રેમજ ખેલ;
નબિયે ફક્કરજ દેખિયા,
ઉનસર વહી કચેસી હેલ. ॥૪૨॥

સાચી બીબી સોહી કહિયે,
સુખ શું તોજા નવશાહ લઈએ. ॥૧॥
આભરણ માંહે જે મુડકર રેહવે,
શાહા બિના અપની દેહા દેવે. ॥૨॥
પેહેરી આભરણ લોક દિખાવે,
શાહો તો અપ્ના કયુંકર પાવે ? ॥૩॥
પેહેરો હાર શાહ કે કામાં,
આપસ રાખો માંહી ઠામાં. ॥૪॥
અપના સોહાગ જો તન લેખે,
તહાં લગી શાહ નૈણે ના દેખે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

આપ સમારો સાચ શું,
અને સત્યકા કરો સણગાર;
ન્યણે કાજલ નેહકા,
અને પિયુ ગલેકા હાર. ॥૪૩॥

સઘલા સોહગ તિન શિર કહિયે,
હરિકા નેહા જિસમાં લહિયે. ॥૧॥
કાજલ પુલ તિસ મુખ તંબોલા,
હસી હસી મુખ તીસે લાવે ઢોલા. ॥૨॥
કંગઈ શિર તે કાએ ન લેવે,
જો ઢોલા કે ગલે બાંહેડી દેવે. ॥૩॥
શાહ બીના જે કરશે સણગાર,
તીસ આભ્રણ માંહે ઉઠે અંગાર. ॥૪॥
ચેહેરી હાર લોક દીખાવે,
ચે સણગારે કયું શાહ પાવે ! ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

તિન શીર બાઓ કંગઇયાં,
જિન શીર ઓહોત સણગાર;
શાહ બીના જે સણગારશે,
તીસ આભ્રાણ લાગો અંગારરે. ॥૪૪॥

વણ ભરથારે તો કામ નાં આવે,
સોહાગણ યુગમાં બોહોત કહેલાવે. ॥૧॥
પિયુ બાજ જેને આભ્રણ સારા,
જન્મ દોહાગણ હોઇસો નારા. ॥૨॥
માંહે સણગારો જે હોએ કબુલા,
જ્યું સણગારે આપ રસુલા. ॥૩॥
જિન્ને એ આભ્રણ મનશું કીના,
તિનું જા અપના નવશાહ લીના. ॥૪॥
શાહકે પ્રેમે જિન્ને આપ જલાયા,
સોહાગે સવાદ તોજા પાયા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

માંઝે રહો સોહાગના,
અપને નવશાહ કાજ;
શાહ બિન ન સણગારિયે,
બીજા શું મરિયે લાજ. ॥૪૫॥

૪

રાબિયા સોહાગણ યુગમાં કીતા,
સબ કોઇ જાણે દેસ વિદિતા. ॥૧॥
આપસકું લે મુજ પ્રેમે જાલા,
સુખનાં દીના ઈશ્કું ટાલા. ॥૨॥
ખાને પીને કા કયશા ચાવા ?
સર્વ બિશારા શાહ કે હાવા. ॥૩॥
પ્રેમ પિયાસી ઘર ઘર જાઈ,
સુધિયા સારી ખોહૂ ગમાઇ. ॥૪॥
યુંકર આપસકું કીના ખેહા,
તો રંગ લાગા શાહકે નેહા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

પ્રેમ પિયાસી જો જલે,
જલતાં તલના ફિરાવે અંગ;
વોહી સોહાગણ પ્રગટી,
શાહ શું માંડા રંગ. ॥૪૬॥

મેંહદી રંગ તોજા પાવે,
પથ્થર તલે જો આપ પીસાવે. ॥૧॥

જ્યું દુઃખ દેખે અતી શુભાગી,
તો જા નવશાહ પાઉં લાગી. ॥૨॥

નહિ તો હરિયા પાંનડા કહિયે,
પીશે રંગ તો પ્રગટ લહિયે. ॥૩॥

વણ પીશે તો જન્મ ગમાઈયેં,
તલભી રંગ તો ક્યુંકર પાઈયે ? ॥૪॥

અપની દેહા કા યેહી ઢંગા,
આપ પીશાવો તો લાગે રંગા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

મેંહેંદી માંહે રંગ હૈ,
તે જાણે સારા જગ;
આપ પીશાવે પથ્થર તલે,
તો લાગે નવશાહ પગ. ॥૪૭॥

દીન લેજાણા સોહેલા હોતા,
આપે આપસ કું કોએ ન દેતા ! ॥૧॥
દુઃખ માંહેજો જન્મ ગુમાઇએ,
દીન માંહે સાબિત હોઈ રહિયે. ॥૨॥
મુજ ફકીરીએ જે આપ જલાણે,
દીન દાર તો સોહી કહેલાણે. ॥૩॥
સાવ સવાદ જિન્ને જા છોડા,
મન ચિંત લાકર ઈનુ ને લોઢા. ॥૪॥
સો સબ પોતે શાહકે દ્વારા,
જિન્ને આપસકું દુઃખમાં સારા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જિસમાં અગ્નિ પ્રગટી,
તમે જોઈ વિચારો વાત;
ખરી જલાણી યુગમાં,
કરણી અપાણી સાથ. ॥૪૮॥

જીનકે હૈડે સૃજન સાલે,
પ્રેમ ઝાલ તિસ હૈડે ચાલે. ॥૧॥
નિત્ય નિત્ય જાલે અપની દેહા,
અદકા ઉઠે માંહે શાહકા નેહા. ॥૨॥
તપી સોહાગણ જાલે છાતી,
અદકી હોવે રંગમાં રાતી. ॥૩॥
અપની દેહા શું દીન પકાવે,
હાંડી સો કાઠી ઠામે જલાવે. ॥૪॥
શાહ કે નેહમા જલતા રાખે,
કાચી દેહા તોજા પાકે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

યુગમાં ભેજે તમકું,
દેહા પકાવન કાજ;
ક્યુંકર પાકે બાવલે ?
અગ્નિ કીતે બાજરે. ॥૪૯॥

દેહા આહે હાંડી તોલા,
જેમ જેમ પાકે તેમ આવે મૂલા. ॥૧॥
કિશકી હાંડી કિત્ની ઝાલી ?
કિશકા ઝાલ શિર ઉપર ચાલી. ॥૨॥
કોઈ સો આધી જલકર થાકી,
પૂરી જલાણી સો સબ પાકી. ॥૩॥
હાંડી પાકી જિસકી કહાવે,
પૂરે સ્વાદે બેઠા ખાવે. ॥૪॥
આજ પકાવો નિશ્ચે લોકા,
જેમ જેમ હોવે શાહ શું ભોગા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જે પકાવે આપકું,
પૂરી જલ્લાવે દેહ;
ભોગ કરાવે શાહકું,
ને આપજ હોવે બેહ. ॥૫૦॥

રસુલે પકાઈ સો સારૂં જાણી,
પ્રતક્ષ આહે નાંહી છાની. ॥૧॥

કિતેક બરસ જા અગન જલાવે,
નેહકા શાહો તોજા પાવે. ॥૨॥

ફિર ફિર ચોદિશ અગન જલાઈ,
ચુંકર અપની દેહા પકાઇ. ॥૩॥

જે કોઈ જલતા તલ નાં રાખે,
સો સબ્ જાએ સરાડે પાકે. ॥૪॥

બિન અગન પાક નાં હોતા,
જેકો મિત શું અપણી દેહા દેતા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સાચી પકાણી રસુલકી,
જેણે જલાઈમનચિંત્તલાએ;
જન્મ ગમાયા અગ્નિમાં,
બાહેર ન કાઢા પાએ. ॥૫૧॥

પીર પેગામ્બર જે કેહલાણે,
સો સબ જાએ પ્રેમુ જલાણે. ॥૧॥
મરદ ઓરત કી બાત ન રાખી,
જિન્ને જાલી સો સબ પાકી. ॥૨॥
દેખો રાબિય કેરા કાજા,
હૈયડે સેથી મારી લાજા. ॥૩॥
રાબિયા ઓરત ધરાઈ નામાં,
મરદ લજાણે ઈશ્કે કામાં. ॥૪॥ ॥૪॥
પ્રેમે સાચી હોવે માંહી,
તો કાએ ન જાવે આપ પકાઈ ! ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

મરદ ઓરત ન સારીએ,
એ પ્રેમજ કેરા કામ;
ઓરત પકાવે સાચ શું,
તો કાંએ ન પાવે ઠામ. ॥૫૨॥

પતંગ આંચ જો માંહે લાગી,
ચોદિશ સારા ફિર ફિર જાલી. ॥૧॥
તલનાં છોડે એકજ રતી
જ્યું જલાવે દિવડા બતી. ॥૨॥
લકડી બીચ અગન જો દીજે,
સારા શાહો ચુંકર લીજે. ॥૩॥
પતંગ ઝાલ સો તોહી ભાવા,
કછુ નાં છોડે શિર લગી પાવા. ॥૪॥
જયોં હરિ લાવે હૈડે માંહા,
ફિર ફિર ઝાલે અપને ઠાંહાં. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

એ તો ઝાલ સ્નેહ કી,
રહિયે કુડે હાલ;
કછુ ન છોડે તન્ન માહાં,
જ્યાં લગી બાલો બાલ. ॥૫૩॥

સતિયે નેહૂડા સૂધા કીના,
પિયુ કારણ અગન બિચ્ દીના. ॥૧॥
અપના સૂજન તોજા પાવા,
જીવતા આપો આપ જલાવા. ॥૨॥
જિનકું ભાવે સૂજન અપના,
સોંજા કરશે અગન જો તપના. ॥૩॥
જેમ્ જેમ જલતી શિર લગી આવે,
તેમ તેમ પ્રેમકા મેલા પાવે. ॥૪॥
પ્રેમ ઝાલ જિસ હૈડે પેઠી,
સો તન ઝાલ ભસમ કર બેઠી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ઉઠી ઝાલ સન્હેકી,
સબ્ તન્ કરે' અંગાર;
સહી સો જાલે આપકું,
સો પિયુ કે પ્રેમે ધાર. ॥૫૪॥

તીસે સોહાગણ સત્ય કરી જાણી,
પિયુ કે સાથ આપ જલાણી. ॥૧॥

જડ મૂલે જાઇ અગ્નિ જો દીના,
યું કર નેહડા સૂધા કીના. ॥૨॥

કાટી પેડ જડ મૂલ ઉપાડા.
ઠાહું ઠાંહાં મિત જો લાવા. ॥૩॥

સુજન અગ્નિ ચોદિસ ધરશે,
પીયુ રંગ લાગે આપ જો જલશે. ॥૪॥

અવર કિશીશું પ્રિત ના લાગા,
સ્વર્ગું હોકર જાએ ઝંપાણા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સતી સોહાગન તીશે કહું,
જે જાલે શાહ કે નેહ;
ભશ્મ કરાવે રસુલ શું,
તે આખર નાં પડિયા છેહ. ॥૫૫॥

પ્રેમ ખેલ તમે દેખો લોકા,
અગન ઝાલે શિર લગી ભોગા. ॥૧॥
ફિર ફિર જલાવે ચોદિશ છાતી,
જ્યું જલાવે દિવડા બાતી. ॥૨॥
ઘડીનાં રેહવે એક સવાલા,
દમે દમ લાવે બાલો બાલા. ॥૩॥
સાતું સ્વર્ગ જો બરશે આહે,
પ્રેમ ઝાલ નાં જાએ બૂજાએ. ॥૪॥
સાચા દમ યે નેહકા કહિયે,
નેહડા જાતે તલનાં રહિયે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

એ તો પ્રેમ રસ હ્યે,
જો લાગે શાહકે નેહ;
અદકા ઉઠે જોરમાં,
જયસા સોરંગી મેહ. ॥૫૬॥

સ્વર્ગ બૂજે સો સારી સેહવે,
શાહબિન અપની દેહા ન દેવે. ॥૧॥
એતો ઝાલ સ્નેહ કી લાગી,
સ્વર્ગ દેખી કેમ જાએ બુઝાઈ! ॥૨॥
નેહડા કીના શાહ કે સાથું,
કયું ભૂલાવે સ્વર્ગ માટું. ॥૩॥
સ્વર્ગે સુખ કયેસા પાવે?
બંદી કું લે જયું બંદમેં આવે. ॥૪॥
જેકો હોવે સૃજન જોગા,
તિસે કરાવે સ્વર્ગું ભોગા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

સ્વર્ગ દીજે લાખ એક,
અને હુરાં લાખ પચાસ;
અધીક જો માંગે આપડે,
તો શાહો તેરે પાસ. ॥૫૭॥

હરિ મિલ્નેકા નેહડા લાઈ,
કયું સુખ પાવે સૂજન ટાલી? ॥૧॥
શાહ બિના જિસ્કુ સર્વ અભાવા,
સો કયું દેવે સ્વર્ગું પાવા. ॥૨॥
મોજ દોજખ કી જો સુધિયા પાવે,
અદકે ચાઉં સો જાએ ઝંપલાવે. ॥૩॥
દોજક આંચે સબ કું અભાવા,
જયેસી અગન શું કાઠી જલાવા. ॥૪॥
દોજક ઉપર ચલિયા જાવે,
સારૂં માંહે ફિર ફિર આવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

એ તો ઝાલ સ્નેહ કી,
લાયા અપના ઢોલ!
દોજક અગ્નિ જો લકડી,
હઈડે લાઈ મૂલ. ॥૫૮॥

પ્રેમ ખેલ તમે દેખો લોકા,
કિન કિન પેરે હોવે ભોગા. ॥૧॥

જિન્ને મિંતુકા કીના ચાવા,
તિન તિન પ્રેમકા મેલા પાવા ॥૨॥

શિરથી ટાલી અલગા બેઠા,
સોસબ જાણો ઇસ મંદિર પેઠા. ॥૩॥

રાવણ દેખો માણસ કારણ,
ક્યું નાં રહ્યા અપને ધારણ? ॥૪॥

સીતા કેરા લાગા નેહા,
દશ શિર રાવણ તલમાં દેહા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સીતા કારણ દુઃખ સહ્યા,
દશ શીસ દીનાં જાએ!

પણ સાચા સૃજન કારણે,
એક શિર દિયોના જાએ. ॥૫૬॥

દેખો નિશ્ચય સૂજન કાજા,
શિર ઉગારે ન આવે લાજા ? ॥૧॥
માણુસ કારણુ કયા કયા કીના,
સૂજન કારણુ જીવ ન દીના. ॥૨॥
એ સબ આહે મકર જો કામાં,
પ્રમ ખેલ તો ન આવે ઠામાં. ॥૩॥
ત્રિયા દેખો હિન્દુ કેરી,
મૂએ ઉપર એ વારી ફેરી. ॥૪॥
તમકું ના આવે મનમે લાજા,
જે જલાણે સૂજન બાજા ! ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ત્રિયા હિન્દુ કી સતી કહું,
જો જાલે મૂએ કાજ;
તિલ નાં રાખે જીવડા,
અપણે પુરષજ બાજ. ॥૬૦॥

સત્ય કે કારણ સતિ જીવ ગુમાવે,
અવર પુરૂષ શું જીવ ન લાવે. ॥૧॥
તેમ તમ આપસકું સતિ આંખો,
હરિ પુરૂષ કું હૃદયમાં રાખો. ॥૨॥
યહાં લગણ તુજે લાજ ન આવે,
સતી પુરૂષ યુગ માંહે કહાવે. ॥૩॥
પુરૂષ મારી યુગમાં રહે ગમારા,
પુરૂષ પાંખે સુધા અંધારા. ॥૪॥
દેહા સર્વ લાગે કાજ નકારા,
જિન્કુ ધર્મે દોયુગ તારા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સતિઆ યુગમાં તીશે કહું,
જે જાવે પખજ ઢોલ;
આપ જલાવે સાચ શું,
રહે' નાં કિશિકે બોલ. ॥૬૧॥

૫

સત્ય શું નેહા પતંગે જો કીના,
લે આપશા બિચ અગન જો દીના. ॥૧॥
અપના સૃજન તોજા પાવા,
અગન આંચ શું કીના ચાવા. ॥૨॥
જ્યું ઝાલ હૈયડે શિર લગી પાવા,
યું પ્રીત પતંગ કી સુધી આવા. ॥૩॥
જિસ્મા હુતા શાહ કા નેહા,
તો કાંએ ના જાલે અપની દેહા. ॥૪॥
પ્રત્યક્ષ આહે ચેહી ગાલી,
કોઈ નાં જાલે સૃજન ટાલી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

કોઈ ના જાલે આપકું,
જયાં લગી ન લાગે નેહ;
બ્રિહે હોવે જિસ્કું,
સો જાલે હૈયડા એહ. ॥૬૨॥

જેકો હોતા પ્રેમજ જોગા,
અયસી અગન શું કીના ભોગ. ॥૧॥
અવરે બાકી શાહ નાં પાવે,
ઠાલે ઘરમે આવે જાવે. ॥૨॥
પ્રેમ ઝાલે ન જલિયા કોઇ,
નેહડા પાયા સો અગ્નુ જોઇ. ॥૩॥
યેહ અગન કી ગાલી મોટી,
કોઈનાં ઝાલે એ નિશ્ચે ખોટી. ॥૪॥
નેહ બિન શાહો તો કયસા પાઈએ?
ઠાલી ઘરમે આઇયે જાઇયે ! ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જયેણે પરમ રસ ’નાંચાખીયા,
અને નેહ’ હરિ શું ન લાએ;
ઠાલે ઘરકા પેરૂણલા,
જયમ આવે ત્યમ જાવે. ॥૬૩॥

બંધનાં બાંધ્યા ફરે નહિ કોઇ,
પ્રેમે ખેલો તમે સાચા હોઇ. ॥૧॥
નેહ બિન શાહો' નેહ બિન સાવા,
નેહ બિન હેત' નેહ બિન હાવા. ॥૨॥
નેહ બિન શાહો તે કયેશા પાવા?
સૂજન પાખે કયશા જાવા? ॥૩॥
નેહ બિન શાહો તો ક્યશા જાણી?
જ્યમ ગાજર ખાઈને પીજે પાણી. ॥૪॥
છાલ કૂટે ચોખા ન પાઈયે,
નેહ બિન જોબન ચ્યેશા ખોઈયે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જે હરિશુ નેહ ન લાઇયા,
આયા અતી સંસાર!
જન્મ દુ:ખી તિસે જાણીયે,
જેણે ખોયા હે' કિર્તારરે. ॥૬૪॥

નેહ બિન સૂજન હાથ ન આવે,
નેહ બિન સેજે પ્રેમરસ' ન ભાવે. ॥૧॥

નેહકી આહે ગાલી મોટી,
શાહ કો ન જાણે તો નિશ્ચે ખોટી. ॥૨॥

જિન્ કીને કીના રસશું ચાવા,
શિર કે સાટે' ઉન્ને પાવા. ॥૩॥

સાચ કી બાટું જો જીવડા ધરસી,
રસકી ઘડી બિન રસ કયસી? ॥૪॥

રસથી હોવે સર્વ સંજોગા,
બિન રસ પ્રિત ન બિન રસ ભોગા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

પ્રેમ રસ અતી મીઠડા,
તમે જોઈ લેજો જાણરે;

જહાં ન દીશે રસ વિના,
દુજા ન મિલતી' પાન રે. ॥૬૫॥

જો શાહા મન્ બેશે સેજા,
બાત ન કરશે બિન રસ હેજા. ॥૧॥
ચકવા ચકવી કી પૂંછો બાતાં,
રસ બિના ગઇસો કયસી રાતાં? ॥૨॥
રસમાં શાહો' તો હોતા ભાઈ,
મિતજ મિલતા તત્ક્ષણ જાઈ. ॥૩॥
રસશું લીના અપના સાથી,
હુંસજ' પોહોંતી ચોદીશ રાતી. ॥૪॥
ચોલી ચીરે ઉઢિયા ભાવા,
બિન રસ હોવે સર્વ અભાવા! ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

મેલ મિલાવો હો સખી!
સોહી સબ રસ જાણ;
બિન રસ શાહો નાં જાણીયે,
તિસ હૈડે સુખ ના આણ. ॥૬॥

રસ શું ખાણા રસ શું પીણા,
રસ શું શિષ રણમાં દીના. ॥૧॥
રસ બિના બોલા ચાલી ન હોઈ,
રસ બિના મિલ્તા ન દેખા કોઈ! ॥૨॥
પાન પુલ બિન રસ ના હોવે,
જો બોહુતેરા ફિર ફિર જોવે. ॥૩॥
રસ બિના પ્રિત હરિશું ન લાગે!
સબ્ સોહાગણ' દુઃખમાં જાગે. ॥૪॥
જો તમે દેખો યેહ કિર્તારા,
રસ શું બાંધ્યા સબ્ સંસારા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

યુગમાં મીઠા પ્રેમ રસ,
જે કોઈ દેખે ચાખ;
શાહ જો પાવે શિર લગી,
તો હૈડા દેવે શાખ. ॥૬૭॥

રસશું રાજા કયસા હોવે?
તાપી માં જ્યું ચકવા સોવે. ॥૧॥
રસથી આહે યુગ અમુલા,
રસથી પાયા' સૃજન ઢોલા. ॥૨॥
બિન રસકી તો બાત નાં જાણી,
જે રસ જાઈ શાહો શું માની. ॥૩॥
અપને ચાઓ મરસે કોઈ,
સાચા રસિયા જાણો સોહી. ॥૪॥
શાહ બિના મરણાનાં આવે કાજા,
જયસી કાચી ઠીકરી ભાજા! ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

મીઠા મરણા ઈસ્ યુગમાં,
જે પેહેલાં મરી કરી જાએ;
શાહ જો પાવે સોહાગ કા,
હોવે'ન મરણા દૂજીવાર. ॥૬૮॥

મરણા સો તમે ઈસકું જાણા,
જે કોઈ જલાવે પાંચે બાના. ॥૧॥

સાચા મરણા મરીયે માંહી,
મરના જાશે ફિર ફીર આંઈ. ॥૨॥

મૂએ કું મારના કયેશા આહે ?
આપ મૂએ બિના કોઈ ન પાહે. ॥૩॥

મરણા સાચા અદિક વસેખો,
જયાંલગી આપસકું મુવા ન લેખો. ॥૪॥

દુજા મરણ મરણા આહે,
ફોગટ મરણા કારણ લા'હે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

શાહ કી પ્રીત દોહેલી,
જો શિર સેહ'તી જાએ;
પ્રેમ ખેલ હે તુજ મહાં,
મૂએ કીરત વણાએ. ॥૬૬॥

સાચી સતિ સોહી જાણી,
જીવ દેતાં જેણે સંખનાં આણી. ॥૧॥
સોહાગણ બાટ તમે ચેહી જાણો,
શિરકા સાટા તમે પેહેલા આણો. ॥૨॥
શિર આગલ કરી પગલા ધરાણા,
સતકી બાટું સુધા સરાણા. ॥૩॥
જીવડા લાઈએ અવર જો સાથે!
તો કયું આવે સૃજન હાથે? ॥૪॥
સુખ શું બેઠા જાવે સોહી,
અપના સૃજન ખોવે સોહી! ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સાજન કે ઘર જાઇયે,
સાથે ન લીજે કોય;
પીછા ફીર નાં દેખીયે.
જો હોણી હોય સો હોય! ॥૭૦॥

હરિશું નેહે કીજે ચાહવા,
ફિર નાં દીજે પીછે પાવા. ॥૧॥
યહાં તો આપો આપહી લડણા,
કદી ન હોવે એ પીછે ટલણા. ॥૨॥
શિર ઉગારી પીઉ જો લેવે,
સો યું જોબન એલે ખોવે! ॥૩॥
જો તમે સર ઉગારા ચાઓ,
પ્રેમ ખેલ' તો તમે કદી ન પાઓ. ॥૪॥
નેહકા શાહો તોજા પાઈયે!
અપણા શિષ જો આપ ગમઈયે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

નેહ કે મંદિર પેશીએ,
મત્ કો પીછે ધાએ;
જન્મની કાસલ બાપડે,
એશિર સેતી જાએ. ॥૭૧॥

લયલા' મજનું' નેહ્ડા કીના,
જીવ આગલ કરી પ્રેમુ ભીના. ॥૧॥
જો એ હોતા પ્રેમકા સાધા,
તો ઈસે કીના દુઃખમાં આઘા. ॥૨॥
જે કોઈ શુણિયા કોઈ કાંહાં,
જીવ ગુમાવ્યા તલ એક માંહાં. ॥૩॥
શિર કા સાટા પેહલા કરણા,
જીવ આગલ કરી પગલા ધરણા. ॥૪॥
નેહ્ કે મંદિર પેસે કોઈ,
પેહેલાં બેશે જીવડા ખોઈ. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

શેજ શાહ કી જે ચડે!
સો શિર ધરે ઉતાર!
દુઃખ સેહેવે શિર લગી,
રેહણા ખાંડા ધાર. ॥૭૨॥

સાચા સોના વાં નીકલ શે,
લે કર બીચ અગન જો ધરશે. ॥૧॥
અગ્નિ એ જલતાં સંખ ન આણે,
ચુન્દા સોના સબ્ કોઈ જાણે. ॥૨॥
સારી અગન ન શિર ઉપર સેહવે,
ત્યાં લગી ચુંદા કોઈ ન કેહ્વે. ॥૩॥
જો બોહોતેરા ઘડિયા ઘાટા,
તો મેલ ન છોડે જાલે માટા. ॥૪॥
પીતલ રંગ તો સોને તોલા,
બોહોત કસીએ પણ ન આવે મોલા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

સોના કસીએ સાચ શું,
અને દીજે અગનજ માંએ;
ધમણ ધમી ધમી જાલીએ,
સત્ય નાં છોડે ત્યાંએ. ॥૭૩॥

જૂઠા અગ્નિ કયેશી સેહવે?
જો આપસ કે ધારણે નાં રહેવે! ॥૧॥
ગલી ગલી જાવે એ'કસ ટાલા,
જૂઠા કયુંકર રહેણે ડાલા. ॥૨॥
પ્રેમ અગને જયેમ કાઠી જલતી,
સહી ન જાવે અવર કીસીથી. ॥૩॥
સહી અગ્નિમાં જલિયા હોવે,
તો પીતલ રંગ ઉસે કોઇ ના કહેવે. ॥૪॥
યુગમાં આપસ કું અયેસા દેવે!
સત્ય સોના તો કયુંકર લેવે? ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

હું બલિહારી ગુરૂ આપણા,
અને જપો હરિકા નામ;
કાયા આપાણી જે કરો,
સો પાવે અમર ઠામ. ॥૭૪॥

સત્ય તમે દેખો મચ્છલી કેરા,
જાએ ઝપાણી નિરમલ નીરા. ॥૧॥
સત્ય નાં છોડે અપના કાંઈ;
મજ પાણીમાં ઝબ્કી બાઇ. ॥૨॥
અપને ચાઉં ફિર ફિર આના,
કહીનાં કીના બાહર જાના. ॥૩॥
દો યુગ પ્રિત'એ સૂધી જાણી,
નેહ બંધાણા મચ્છલી પાણી. ॥૪॥
મચ્છલી પ્રિત જો જૂઠી જાણી!
કરધરીને જબ્ બાહેર આણી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

મચ્છલી પાણી નેહ હ્યે,
જાકર દેખો લોક;
જયસી સતિકું પ્રગટી,
અયેસા હોવે ભોગ. ॥૭૫॥

મચ્છલી પાણી નેહ બંધાણા,
જીવ એ જીવ માંહે સંધાણા; ॥૧॥
*અબ્લે અલગી કરે જો કોઈ!
મરણા પાંખે દુજી બાત નાં હોઈ. ॥૨॥
નેહ બંધન જો ચ્યેસા કીજે,
તલ બિછડે જીવડા દીજે. ॥૩॥
નહિતો નેહડા જૂઠા જાણી,
સાચા નેહડા મચ્છલી પાણી. ॥૪॥
નેહ પઠંતરા ચ્યેસા શિખો,
ઢાંકા નહિ પણ પ્રગટ લેખો. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સાચ છુપે ન ˣબાવલે,
જો એ છુપાવે કોએ!
ચાંદ કું ડાલે ઢાંકીએ,
તો ક્ષેણ ક્ષેણ પ્રગટ હોએ ॥૭૬॥

* અબ્લે=મુર્ખપણે

ˣબાવલે=મૂર્ખતાએ.

મચ્છલી પ્રિત સો સાચી જાણી,
અપને ચાવે સો જાએ ઝપલાણી. ॥૧॥
તબ્ પીછે ફીર' બાહર ના દેખે,
પાણી સાથે એ મરણા લેખે. ॥૨॥
નેહ કી ગાલી મિંતું જાણી,
પ્રગટ આહે નહિ કાંઈ છાની. ॥૩॥
અવરે સો દેખા દેખી હોઈ,
ઈસ્માં મિલતા ના દેખા કોઇ. ॥૪॥
એ ઘર નિર્મલ સાચા હોઈ,
પ્રિત બાજ નાં સીધા કોઈ. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

જે જડ જડી સજના,
રેહેણુ મેલી અપાર;
સો' જડ કબુ નાં ઉખડે,
જો લક્ષ મિલે લવાર. ॥૭૭॥

૬

જન્મ નાં છૂટે પ્રેમકા બાંધા,
ન્હે ભલેરા મચ્છલી સર સાધા. ॥૧॥
જિન્ને એ ચોટ' લગતી જાણી,
મારી કલેજે ગિણુ કર તાણી. ॥૨॥
કોઈ નાં જાણે દુઃખ બ્રિહે કેરા,
સોહી જાણે જિસ પડિયા વેરા. ॥૩॥
પ્રેમ આંચ જિસ હૈડે લાગી,
શાન્ત સૂવે નહિ સત્પંથે જાગી. ॥૪॥
જન્મ દુઃખી હૂઇ સોહી દેહા,
જિસ્માં ન પડિયા હરિકા નેહા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સાચી સતિ તીસે કહું,
જો બાંધે હરિકી આસ;
નિશ દીન જપે સાચશું,
તો હરિ હો તિસ પાસ. ॥૭૮॥

જિને પ્રેમ રસે બ્રિહે સતાવે,
નિશદિન સુખે તીસે નીંદ ન આવે. ॥૧॥
પ્રેમ પીડા તીસે પૂછો જાઈ,
જિન્ને એ ભલકા ખાધા કોઈ. ॥૨॥
તેમ તેમ બ્રિહે અદકી જો ચાલે,
ચોટ બ્રિહેકી માંહે સાલે. ॥૩॥
પ્રેમ ઘાઓકા ઔષધ ન પાણી,
જિન્ને એ ભલકા લગતી જાણી. ॥૪॥
છાની ચોટ બ્રિહે કા મારા,
જન્મ પાલવે પ્રેમકા જાલા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

તલ એક સહી ના જાવે બાવલે,
એસી પ્રેમ કેરી ઝાલ;
ભસ્મ કરાવે તલમાં,
ધરણી સ્વર્ગ પાતાલ. ॥૭૯॥

નેહ કે મંદિર જે જા પડીયા,
ઝૂએ ઝૂએ તીસે દુઃખેજ જડીયા. ॥૧॥
માણસ ધ્યાનસેં સો સબ ટાલા,
અયસા શાહકે પ્રેમું જાલા. ॥૨॥
શાહકા પ્રેમ જિસ્મા આણા,
સો સબ જાએ અગ્ને જલાણા. ॥૩॥
અન રસી' સુખશું સોવે સારી,
પ્રભુ માતે રોવે જારી. ॥૪॥
અવર સો એયે'સાહ બાજી બૂજે,
સત્ય કી બાટે સદ્ગોર સૂજે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

શિષ સાટા જે કરે,
સો પ્રેમે ખેલા જાએ;
જીવ ગમાવે આપણા,
સત્ય કા આંધા આચે. ॥૮૦॥

શિષ કે સાટે સૂરા કહાવે,
દુઃખ દોહેલા ચાહૂવું ખાવે. ॥૧॥
કાહેર પણાતો કયુંકર કીજે ?
પ્રેમે પાઓ' તો યુંકર દીજે ? ॥૨॥
ગર ચોગાન જે કોઇ ખેલા,
શાહા પ્રેમું ચયેસા મેલા. ॥૩॥
શિષ ખોતાં જેણે દિલમાં નાં આણા,
સો સબ્ ખેલી ઇસ મદિર જાણા. ॥૪॥
શાહ પ્રેમરસ તો ખેલા જાવે,
તત્ક્ષણ શિષ જેકો ગમાવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

છાના સત્ય જો શાહકા,
અને પ્રમું ખેલા જાએ;
જયાં લગી શિષ ન ઢલી પડે,
અને લોક નાં દેખે ત્યાંએ. ॥૮૧॥

સતિયે સત્ય જો સાચા જાણી,
જીવ દેતાં જેણે સંખ નાં આણી. ॥૧॥
આપ સમજે ઈસ' બાટું ખોયા,
તો એ નેહ્ડા ચાખી જોયા. ॥૨॥
શુદ્ધ બુદ્ધે ખોઇ અપની દેહા,
યુગકે ગુરૂ શું કીના' સ્નેહા. ॥૩॥
ગાંઠે મુઠ્ઠી કછુ ન રાખી,
સદ્ગોરે લે એેસી આંખી. ॥૪॥
જ્યાં લગી આપસ કું મૂઆ નાલેખે,
ત્યાં લગી સદ્ગોર માર્ગ ન દેખે. ॥૫॥

તુંહી સાચા સાંઈ હો.

સાચા સદ્ગોર કીજીએ,
જૂઠા નાં આવે કાજ;
કદી'નાં પાઈયે શાહકું,
આપસ ખોયા બાજ. ॥૮૨॥

સુધી સોહગણ ચુંકર જાણી,
જીવ દેતાં જેણે સંખ નાં આણી. ॥૧॥
સાવ સવાદ દોજખ કેરા,
શાહ બિન જાણો ફોગટ ફેરા. ॥૨॥
શાહ નાં પાઈએં જો અપના,
સ્વર્ગું માંહે હોવે તપના. ॥૩॥
ઇસ્થી અવરૂં કોઈ નાં લેવે,
સાધા પ્રેમકા સબ યુગ દેવે. ॥૪॥
જિન કીને નેહા મિતું કીના,
સો સબ અપને સાથું લીના. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જો કછુ આહે શાહ બિના,
સારી પૂરી દેહ;
દર્શન જો દેખા શાહકા.
સોજા કછુ નાં લેહ. ॥૮૩॥

દર્શન સાચા સોહી પાવા,
જિને આપસકું ખોહ ગમાવા. ॥૧॥
સુની દુનિયા ઘાત નાં જાણે,
ગાંઠે મુઠ્ઠી કોઈના આણે. ॥૨॥
અયેસા જો કોઈ સત્યશું રહેવે,
ખોવે આપસકું તે બેઠા જોવે. ॥૩॥
ખોયા બાજ ન જોવે કોઈ,
જોવે સો જિન્ને ખોયા હોઈ. ॥૪॥
એતો આહે પ્રતક્ષ ગાલી,
કિન્ને નાં પાયા ખોયા ટાલી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

આપ ખોએ શાહ મીલે,
શાહ ખોએ સબ્ હાણુ;
યેહ સબ કેહાણી દૈવ કી,
તમે' દેખો લોકા જાણ. ॥૮૪॥

છાશે મસ્કા પ્રગટ જોવે,
જોવે તે જે છાશી ખોવે. ॥૧॥
જ્યું જ્યું પાણી માંહે આવે,
ત્યું ત્યું મસ્કા તરતા આવે. ॥૨॥
જો મહિયારી સાચી હોવે,
મસ્કા કારણ છાશી ખોવે. ॥૩॥
જે કોઈ છાશ ઉગારી ચાહ્વે,
સો કયું મસ્કા પ્રગટ પાવે? ॥૪॥
જો દીન અમુલા મુલ ન પાઇએ,
સો કયું ફોગટ ખોહ્ ગમાઈએ? ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

કોઈ નાં લેવે તુજકું,
યુગ સારામાં પોકાર;
મસકા ખોયા કાલ મુખી,
અને છાશી રહી ઉગાર. ॥૮૫॥

દેહા જો આહે છાશી તોલા,
શાહો મસ્કા માંહે અમુલા. ॥૧॥
છાશ મસ્કા માંહે જો રેહવે,
તેમ' તેમ મૂલ અદકા લેવે. ॥૨॥
મુજ છાશે શું તલ નહિ ભાવા,
સોહાગણ સો જિન્ને મસ્કા પાવા. ॥૩॥
સાચી મહિયારી મસ્કે લાગી,
મસ્કા ખોયા મૂર્ખ અભાગી. ॥૪॥
સૂજન માંહે ચચેસા જાણો,
મસ્કા છાશી દેખ પિછાણો. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હે.

જો વલોવે આપકું,
નેહ કા રવૈયા બાયે;
જૂઠી છાશી બાહેર કરે,
તો મસકા તરકર આએ. ॥૮૬॥

માણુક છીપે રહે સો છાના,
આપે રહ્યા માંહે લોભાના. ॥૧॥

પ્રત્યક્ષ માણુક જો તમૂ માં પાવા,
દેહી છીપ જો જાએ ભનાવા. ॥૨॥

છીપ ઉગારા જેકો કરશે,
માણુક યું કયું ×મેટ્ઠું પડશે ? ॥૩॥

રહે કોશલ સઘલી માંહી,
તિસ્થી રહ્યા માંહી છુપાઈ. ॥૪॥

જેણે [1]સમંદર માં આપે ખોયા,
તેણે એ માણક પ્રગટ જોયા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ખોયા જેણે સમંદર માંહા,
જોયા રૂડે આજ;
કિન્ને ન પાયા પ્રગટા,
આપસ ખોયા બાજ. ॥૮૭॥

× મેટ્ઠું પડશે=હાથે ચડશે.

[1] સમંદર=શ્રીહરિ.

ચોગણ હોવે ચોગે રાતી,
ભભૂત ચડાવે દર્શન માતી. ॥૧॥
મુંદ્રા કારણ ભિક્ષા માંગી,
સુધી રાવલે ભૂરખી નાખી. ॥૨॥
હાથે ખપ્પર ઘર ઘર' જાવે,
સુધી ચોગણ અવર નાં પાવે. ॥૩॥
ચોગણ ચોગ તોહી લેવે,
સર્વ કંથા શું આદેશ રેહેવે. ॥૪॥
કાને કુંડલ સત્ય કા બાવે,
સુધી ચોગણ અવર નાં ભાવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ચોગી કારણ ઢુંઢિયા,
આદેશ દેઈ' સબ;
શાહજો પાવે સોહાગકા,
દર્શન હોવે તબ. ॥૮૮॥

ભસમ કરો તમે યોગી લાગે,
યોગી શો જે દર્શન માંગે. ॥૧॥
સત્ય લેઈ અંધારા મેલે,
આશણ મારી યોગશું ખેલે. ॥૨॥
યેહ તન જહાં લગી માટી ની'કરશે,
યોગી કારણ તપ તપી મરશે. ॥૩॥
રાવલ પાઇએ તો સુખ હોવે,
યોગણ હોવે તો યોગી મોહ્વે ॥૪॥
જેણે યોગી'કી જટા બંધાતે ન જાણી,
સુધા રાવલ કી ઘાત નાં જાણી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

રાવલ કારણ ઢુંઢિયા,
જંગલે કછોટા વાલ;
ચિત્ત જો કીજે નિર્મલા,
માંહે કી કાશલ ટાલ. ॥૮૯॥

કાશલ ખોણા ચેહી વશેકો,
જો એ પ્રેમું આપે દેખો. ॥૧॥
ઈત્ની કાસલ આવે માંહી,
શાહ મુખ દિખલાવે નાંહી. ॥૨॥
જો બાહૂતેરી ભક્તિ હોવે,
માંહે કાશલ ફોગટ ધોવે. ॥૩॥
માંહે નિર્મલ નીરજો હોવે,
બાહેર બેઠા ફોગટ ધોવે. ॥૪॥
બાહેર ધોએથી મેલનાં જાવે,
જો પાણીમાં જન્મ ગુમાવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ઘર ઉપર જયું દીવડા !
અને માંહે કાલી રાત !
ફોગટ ધોણા બારકા,
કાશલ ન જાવે સાથ. ॥૯૦॥

મચ્છલી ભેદ તમે દેખો લોકા,
નિશ'દિન કરે નીરશું ભોગા. ॥૧॥
જો એ અગ્નિ માંહે રંધાણી,
વશે નિરે પણ ગંધે ગંધાણી. ॥૨॥
કાટી કૂટી નીરમાં બાઈએ,
તેમ તેમ ગંધ અદકિ પાઈએ. ॥૩॥
માંહેકી કાશલ અચેસી જાણી,
ગંધ નાં છોડે ધોવે પાણી. ॥૪॥
એ અચંબા પ્રગટ દેખો,
માંહે કી કાશલ અચેસી લેખો. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

મછલી સંમદર જાએકર,
ઓહોત બશે જો નીર;
ગંધે ગંધાણી અગનથી,
અઞ્ગુણ માંહે શરિર. ॥૯૧॥

*તરૂવા દેખો ચેહી ભાવા,
માંહે કાશલ તો મૂલ્યના પાવા. ॥૧॥
રૂપા કેરે મૂલ્યે નહિ ચાલે,
માંહે કી કાશલ બાહેર ન ડાલે. ॥૨॥
રંગે રૂપા પુરા આવે,
માંહેકી કાશલ તો મૂલ્ય ન પાવે. ॥૩॥
મન સમજાઈ ઈત્ના જાલી,
પાક ન હોવે નિર્મળ ટાલી. ॥૪॥
માંહે કાશલ જરા ન રેહવે,
તિસ્કું તરૂવા કોઈ નાં કહેવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

કાશલ માંહેકી કાઢીયે,
તો પાવે રૂપા મલ;
પરૂખો કશાણી માંહેકી,
અપણે સાંઈ કે બોલ. ॥૯૨॥

×તરૂવા=કથીર

પરખો કશાણી માંહે કી સાચી,
ખરી અભાગણ તરૂવે રાચી. ॥૧॥
પ્રત્યક્ષ રૂપા જાહેર દીઠા,
તિસ્સુથી તરવા લાગે મીઠા. ॥૨॥
તરૂવા દેહી દો સરીખા જાણો,
રૂપા તિસ્મા તમે દેખ પીછાણો. ॥૩॥
જબ લગી તરૂવા નીકલી ન જાવે,
તબ લગ રૂપા કોઈ નાં પાવે. ॥૪॥
મન સજ્જાઈ ઈતના જોણા,
તરૂવા કારણ રૂપા ખોણા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હે.

તરૂવા દેહી દોએ સરીખા,
અને પાઈએ સરખા મોલ;
નહિતા રૂપા પ્રગટા,
નહિતો ઈસ્મા ×ઢોલ. ॥૯૩॥

×ઢોલ=ઝોટ.

૭

યેહી ધાત તમે પ્રત્યક્ષ બૂજો
ઠાહું ઠાંહા તમે કાંએ ન સૂજો. ॥૧॥
બ.હેર ઢુંઢણ કાયકું જાઇયે ?
સગલી બાતાં તમમાં પઇયેં, ॥૨॥
બોહોત બ્રાહ્મણ સતિ કહાવે,
ઘડી ઉગે યુગ ફિર કર આવે. ॥૩॥
ઘટમાં આહે સૃજન તેરા,
કાયકું દીજે બાહેર ફેરા ? ॥૪॥
જે કોઇ નાખે આપસ ટાલી.
શાહ બિન નાહી દુજી ગાલી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ઘટમાં તિર્થ સન્મુખા,
ઘટમાં ધર્મ દ્વાર;
સાચા ધોણા માંહેકા,
ફોગટ ધોણા બાર. ॥૯૪॥

દેહડી સરીખા માંહે હોઈયે.
બાહેર બેઠા ફોગટ ધોઈયે. ॥૧॥
બાહેર ચાંદ્રણા રૂડા ભાવે,
માંહેં અંધારા કામ ન આવે. ॥૨॥
હિન્દુ મુસલમાન જિત્તે કહેતે,
સો સબ્ દેખો યે મનમે લેતે. ॥૩॥
મક્કા મદીના જે કોઈ રેહેતે,
સો સબ દેખો યેહ નામજ લેતે. ॥૪॥
મક્કા મદીના બોહોતેજ જાવે,
માંહે ધોવે તો શાહ પાવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

માંહે ધોઇએ બાપડે,
જો હોયે સુધા જ્ઞાન;
યું કયું પાકજ હોઈયે ?
જોશી કેરે સ્નાન. ॥૯૫॥

ભીતર મ્યેલે કાંઇ નાં સૂજે,
જો બાહેર ગંદી પખાલી બૂજે. ॥૧॥
મુખે નામ સૂજન કા લેવે.
પથ્થરે શીષ જાજા દેવે. ॥૨॥
સાચ જો ચાહિયે હૈડે માંહા,
ધોયા ચાહિયે સોહી ઠાંહાં. ॥૩॥
પ્રત્યક્ષ ધોણા જોશી ખેલા,
મુજ પ્રેમું ભી ચ્યેસા મેલા. ॥૪॥
સૂધા હોવે ચેહી ભાવા,
માંહે ધોવે તો શાહ પાવા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

બાહેર ચાંદ્રણા નિર્મલા,
માંહે કાલી રાત;
જયારે ચોર પ્રગટે,
અપની ચોરી સાથ. ॥૬॥

ચેહ સબ ચોરી પ્રગટ લીના,
જ્યાં એ મગતી મકર જો કીના. ॥૧॥

બાહેર સ્નાન કાયકું કીજે?
માંહેકે ખતરે ઝાડ કર દીજે. ॥૨॥

પંડયા વોહી જો સાચા ભડિયા,
જયસા ગાડા કીચડ ગડિયા. ॥૩॥

પંડયા લોભ દુનિયા કા કીના,
કોલ રસુલ શું મન નહિ દીના. ॥૪॥

દુનિયા' દીનકી જો મિલતી ધાતા?
એ' દીન હોકર કોઇનાં જાતા ! ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

દુનિયા મુરદાર પ્રગટી,
મકરે નાં આવે છેહ;
દીનજો પાક કીજીયે,
તો હોવે દુનિયા ખેહ. ॥૯૭॥

×મગતી કેરા દેખો કામા,
વોહભી દોડે કારણ દામા. ॥૧॥
ઈત્ની ખ્વારી તિસ્થી સ્હેવે,
દુનિયા પાખે જીવ' ન રહેવે. ॥૨॥
નહિતો બાંદી ઇસે ભી કહિયે,
જૂઠે કામે કયું શાહ લઇયે! ॥૩॥
ફિર ફિર કીજે ચોરી કામા,
જીભું લીજે સૃજન નામાં. ॥૪॥
રાબિયા દેખો દુનિયા છોડી,
તત્તક્ષણ અપના સૃજન લોઢી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

મગતી ભી જો સાચશું,
જો લોઢે અપની બાટ;
મીંત અપને કું પાઇએ,
જો કછુ નાં હોવે ઘાત. ॥૯૮॥

×મગતી=વેપારણ.

વાણીયા બેઠા ઉસકે કારણે,
આપે બેઠા હાટકે બારણે. ॥૧॥
બોહોત ઘરાકાં ચલ કર આવે,
તોજા ઉલ્લટ અંગનાં માવે. ॥૨॥
જૂઠે હોવે સગલે પાના,
જૂઠી દુનિયા કા કીયા બાના. ॥૩॥
સૂધા ચાલો અપને ભાવા,
તોજા અપના સૃજન પાવા ॥૪॥
શાહકી જીકરે શાહ જો પાવે,
લે ઘર અપના સૃજન આવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

દુનિયા કારણ વાણીયા,
દોડે લોક ડંડન કાજ;
ઈસિ ભાવે કેમ મિલશે ?
સાચા સૃજન આજ. ॥૯૯॥

મુલ્લાં મશાયક જહાં લગી કહિયે,
દુનિયા કારણ આપસ દહિયે. ॥૧॥
એયેસે અંધે જે એ કસ ટાલા,
મુજ માંહે દુનિયા એ' કસ હાલા. ॥૨॥
સૃજનથી સબ્દ જો દેખા,
માએના પાખે નલાગે લેખા. ॥૩॥
સાચ જો' છોડા જો દુનિયા લોઢા,
મિજલિસ નબીકી જાકર છોડા. ॥૪॥
સુખશું બાહર જો જાકર રેહવે,
અપના સૃજન વોબી લેવે. ॥૫॥

તુંહી સાચા સાંઇ હો.

સબ બંદે રેહમાન કે,
સબ સહી એકજ તોલ;
દુનિયા લોઢે દુરિજના,
તિસથી ખોયા મૂલ. ॥૧૦૦॥

શેખ મશાયખ જે કેહૂલાણે,
સો સબ મકરૂં જાએ જપાણે. ॥૧॥
હાથે મિકરાઝ લેવે દો ધારી,
તિસ્થી કતરી પૃથ્વી સારી. ॥૨॥
ચુંતો મુર્શદ નાં હોવે પૂરા,
શાહ પાખે જન્મ અધુરા. ॥૩॥
સત્ય કી મિકરાઝ રસુલે લીની,
જિને પૃથ્વિ કતરી પાકજ કીની. ॥૪॥
અવર સો પાખંડ બાજી કહિયે,
ઈલ્લિલ્લા મિકરાજ હાથું લહિયે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

સાચી મિકરાઝ સત્યકી,
જે ચાલે યુગે રસુલ;
કતરે જોજો શાહ બિના,
સો કતરે વોહ જડ મુલ. ॥૧૦૧॥

સાચી મિકરાઝ ચેહી ભાવા,
જો'જા કતરે શિર લગી પાવા. ॥૧॥
સાચા કતરના મન કા કહિયે,
બાહેર કતરેથી મૂલ્ય નાં લહિયે. ॥૨॥
પ્રેમું હોવે સરસા સરસી,
માંહેં કે પરદે સબ કતરસી. ॥૩॥
બાહેર કતરનાં' હજામત કામાં,
પીયુ અપના યું ન આવે ઠામાં. ॥૪॥
કાસલ આહે' રે હૈડા માંહાં,
કતરા ચાહિયે સોહી ઠામા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

હૈયે કતરની જે કરે !
સબ કાશલ નાંખે કાટ;
પીરપણા કયું પામિયે ?
બાહેર કતરે માટ. ॥૧૦૨॥

શિઝરા કુલાહ્ હાથું દેવે,
શાહ બિના શિરકી પઘડી લેવે. ॥૧॥
છાની ચોરી જાહેર બૂલાવે,
શાહ બિન શેખ પાઉંજો દેવે. ॥૨॥
જયસી બાટ બટાઉ લેવે સાજી,
અયેસા હોરહે દૈયા મનકા રાજી. ॥૩॥
જપની તપની લોક દિખાવે,
જહાં લગી અપના દૈયાનાં પાવે. ॥૪॥
જપતાં સારી રેહણી જાવે,
તોજા અપના સૃજન પાવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

કુલાહ્ દેવે શિરમાં,
સુજરા દેવે હાથ;
શાહ ન પાઈયે અપના,
જો' એ કાસલ હોએ સાથ. ॥૧૦૩॥

ચાર તરિક જાકર લેવે,
સો સબ શુજરા કુલાહ દેવે. ॥૧॥
પેહલી તરીક જો આપજો રહિયે,
સેવા કારણ જીવડા દેયે. ॥૨॥
દુજી તરિક સો દુનિયા નાંખો,
ચિત્ત સઘલા શાહ ઉપર રાખો. ॥૩॥
ત્રીજી તરિક સો *ટાલા કરના,
જો શિર પડે સો સબ સેહણા. ॥૪॥
ચોથી તરિકે નિમેડા કરણા,
નેકી બદીસે દેખી ડરણા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

તરક કરો સબ શાહ બિના,
મકર કરો સબ બાર;
એતો સાચા ખેલહે,
રેહણા ખાંડા ધાર. ॥૧૦૪॥

*ટાલા કરના=ક્ષમા વર્તિ રાખવી.

શ્યેખ સબ્ હોવે ખુદાજી પીછે,
સેવા મકરે જાવે પીછે. ॥૧॥
દુનિયા કારણુ લોક ઉડાવે,
સો કયું શાહકા મુખડા પાવે ? ॥૨॥
આપ ટંગાવે છાના અયસા,
મકર કરે સબ શ્યતાન જયસા. ॥૩॥
ફિરાઉન યુગમાં બોહોત ટિંગા વા,
શાહ પાખે સબ્ ખોહ ગમાવા. ॥૪॥
અપણી બાટે સુખશું રેહતા,
મિંત પાવ વોહભી લેતા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

શ્યેતાની મકર જો કીજીયે,
છાના લીજે જાએ;
દુનિયા સર્વ શંકેલીયે,
ગલે કફની બાએ. ॥૧૦૫॥

બ્રાહ્મણ સન્યાસી હોવે યુગમાં,
ભિક્ષ્યા કરે સબ ઠામો ઠામાં. ॥૧॥
યોગી જાકર ગુફા રેવે,
વોહ્ બી કંથા પાસે લેવે. ॥૨॥
કટી કાપડી જિત્તે કીને,
કિન કિન તીર્થે દોડજ દીને. ॥૩॥
બ્રાહ્મણ જ્ઞાની અપને ભાવા,
ઢુંઢા કરે પણ માર્ગ ન પાવા. ॥૪॥
દૈયા મંનદિર મનકા લાગે,
રસુલ સારે જો સેવા માંગે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ભૅસ સારા યુંગ કરે,
અતી દિખાવણ આપ;
સાચા પાખે જો ઢુંઢણા,
તો અદકા લાગે પાપ. ॥૧૦૬॥

મિમ્બર ચડિયા લોક દિખાણા,
સાચા પાખે શાહના જાણા. ॥૧॥

દુનિયા કું જો ફજીલત દીજે,
અપને સુખશું લાહો લીજે. ॥૨॥

દુનિયા શું રતી નહિ કાજા,
કાહે ઢૂંઢો બાહેર રાજા ! ॥૩॥

દર્શન કારણ દુનિયા ધાવે,
લોક બિચારા કયું શાહ પાવે ? ॥૪॥

એજો આહે સાચી બાટાં,
કિન્ને ન પાયા ભેસજ માટાં. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ભેસ કરે સબમકર શું,
યુગમાં દિખાવે આપ;
મિંત જો પાવે અપના,
તો કાસલ જાવે સાથ. ॥૧૦૭॥

મૂંડ મુંડામણે કરે જે ભાવા,
તિસ્થી દુનિયાં સબ કતરી ખાવા. ॥૧॥
જિસ્થી હોવે જો મન ચંગા,
શાહ પીછાણે તો લાગે રંગા. ॥૨॥
શ્યેખ કેહલાણા સોહ કયા હે ?
મુંડ મુડામણ સો કારણ લા હે ! ॥૩॥
ટોપી કફની શિર ગલે લેવે,
શાહ બીના શ્યેખ અશ્રાયખ બાજી દેવે. ॥૪॥
સાચા મુંડણા મનકા કહિયે,
જિસ્થી પાલવ શાહ કા લઇયે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

માંહે મુંડો મન આપણા,
બાહેર મુંડે કયા હોયે ?
ઘણા મેંઢા મુંડીયે !
પણ સ્વર્ગ નાં પાતા કોયે. ॥૧૦૮॥

દર્શન કરતે ચોગ નાં પાઈ એ,
જ્યાં લગી યોગી કેડે ન જાઈયે. ॥૧॥
ચેહ દર્શન જો ચંગા આવે,
શાહ રશાંયણ માંહે લાવે. ॥૨॥
તરવા દેખો ભેદેજો પુરા,
રતી એક બાજ સર્વે અધુરા. ॥૩॥
બીજી રસાયણ જિત્ની લેશે,
તરૂવા દેહી કદીનાં ટલશે. ॥૪॥
તલ રશાયણ દેહી પાવે,
તો સોને સરિખા હોકર જાવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સર્વે રશાયણ ચાખીયા.
પણ સ્વર્ગે નાં પોતા કોઈ;
જિસ્માં તલભી સાચ હે,
તો સબ તન સોના હોય. ॥૧૦૯॥

૮

શાહ રશાયણે જે કોય માતે,
રૂંહે રૂંહે સૃજન પાતે. ॥૧॥
તલ એક રતી કહીંનાં મોહ્ વે,
સારે તનમાં શાહ શાહ હોવે. ॥૨॥
સાચે મને જો બાટું ચલિયા,
સાંશે ઉસાસે શાહ શાહ જડિયા. ॥૩॥
માટી માંહે જેમ નીરજો દીજે,
માંહે પડતાં સઘલી ભીજે. ॥૪॥
સૃજન તમમાં ચયેસા જાણી!
જયું ભેદાણા એ માટી પાણી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

ઇસમાં સારા સાચ હ્યે,
અવરે નાં લાગે મોહ્;
જો જા માંહીં ભેદાઇ યે,
તો સભૂ તનશાહ' શાહ હોએ. ॥૧૧૦॥

તમ માં ભેદ એયેસા જાણી,
જયું ભેદાણા માટી પાણી. ॥૧॥
બુંદ પાણી જો નહિ પડશે,
તો લોકું માટી કયું જા ચડશે ? ॥૨॥
શાહ કે નેહમાં યું જા રહી,
જયું બિસ્મિલ્લાહ અલ્લાહ છુપાઈ. ॥૩॥
સાંસ ઉસાસે જડતાં દેખો,
જયું દુધમાં મસ્કા પેખો. ॥૪॥
એયેસા આપસ માં ખોહ ગમાવે,
સોહાગણ સોજો મસ્કા પાવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

શાહો તો તુજ પાસ હે,
અને મનમાં કોજે નેહ;
બુંદ પડી સમુદ્રમાં
કેમ કરી દેવે છેહ. ॥૧૧॥

ઓહોત કાહેર સરે ન કામા,
પાસે સૂજન લેવે ન નામા. ॥૧॥
નેહડા છાના જયું જયું લાઈએ,
ત્યું ત્યું સૂજન નેડા પાઈએ. ॥૨॥
પાસે સૂજન દૂરનાં દેખો,
જેમ ન્યણાં માં પૂતલી પેખો. ॥૩॥
ઓહોત પૂકારણ દુનિયા લાગી,
પાસે સૂજન ચોંક નાં જાગી. ॥૪॥
જેમ પુલમાં આહે બાસા,
એસા સૂર્જન અપને પાસા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

તમ્ મત જાણો દૂર હ્યે,
જેમ ચંદા વશે આકાશ.
તમમા સૂજન યું રહે,
જેમ પુલ માંહે બાસ. ॥૧૧૨॥

તપિયા તપ કરી યુગ માં આવે,
પ્રગટ જોતા સતિ કહેલાવે. ॥૧॥
પંડિત પડીયા ઓહોત જ્ઞાની,
તપ ખોયા પણ ઘાત ના જાણી. ॥૨॥
યોગી યોગે યુગ લપટાણા,
પંડિત પડીયા કેણે મરમ ના જાણ્યા! ॥૩॥
કાચે ભાંડે કચ્છુ ના બાઇયે,
તત્ક્ષણ સારા ખોહ ગમાઇયે. ॥૪॥
બૂજો પંડિત એહીજ કહેણી,
કાચે ભાંડે રહે નાં પાણી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સત્ય કરો તમે સતિયા,
શાહ શું કરો વ્યવહાર;
કોઈ ના લાગા સત્ય વિના,
તર કર પરલે પાર. ॥૧૧૩॥

સતિયા સાહેર માંહે નહાવે,
બિન સતે બૂડે તરને નાં પાવે. ॥૧॥
સદ્દગોર કી નાવ વિના નર બૂડા,
સદ્દ ગોર વિના સઘલા કૂડા. ॥૨॥
સદ્દગોર નીરમાં તર તર લાવે,
સત્ય છોડે ઘણા પૂરે બહાવે. ॥૩॥
સત્ય કું લાગે આગ ન પાણી,
સત્યકી બાટ સત્ય ગોર શું જાણી. ॥૪॥
સત્ય સોના લે માટીમાં બાઈએ,
ઢૂંઢે પીછે ચૌદ્દા પાઈયે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સાચી નાવ સો સત્યકી,
સાચા ભરિયે ભાર;
જૂઠે બૂડે સો સત્ય વિના,
સાચે લાગે પાર. ॥૧૧૪॥

જાએ તમે દેખો સમુદ્ર પાસા,
જો એ તમે સમજો સાચી દાસા. ॥૧॥
ફૂટી નાવજો નીરમાં બાઈયે,
તો કયુંકર પાર ઉતરી જાઈયેં ? ॥૨॥
જો જાણો એ તર કર લીજે,
તો પેહેલી નાવ સાજી કીજે. ॥૩॥
જો કોઇ આપસ કુ બૂડા લોઢે,
સો ફૂટી નાવ લે નીરમાં છોડે. ॥૪॥
સાહેર તરિયા તીસે પૂંછો તેડી,
કયુંકર ઉતરિયા ફૂટી બેડી ? ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સાચી નાવજો સત્યકી,
જે તર કર લાગે પાર;
કયું ન બૂડે નિશ્ચે,
જો દોગુના ભરિયે ભાર. ॥૧૧૫॥

તમાઅૂ તમકું દો દિખલાવે,
એક મન પાંખે શાહ ના આવે. ॥૧॥
બુઝો સોહાગના ગાલી સાચી,
સત્ય બિના સોહાગન દેખો કાચી. ॥૨॥
એક મન ચંત્તે ધાઓ પંથા,
દો મુખી સુઇ ન ફટે કંથા. ॥૩॥
એક એક કરતાં જીવડા દેહું,
યુગ દુશરે કા નામનાં લેહું. ॥૪॥
ખોટે મને સબ જૂઠા જાણો,
એક શિર જાતાં દુજા ન આણો. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

એક શાહે ચંત લાએકર,
દુજે દ્વારે મત જાએ;
દો મુખ બોલે માદલા !
શો કયું ન થપેડા ખાએ ? ॥૧૧૬॥

જિત્ની કિત્ની પોથી હોઇ,
સોહી પણ્ડિતે ઢુંડયા જોઈ. ॥૧॥
માંહે નિર્મલ નીર જો બાતા,
એક મન પાંખે ન લાધે ધાતાં. ॥૨॥
જો તમે પૂજો દેવલ ડેરી,
એક મન પાંખે સઘલી ફેરી. ॥૩॥
જપણી તપણી આપ દિખાવે,
એક મન પાંખે સુધના પાવે. ॥૪॥
બ્રહ્મ રૂપ તમે જાહેર કીના,
એક મન પાંખે ઠામ ન લીના. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

હૈડા ભીતર ચોરિયો,
જીભું મીઠી વાત;
બાહેર દીશે નિર્મલા,
માંહે કાલી રાત. ॥૧૧૭॥

પંણ્ડિત એક મના હોઇ ન ધાવે,
તો એ પોથી કછુ કામ ન આવે ! ॥૧॥
પોથી શેહસ્ત્ર પચવીસા હોઇ,
ગદ્ધા પીઠે જેમ લાદે કોઈ ! ॥૨॥
જયાસા ગદ્ધા બૂઝે શાહા,
એક મના પાંખે ચયેસા ભાવા. ॥૩॥
જન્મ ગમાઈએ ઈસૂ પોથી માંહાં,
એક મના પાંખે ન મલિયે ઠાંહાં. ॥૪॥
સાચી પોથી ભણો ઇમાના,
એક મન પાંખે કેમ લેશો ઠામ ? ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

પણ્ડિત પડિયા બહોત કર,
અને સાચા ન લિયા શેર;
જો બોતેરા દોડિયા,
સો પડિયા મોટે ફેર. ॥૧૧૮॥

પંણ્ડિત એક મના નાં હોઇ ધાવે,
એક મન પાંખે શુદ્ધનાં પાવે. ॥૧॥
જ્ઞાનિ યુગમાં બહોત કહેલાણે,
એક મના પાંએ શુદ્ધનાં જાણે. ॥૨॥
પોથી ભાર જો બહોતેરા દેખા,
પણ એક મના પાંખે ન લાગે લેખા. ॥૩॥
ધર્મ માર્ગ સદ્ ગોરથી પાવા,
સાચ્ચા પણ્ડિત સોહી ભાવા. ॥૪॥
જિન્ને એ પોથી સારી ધોયા,
જેના એક પોથી શું જીવડા મોહ્યા. ॥૫॥

તુંહી સાચ્ચા સાંઇ હો.

પણ્ડિત પડિયા બહોત કર,
પોથી પાના લાએ;
આશન મારી બેશિયા,
એક ગુંશાઇ કું ધ્યાએ. ॥૧૧૯॥

પ્રેમકી પોથી બાંચો મિત્તા,
પ્રત્યક્ષ પોથી નાંઆવે ચિત્તા. ॥૧॥
પ્રેમકી પોથી જે કોઈ લેવે,
દુજી પોથી એ ચંતનાં દેવે. ॥૨॥
કિતિક પોથી ચંત્ત શું લાવે,
કિતિક પોથી ખોહ્ ગમાવે. ॥૩॥
આથી પોથી શું કચેશે કાજા ?
પ્રેમકી પોથી બાંચો આજા. ॥૪॥
પ્રેમકી પોથી જે કોઇ લેતા,
દુજી પોથી શું ચિન્ત નહિ દેતા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

પોથી પાના કિન પડે.
કાયશ શું લાવે ચિત્ત,
સાચી પોથી પ્રેમકી,
કાએ ન વંચો મિત ? ॥૧૨૦॥

સાચો પોથી યેહી પોથી જાણો,
નબી ચલે શો દેખ પિછાણો. ॥૧॥
સાથી પોથી ભરી ઈમાના,
ખોયા બાજ ન મલશે ટાણા. ॥૨॥
દુજી બાટે ના પોંતા કોઈ,
બોહોત જ્ઞાનીએ ઢુંઢા જોઈ. ॥૩॥
નબીયું કેરી યેહીજ ગાલી,
આપ ખોયા પ્રેમજ ભેલી. ॥૪॥
નબીયે આંખી યેહીજ ગાલી,
ઠામ ન આવે મુર્શદ ટાલી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

યેહ તો પ્રેમજ ખેલ હયે,
અને પાઈયે શિશાજ માટ;
નબીયે ખોયા ઇસમહાં,
સાચી યેહી બાટ. ॥૧૨૧॥

ભકિત ભાવ પેહેલા કરણા,
જપની તપની બાટું ચલણા. ॥૧॥
ઈસૂ બાટું સબ્ કોઇ આવે,
પોંહતા સોહ્ જો આપ ગમાવે. ॥૨॥
અયેસી કરામત ચેહજ કેરી,
જયસો ચિડા મન્તર ફેરી. ॥૩॥
નૂર દેખ્યા વિના કયાં કરશે ચાવાહ્?
ચેહ સબ આહે યું દર્શન ભાવા. ॥૪॥
લોક ઉડાવન કરશે કાજા,
જન્મ હોડે રહેશે શાહ બાજા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

દેવલ' ડેરા સબ્ છાંડિયે,
જો જાઈ લીજે બાટ;
ચોદિશ ચાવા શાહકા,
ઘડાશે બોહ્તેરા ઘાટ. ॥૧૨૨॥

જો ચિડા મંતર બાજી લાવ્યા,
ચુંકર સારા લોક ઉડાવ્યા. ॥૧॥
કિસીકે મંનતરે જે કોઈ લાગ્યા,
જા પસ્તાશે મુર્ખ અભાગા. ॥૨॥
લોક ઉડાવન કરશે કાજા,
જન્મ દોડા રહે શાહ બાજા. ॥૩॥
ચેહ ચોંદી દૈત્ય કી જાણો.,
શાહ બિન મિલશે કેશો ટાણો ? ॥૪॥
અવરશું કાંઈ ન કીજે ભાવા,
જહાં ન દીશે શાહકા પાવા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

શાહ બિન જે દિખલાઈ ચે,
સો સબ [1]બાજી જાણુ;
અવર કહીં લોભાઇચે!
તો મિતજ હોવે હાણુ. ॥૧૨૩॥

---

૧ બાજી=રમત.

બાવા કીસીકા વો કહ્યાન જાવે,
પ્રગટ ભી જો કેડે ધાવે. ॥૧॥
દમડા દોકડા હાથમાં દેવે,
બાવા ચાહે તો કછુ ન લેવે. ॥૨॥
ફિર ફિર આંખો તેરા ચાવા,
લોભ નકરશે કછુ નહિ ભાવા, ॥૩॥
બાવા પ્યારા અદ્કા જો હોવે,
અપને સ્નેહે લે લે દેવે. ॥૪॥
શાહ બિન અવર કહીંન રાતા,
સર્વ કરામત ચેહી' જો ધાતા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

સાચા પૂતા તીસે કહું,
જો જાવે બાવા સાથ;
મનમાં કછુ ન ભાવ હ્યે,
અવર ન લેવે હાથ. ॥૧૨૪॥

લાંબા ફેરા કાયકું કરના?
અપની બાટું જા પગલા ધરના. ॥૧॥
ઇધર ઉધર જે કોઇ લાગા,
જા પસ્તાશે મૂર્ખ અભાગા. ॥૨॥
અપની દેહા અયેસી આહે,
જન્મ ગમાઈયે ઇસ માટી માંહે. ॥૩॥
દેહડી જયસી કીજે એહા,
અયેસી જાણો તેરી દેહા. ॥૪॥
હુકમ શાંઈ કા તાં લગ દેહા,
હુકમ આવે તો ભાંગે દેહા ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

એહ તન કાયા પિન્ડ હે,
માંહે શાહકા બંન્ધ;
કાલે થાશે બાવલે,
અળગા સંધો સંધ. ॥૧૨૫॥

સાચી માટી એ માટી નિપાવા,
માટી કહેવે માટી શાહવા. ॥૧॥
સોના શરિખી કે જે દેહા,
સો જા હોશે સાચી એહા. ॥૨॥
માટી મરણા અચેશા જાણી,
સોતન ખાવે માટી પાણી. ॥૩॥
પ્રત્યક્ષ સમજો રૂડી બાતાં,
સાચી આહે ચેહી ધાતાં. ॥૪॥
મીટી ભેદ જિને પૂરા પાવા,
સબ કોઈ જાણી લેજો લાવા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ઈસ્મે સારી બુજ હ્યે,
ઘડાસે બોહોતજ ઘાટ;
જે કોઈ લાગ્યા અવરશું,
ખોયા તે માટી માટ. ॥૧૨૬॥

સોવણ પૂતલી માટી પૂતા,
માટી દેખંત માટી ભૂલા. ॥૧॥
માટી ભોગવે માટી ખાવે,
માટી ઉપર રંગ સોહાવે. ॥૨॥
માટી બાજ ન ઉપના કોઈ,
જાતે દહાડે સબ માટી હોઈ. ॥૩॥
અયસા યુગમાં તમે દેખો લોકો,
મિલંમિલ કીજે શાહ શું ભોગા. ॥૪॥
મિંત કોઈ એસે શું જિવડા લાવે,
ટાલે માર્ગે ફિર ફિર જાવે. ॥૫॥

તુંહી સાચા સાંઇ હો.

દુનિયા સારી ખૂબ હે,
એ પતંગ કેરા રંગ;
જન્મ ગમાઇએ ઇસ રંગમે,
પડી પોતાને ઢંગ. ॥૧૨૭॥

જોલે રાજા ધારાઈયે નામા,
આગળ જાતાં માટી ઠામાં. ॥૧॥
ભાંગે' ઘડે, કરે સબ્ કજા,
લેકર કીશે બીઠાવે રાજા. ॥૨॥
રાજ્ય દેકર કીતી બડાઇ,
ભીખ મંગાતા તો ઘટી ન જાઇ ! ॥૩॥
ઘડીયા ઘાટ માણુક જયસાહ,
એેસી જાણો તેરી દેહા. ॥૪॥
મન ચિંત્ત લાકર ઢુંઢી જોયા,
સો ચેહ યુગમાં કંહીં ન મોહ્યા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

માટી થી સબ ઉપન્યા,
આખર માટી છેહ;
રાજ્ય સેહસ્રા જે કરે,
આખર માટી તેહ. ॥૧૨૮॥

યુગ સારેમેં યેહી રંગા,
ચલિયા જાવે અપને ઢંગા. ॥૧॥
સ્વપને જયસા યેહ યુગ જાણો,
થર યાંહૂ રેહેતા તમે કીશે ન માનો. ॥૨॥
ઘડીએ નરેહસે નરહે કાંહાં,
બહોત નેહે ઈસ યુગમાં ઠાંહાં. ॥૩॥
જયસી સોડ ચયસા સોણા,
પ્રગટ આહે નહિહ્યે છાના. ॥૪॥
મન ચિત્ત લાકર ઢુંઢી જોયા,
સો ઈસ યુગમાં કહીં ન મોહોયા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

યેહ યુગ સારા ખાક હ્યે,
[1]બાઓ હોકર જાએ;
પતંગ જયસા રંગ હ્યે,
તલમાં ઉડ્કર જાએ. ॥૧૨૯॥

૧ બાઓ=પવન.

યુગ સારામાં જો જો સાવા,
ઢુંઢા સારા શિર લગી પાવા. ॥૧॥
માંહે કછુ બાત ન પાવે,
જો બોહોંતેરા ઢોક બજાવે. ॥૨॥
ખોટે ધંધે લોક લાગા,
માણેક ખોયા પણ હાથ ન લાગા, ॥૩॥
સબ્કો [1]રોલે રાતા માતા,
વોહ્ભી હાથ ઝટક કર જાતા. ॥૪॥
હૈયડા લાવે સૂજન સાથે,
તોજા સૂજન આવે હાથે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સબ્ યુગ દેખો હરે ફરે,
ખાંધે [2]માદલ બાએ;
યેહ્ યુગ્ કિશીકા હૈ નહિ,
દેખા ઢોક બજાએ. ॥૧૩૦॥

૧ રોલે=કમાણી.

૨ માદલ=ઢોલ.

ઉતારે જયસા આહે બાટાં,
જયસા બાસા રહિયે રાતાં. ॥૧॥
પીછે ચલણા હોવે લોકા,
જો બોહ તેરા કીજે ભોગા. ॥૨॥
પંથી જયાસા બાટું ચલણા,
અપના ચિત્તકહીં નાં ધરના. ॥૩॥
બાટું ચલતાં કહાં કહાં લાગે ?
ખોટી હોવે દહાડે ભાગે. ॥૪॥
જે દિન અમૂલા મૂલનાં પાઈએ,
સો કયું ફોગટ ખોહ ગમાઈયે ? ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

પીઠ ભલી ઇસ યુગમે;
સબ કુચ્છ સોદા બીકાએ;
જિસ ઘર સૂજન પ્રીત નહિ,
તીસે દીજો આગું જલાએ. ॥૧૩૧

સૂજન પાંખે ન આવે સાવા,
જો જા દીજે સ્વર્ગું પાવા. ॥૧॥
રાજા સેહસ્ત્ર ધરા યા નામા,
પણ શાહ પાખે ન આવે ઠામા. ॥૨॥
આપે રાવત આપે રાજા,
આપ કરેશો સઘલે કાજા. ॥૩॥
આપે પણ્ડિત ગોર કહેલાવે,
મૂર્ખ લોક મર્મ નાં પાવે. ॥૪॥
આપે જાણે સઘલી બાતાં,
વિગતું નિકશે અવરજો ધાતાં. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

યેહ તો શાહકા મર્મ હે,
કોઈ ન જાણે ધાત;
કેડે કીસીકે કો રહ્યા,
ચુંહ કર ખોયા સાથ. ॥૧૩૨

બહોત ધંનધે દુનિયા લાગી,
આપણી ચિંત્તાએ કછુ ન લાગી! ॥૧॥
આપણી ચિંત્તા બિન મીલશે ટાણા,
જો ઓતેરા કીજે યુગ મા ના. ॥૨॥
જિસ્કુ આપાણી પીઠ ન સૂજે,
સૂજન કામા સો કયુંકર બૂજે? ॥૩॥
અવર મડાણા જે કોકી ધાતાં,
કોઈનાં બૂજે ઉસ્કી બાતાં. ॥૪॥
જૂઠ પૂંઠે આપસ ન દહિયે,
ભોલે કાલે હોકર રહિયે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

આપ કરે શો વોહી વોહી,
દુજે કર્યા મત જાણુ;
કહીં ના મોહવે અવરથી,
જોણે ઇત્તા માંડયા મંડાણ. ॥૧૩૩

જૂઠા હોકર બોહોતેરી કરે,
એકું કામ આપૂસથી નાં સરે. ॥૧॥
કરે આપ-બોર બાના દેવે,
ખરા ખોટા યું કર લેવે. ॥૨॥
મૂર્ખ લોક મર્મનાં પાવે,
માંહો માંહે ઝઘડા લાવે. ॥૩॥
જે કોઈ આંખે મેંજો કીના,
કરે સો આપ'અવર શિરબાના દીના. ॥૪॥
સદ્‌ગોર ભેદ ખાલી નાહોવે,
તિસ્થી મર્ખ ફર્માની ન રહેવે. ॥૫॥

તુંહી સાચા સાંઇ હો.

મેરા ચિંત્યા સો મેં કરૂં,
તેરા ચિંત્યા નાં હોય;
તેરા ભાવે સો તું કરે.
મુજે ભાવે સો હોય. ॥૧૩૪॥

અપને ભાવે વિચાર જોકીના,
પાંતી સઘલી તિગતું દીના. ॥૧॥
આધી જિસ્કું સારી નાં હોવે,
જો ઓહોતેરા ધંન્ધા કરી જોવે. ॥૨॥
પ્રત્યક્ષ સમ્જો રૂડી ગાલી,
પણ અદ્કી નાં હોવે લખિયા ટાલી. ॥૩॥
[1]રોલા સઘલા દિનજો કીજે,
આખર લખિયા સોહી લીજે. ॥૪॥
એક પહોર બેકા સુખશું રહેવે,
આપાણી કિસ્મતુ વોહ્બી લેવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જિસ્કુ જિત્ના સૃજિયા,
તિસ્કુ તિતના હોય;
રતી ઘટે ન તિલ વધે,
જો શિર મારો કોય. ॥૧૩૫॥

૧ રોલા=કમાણી.

બહોત ધંધા આન મિલાવે,
શિર ઉપર તમે કાંએ ન ખિલાવે. ॥૧॥
દુઃખડા શિર ઉપર જોરૂ લેણા,
આપસ કું બિચ્ ધંધે દેણા. ॥૨॥
રોલા કરે ઓર સુખશું લેટે,
સૂજન લખિયા કોઇનાં મેટે. ॥૩॥
રિજક્ રોટી' જે ધનજ કહિયે,
સો સબ્ સૂજન દિનમાં લહીયે. ॥૪॥
અવરૂ દિલ જિન્ કિને બાંધા,
લખિયા પાસે સોભી અંધા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

યુગ્ સારામાં હિંડ ફરે.
અને ઘર ઘર લાવે ચિત્ત;
આખર દુનિયા જૂઠ હ્યે,
સાચા અપના મિત. ॥૧૩૬॥

તમા કરે ઓર ભિક્ષા માંગે,
બિન કિસ્મતે કછુ હાથ નાં લાગે. ॥૧॥
મરણા ભલા યુગે ફિર બોલા,
મુલ્લક બાજી જાએ અમોલા. ॥૨॥
કીર્ત્તિ માર્ગ શિર ઉપર લીજે,
જો કહીંજા માગણા કીજે. ॥૩॥
ઐસી યુગમાં આહે [1]ખ્વારી,
જો કહીં માંગો હાથ પસારી. ॥૪॥
આપસ જિસ્કી કીજે આશા,
મરણા ભલા' પણ માગણા દાસા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

નિસ્ચિત યુગમાં સંતચલે,
અપને સંત કે પાસ;
મરણા ભલા નહિ માગણા,
અપને જ્યેસે પાસ. ॥૧૩૭॥

---

૧ ખ્વારી=તુચ્છપણું.

ભિક્ષા કરે ઓર યુગમાં ધાવે,
લાજ શરમ તીસે તિલ નાવે. ॥૧॥
જિન્ને ઘડીયા ઇતના ઘાટા!
સો કયું રાખે ખાણા મોટા! ॥૨॥
જામીન હુવા વોહ યુગમાં અપના,
રિજ્જક રોટી કો કયું તપના! ॥૩॥
પૂગે ટાણે આન મિલાવે,
વોહ તમકું હાથું હાથ ખિલાવે. ॥૪॥
ભાંડા ઘડિયા મુખ કીયા સાંઇ,
કુચ્છ ભી જાણો બાણે લાઈ. ॥૫॥

તુંહી સાચા સાંઇ હો.

ભૂખ્યા ભૂખ્યા કયા કરે ?
કાએ સુણાવે લોક ?
ભાંડા ઘડિયા મુખ દીયા,
કછુ એક બાને જોગ. ॥૧૩૮॥

બોલે ન રિજ્જક ટાણે પાઈયે,
જો અગ્રેએ થી મગ્રે બે જાઇયે! ॥૧॥
વાએરે ચડ'કર કેડે ધાવે,
આખર લિખિયા સોહિ પાવે. ॥૨॥
સબુરી કરો તમે દુઃખ નાં આણો.
રાજિક અપના દેખ પિછાણો. ॥૩॥
તમ્ કું ભેજે સેવા કારણ,
ઉસ્ ઉપર જીવ રાખો ધારણ. ॥૪॥
સાચી કીજે ભકિત શાહો કેરી,
જિસ્ કુ ચિન્તા દોજીગ કેરી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સેવા કારણ ભેજીયા,
તેં કયા લોઢા અપ્નાચિત?
તિસથી મુખ ફેરીયા,
રોટી લાયા ચિંત. ॥૧૩૯॥

જિસ્કુ શાહકા વછોવા હોવે,
સો કયું જાએ રોટીએ મોહ્ વે? ॥૧॥
તપતા રેહેણી સારી જાવે,
ઉસ્કુ કયેશી નીંદ જ આવે? ॥૨॥
ઉસ દોહાગણ ફૂટે છાતી,
શાહ બીશારી નીંદમાં રાતી. ॥૩॥
જૂઠ બિસારે તો નીંદ નાં આવે,
સાચી બાટે જૂઠ ખોહ ગમાવે. ॥૪॥
જિસ્કુ શાહકા વછોવા હોવે,
સો કયું રેહણી સારી સોવે! ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

જિસ્કું વછોવા શાહકા,
તીસે નિંદ ના આવે રાત;
જીવ તપાવે આપણા,
દૈયા કેરે સાથ. ॥૧૪૦॥

રેહણી આહે યુગ અંમુલા,
મલ્ મલ્ પાઈયે ઈસ્માં ઢોલા. ॥૧॥
દિ'સે ફિરાકે જે જે જાવા,
પણ રેહણી સબકા મેલા પાવા. ॥૨॥
પશુ પંખી યુગમાં કીતે,
રહેણી સબૂ કું મેલા દીતે. ॥૩॥
સાચા મિંત જે શાહ શું ચાવા,
મેઅેરાજે રસુલ'તમે યુગમાં પાવા. ॥૪॥
કલમાં કહેતાં રેહણી જાવે,
હૃદય અજુવાલા ભીતર આવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

રેહણી ભેજી ઇસ યુગમાં,
મીંત મિલાવા કાજ;
રસુલ ભી ઈસ રેહણીમાં,
જાઅે પકાઅે મેઅરાજ. ॥૧૪૫॥

મેઅેરાજ મુમન તમ હાથુ લાગી,
કાએકું ખોયા મૂર્ખ અભાગી ? ॥૧॥
કબુલી જિત્‌ની યુગમાં કહિયે,
સો સબ શાહો રેહણી લઈએ. ॥૨॥
પણ્ડિત પડીયા રેહણી જિત્‌ના,
જન્મ લખાણા નબી શિર તિતના. ॥૩॥
પશુ પંખી જહાં લગી આએ,
સોભી જાકર રેહેણી જગાવે. ॥૪॥
ભોગ ભાવ જે યુગમાં કીતા,
સો સબ શાહો રેહણીએ દીતા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

રંગ ભોગ જે કહિયે,
સો સબ રેહણા ઠામ;
જિસ્કુ જીતના સાચહે,
સો યું કરૂ ગએ કામ. ॥૧૪૨॥

કામ સો સુધા તીનુજા કીના,
રેહણી જાગા પ્રેમુ ભીના. ॥૧॥

પીર પયગાંમ્બર જહાં લગી કીતે,
રેહણી થી સબ શાહજો લી તે. ॥૨॥

પેહલા બિચ્યાર મુજ ઉપર રાખા,
ગુંજ ખોલકર મિતુંજો આંખા. ॥૩॥

દિવસે યુગકું જાએ જગાવે,
રેહણી થોડી હાથ લગાવે. ॥૪॥

જોથા પૂરા કરામત જોગા,
ઉસે કરાવે રેહણી ભોગા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

કરમ લેલાડી જિસ્કે,
ઉસે કીયા રેહણી જોગ;
પ્રેમે ભેલાણા શાહ કે,
ફિર ફિર માંગે ભોગ. ॥૧૪૩॥

માણસ રૂપે તમને યુગમે આણે,
કાએ ન ચેતો અપણે ટાણે? ॥૧॥
મિત કરણે કા થા' શાહ કું ચાહવા,
કશાણી કારણે તમે યુગમા લાવા. ॥૨॥
આપ પીછાણો તમે મૂર્ખ લોકા,
તુમકું કીનાં પ્રેમું જોગા. ॥૩॥
ખાકજ કેરી દેહડી કહિયે,
[1]ગ્વંહર માણક ઈસ્માં લઈયે. ॥૪॥
જેણે જાણ્યા તે ફીર ફીર જાગે,
પ્રેમુ ભેદાણા તે-તે કેડે લાગે. ॥૫॥

તુંહી સાચા સાંઇ હો.

જિન્ને આપ પીછાણિયા,
ફિર્ ફિર્ જાગ્યા તેહ;
ઢુંઢા મન ચિંત લાયકર,
ઉન્ને પાઈ અપની દેહ. ॥૧૪॥

1 ગ્વંહર=મોતી

શાહ કી પ્રીતે તમે યુગમાં આણે,
પારખુ થે તિન્ને દેખ પીછાણે. ॥૧॥
એતો માર્ગ દૈયા કા કહિયે,
સોસબ્ શાહો દેહામાં લઈયે. ॥૨॥
નબી સો યુગ્માં જિત્ને કીતે,
ઈનુંભી નીશાન ચેહીજ દીતે. ॥૩॥
સાચે થે ઉને ઢુંઢ જો દેખા.
ઇનૂભી પીઠે ચેહી વશેખા. ॥૪॥
રસુલ સો આંખી ચેહિજ ગાલી,
કિન્ને ન પાયા નવશાહ ટાલી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

શાહ પીછાણી લોઢીયે,
તું એ દેહામાં પીછાણ;
રસુલ ભી ઇસ દેહમાં,
પ્રગટ આંખા જાણ. ॥૧૪૫॥

પારા માંહે ગંધક યુંહી વસેખો,
રંગે રૂપે ભેદ જો દેખો. ॥૧॥
પારા માંહે ગંધક જો દીજે,
અયેસા આપે ભેદ જો લીજે. ॥૨॥
જહાં લગી પારા ગંધક હોવે,
તહાં લગી દેહા કયેશી જોવે. ॥૩॥
જબ્ વોહ્ પારા નીકલી જાવે,
તબ્ વોહ ગંધક હાથના આવે. ॥૪॥
અયેસા તમમાં આહે સૃજન,
દેખી ના શકે માંહીં દુર્જિન. ॥૫॥

તુંહી સાચા સાંઇ હો.

રંગ રૂપ માંહે ભેદ હ્યે.
ઢુંડી દેખો જાએ;
શાહા જો પારા પ્રગટયા,
ગંધક લે છીપાએ. ॥૧૪૬॥

એયસા દેહમાં પર્દે રેહેવે,
માંહે કા ભેદ કોઈ નાં લેવે. ॥૧॥
દેહા ગંધક ચુંકર જાણો,
શાહ જો પારા દેખ પિછાણો. ॥૨॥
ગંધક જાકર અલગા હોવે,
પારા માંહે પ્રગટ જોવે. ॥૩॥
એયેસા તમમાં શાહા લેખો,
પારા ગંધક જહાં કર દેખો. ॥૪॥
દેહીમાં છે પણ આહે દુરિજન,
તો કેમ હાથું આપે સજન? ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ

તુજ માં સજન પ્રગટા,
ઢુંઢી લેજો જાણ;
મૂર્ખ મર્મ જાણે નહિ,
સો કયેશે મલશે ઠામ? ॥૧૪૭॥

નવશાહ કેરે જિત્ને કામા,
મિંત જો જાણે શાહકા ઠામા. ॥૧॥
કહાજો માનો ઈશકા જાઈ,
આપસ રાખો શાહ પર લાઈ. ॥૨॥
જબ કછુ પાવે તેરી દેહા,
તેમ તેમ વાધે શાહકા નેહા. ॥૩॥
શાહ બિન અવરૂં કહીં નમોહ્‌વે,
નહિતો દેહા ફોગટ ખોહ્‌વે. ॥૪॥
ચોરૂં હાથે લેકર દીના,
જૂઠા લેકર અપના કીના. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

ચોરૂં હાથે જે ચડે,
છોડે એકજ બાણુ;
શાહા મેલાવે આપણા,
ચે દેહા, દેખ પિછાણ. ॥૧૪૮॥

દેહા પિછાણુણુ અદિક જ કામા,
સઘલે જો આહે ઇશ્ક જ ઠામા. ॥૧॥
દેવલ ડેરા તમે દેહા જાણો,
બાદશાહી તમે ઈસ્મા માનો. ॥૨॥
જિસ મંદિરમેં રાજા આવે,
ઉસ્કું છોડ અવર કહાં ધાવે. ॥૩॥
યેહ સબ્ આહે કરામત બાતાં,
મંદિરમાં ન મલશે અવરે જો ધાતાં. ॥૪॥
દેહા ચો દિશ માંહે ઝાડો,
આપસ લેકર શાહ પર વારો. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જો જાણો શાહ પિછાણીયે,
તો પહેલાં આપ પીછાણ;
જે કછુ આહે પિછાણણા,
સો સબ તુજમાં જાણ. ॥૧૪૯॥

દેહા [1]મર્કબ મોટા જાણો,
દો આલમ તમમાં કાંએ નમાનો ? ॥૧॥
બાહેર દીશે [2]હફ્ત જમીના,
હફ્ત આસમાના માંહે દીના. ॥૨॥
કતરે સારે ઠાહું ઠાહાં કીના,
ચાંદ સૂરજે અજવાલા દીના. ॥૩॥
પ્રત્યક્ષ દેખો તારા જડિયા,
મિંજ વસેખો એસા ઘડિયા. ॥૪॥
કતરે ઝડકર એક જ હોવે,
સારે ભેદ તો પ્રત્યક્ષ જોવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

હફ્ત અસમાન તમ્મહાં,
કતરે જડિયા સબ;
ચાંદ સૂરજ દોનું દેખિયા,
એકજ આવે તબ. ॥૧૫૦॥

૧ મર્કબ=અસ્વ.

૨ હફ્ત=સાત.

હફ્ત અસ્માના તમૂમાં લઈયે,
સાત જમીના બાહર કહિયે. ॥૧॥
હફ્ત જમી તમે દિલમાં જાણો.
હફ્ત આસ્માના તમે દિલમા આણો. ॥૨॥
કતરેથી જો લાગે ઝાંખા,
પ્રત્યક્ષ દેખો માંહે પૂરા પરખ્યાં. ॥૩॥
ચાંદ સૂરજ કા ભેદજ પાવે,
સારે કતરે નિકસી જાવે. ॥૪॥
દેખનાં લોઢે સૂજન કોઈ,
માંહેકે કતરે સબ સીધે હોઈ. ॥૫॥

તુંહી સાચા સાંઇ હો.

માંહે અસ્માના સમારિયે,
કતરે ઝાડીયે છેહ;
સૂજન આહે પ્રગટા,
દેખો આપણી દેહ. ॥૧૫૧॥

શાહ નમુના સૂરજ જાણો,
પ્રત્યક્ષ આહે દેખ પીછાણો. ॥૧॥
જિત્ના ઉપર ચડતા જાવે,
સાઢ્ઢે કે શિર તિત્ના આવે. ॥૨॥
મંદિર યુગમાં જિત્ના કહિયે,
સાઢ્ઢે કે શિર તિત્ના લહિયે. ॥૩॥
સૃજન સબ્ શિર અયેસા આવે,
કાસલથી તે દેખ્યાનાં જાવે. ॥૪॥
જિન્ને એ કાસલ મનથી ખોઇ,
તોએ દર્શન પ્રયત્ક્ષ જોઈ. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

કાસલ માંહેથી કાઢીયે,
ચાંદરણા કીજે દેહ;
દર્શન દેખો શાહકા,
તો અદ્દકા વાધે નેહ. ॥૧૫૨॥

મુરશદ ચાહિયે ઇસ્રૂરા ફિલ ઠામાં,
સૂર મોહોબ્બત કા ફૂંકે માંહાં, ॥૧॥
માંહે અસ્માના સબૂ ઝેણુ ઉડાવે,
કતરે સારે સબ ખિરૂં ખિરૂ જાવે. ॥૨॥
માંહેં અસ્માના પાકજો હોવે,
સૂજન મુખડા પ્રત્યક્ષ જોવે. ॥૩॥
ગોર સબ્લા જો હાથું આવે,
તો એ અસ્માના જાએ [1]બુજાવે. ॥૪॥
એયેસા ગોર જો કીજે લોકા,
જાતે દહાડે હોવે શાહ શું ભોગા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

ઈસ્રાફિલ તો રંગ હે,
વેતો ભેદ બુજાએ;
પાસે રહી જો ફૂંકીયે,
ફુંહ ફુંહ ઝેણુ ઉડાએ. ॥૧૫૩॥

૧ બુજાવે=ઓળખાવે.

ઝેણુ ઉડાવે દેહા સારી,
કાસલ માંહેથી કાઢે બારી. ॥૧॥
પાક કરો સબ ચંદની દેહા,
અદ્‌કા ઉઠે માંહે શાહકા નેહા. ॥૨॥
ગોર સો સબ્લા કહી બુજાવે,
તેમ તેમ મારગ પાતા જાવે. ॥૩॥
ગોર સો ભેદ સબ્ ખોલી કહેવે,
મારગ સઘલા પ્રત્યક્ષ દેવે. ॥૪॥
ગુરૂ વિના બાટ ના જાણે કોઈ,
ચૌદા [1]ઈલ્મ જો પડિયા હોઈ. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ગુરૂ પાસે જો રહીયે,
ખેલિયે સુધા ખેલ;
રંગ લગાવે શાહશું,
જો પ્રેમે આવે મેલ. ॥૧૫૪॥

૧ ઇલ્મ=વિદ્યા.

ગુરૂ કે પાસે જિત્ના રહીયે,
સજન સુધિયા અદકિ લૈયે. ॥૧॥
પુંડરીક* કેરા દેખો ખેલા,
ગુરૂભી ખેલે ચયેશા ખેલા. ॥૨॥
નિશદિન ખેલે સુધા જાઈ,
ચેલા ચિંત સબ્ શાહપર લાઈ. ॥૩॥
કિત્તે દિવસ સબલી ચોટાં ખાઇ !
ચિન્ત સઘલા શાહ ઉપર લાઈ. ॥૪॥
સાચા પાસે જાકર રેહણા,
સબ્ કુછ પાવે અપના લેણા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

સાચી સંગત કીજીયે,
પુંડરીક કેરી જોગ;
આપ બરાબર કાઢીયે,
જેમ જેમ હોવે ભોગ! ॥૧૫૫॥

*પુંડરીક=રેસમનો કીડો, ઇયળ.

ગુરૂ બિન ભાવ ગુરૂ બિન ભાવા,
ગુરૂ બિન કોઇ માર્ગ ન પાવા. ॥૧॥
ગુરૂ બિન કોઇ પણ્ડિત ના હોઈ,
ગુરૂ બિન જોષ ન જોવે કોઇ. ॥૨॥
ગુરૂ બિન યોગી યોગ ન પાવે,
ગુરૂ બિન ધાત હાથ ન આવે. ॥૩॥
ગુરૂ બિન કોઇ કહીંન લાગે,
ગુરૂ બિન તપિયા તપેન જાગે. ॥૪॥
ગુરૂ બિન હુન્નર હાથ નાં લાગે,
ગુરૂ બિન કોઈ પ્રેમે ના જાગે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

સબ બાટે ગુરૂ કીજીએ,
ગુરૂ બિન ન આવે ઠામ;
જો યુગમાં ગુરૂ ન ભેજતા,
તો એકે નાં સરતા કામ. ॥૧૫૬॥

મારગ સૂધા તોજા પાવે,
પહેલા આપો આપ દિખાવે. ॥૧॥
તબ્ પીછે રસુલ જો આણે,
ઈનેભી બાટ દિખાઈ ટાણે. ॥૨॥
મુર્શદ ભેદ તબ પીછે કીના,
ઈનું ભી બાટ લગાકર દીના. ॥૩॥
ગુરૂથી બાટ જો સુખશું પાઇયે,
જૂઠે નેહડા ઠાલે જાઇયેં. ॥૪॥
જેણે ચેહ મૂર્શદ સુધા સેવા,
તેણે ચાખ્યા પ્રેમકા મેવા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ગુરૂ ચાહિયે ઇસ યુગમાં,
જો ભેજા અપને ચાવ;
સૃજન ફલતો ચાખીયા,
જો બેશે સત્યકી નાવ. ॥૧૫૭॥

પણ્ડિત જ્ઞાની અતીજ ભારી,
તેણે ચેહ યુગમાં જોયા વિચારી. ॥૧॥
તાએ જાકર ભેદજો ખોલા,
સોહી મુનિવર મીઠા બોલા. ॥૨॥
સૃજન ફલ ચુંકર રાખા,
સત્ય શું લોઢા તિનુ જા ચાખા. ॥૩॥
જિન્ને ચેહ ફલ ચાખ્યા હોવે,
દોજખ ધરમ કોઈનાં લેવે. ॥૪॥
દૈયા ફલ જો મોંઘા પાઇયે,
અવરૂં ફલ કે કેડે નાં ધાઇયે. ॥૫॥

તુંહી સાચા સાંઇ હો.

ચેફલ સધા શાહ હો,
દુજા ફલ મુખ ના બાઓ;
જે ફલ સદા કાલ હો,
સો ફલ ચાહુઉં ખાઓ.

સૃજન [1]સાર તોજા કરશે,
જિકર લેકર દિલમાં ધરશે. ॥૧॥
નિશદિન જપના શાહકાનામાં,
તેમ તેમ દિલ્જો આવે ઠામાં. ॥૨॥
[2]હયાત દિલ તોજા પાવે,
જિકરે નેહડા અદકા લાવે. ॥૩॥
જપણી કામા કરશે કોઇ,
તોજા દિલ જિંદા હોઈ. ॥૪॥
રસુલે આંખી ચેહજ ગાલી,
દિલ ઠામ ના આવે જિકરૂં ટાલી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જિકર જીરકું શાહકી,
દિલકા [3]દારૂ ચેહ;
જિંદા હોવે દિલ તિલમાં,
અદકા વાધે નેહ. ॥૧૭૫॥

---

૧ સાર=મદત. ૨ હયાત=અમરપણું. ૩ દારૂ=ઔષધ.

જિન્દા દિલતો જિકરૂં હોવે,
જિકરે દિલતો અપના ધોવે. ॥૧॥
તાજા કરશે નવશાહ ચોટાં,
તિસ્થી ભાંગે માહેંકી ખોટાં. ॥૨॥
જીત્ની ચોટાં સબ્ નવશાહી આહે,
નેહકી બાટે સબ્ નીકસી જાવે. ॥૩॥
તબ્ પીછે દિલ જિન્દા હોવે,
તબ્ પીછે સબ દુનિયા ખોવે. ॥૪॥
ફિર દિલજો જિકરૂં લાવે,
તાજા શાહકા દર્શન પાવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

જિકર જો લાગી શાહકી,
તીશે અવર ન આવે ચિત્ત;
કડવા હોવે સબ્ યુગ,
જો પરખે અપના મિત. ॥૧૭૬॥

ઇલમ ઇમાન જિકરે કહીયે,
નિશદિન શાહકું જપતાં રહિયે. ॥૧॥
જેમ જેમ જપતાં છાના આવે,
તેમ તેમ કલમાં ઉગતા આવે. ॥૨॥
ચાંદ્રણા શરીખા ઇમાન હોવે,
અંધારા માંહેથી સારા ખોવે. ॥૩॥
'પાઈ' કેરા તેલ જો કહીયે,
તિસ્મા અજુવાલા પ્રગટ લહીયે. ॥૪॥
તોજા ઈમાન ચંદ્ર શરીખા હોવે,
દુનિયા [૧]ગફલત માંહે કયસી સોહ્વે? ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જિસ્માં ઈમાન પ્રગટયા,
તીશે ગફલત હોવે દૂર;
તહાં અંધારા કયા કરે?
જયાં સૂરજન કેરા નુર. ॥૧૭૭॥

૧ ગફલત=ભૂલવણી.

અલ્લાહ્ કી નાવમા પાવજો દીજે,
[1]ઈલ્લિલ્લાહ્ રસુલ શું પારજ લીજે. ॥૧॥
નબીકા દરિયા તરિયા જાવે,
તો મંજિલ ઈલ્લિલ્લાહ્ નેહડા પાવે. ॥૨॥
બાટું દુરિજન ચોર જો આવે,
નેહકી ઈસ્ બાટું નીકલી જાવે. ॥૩॥
એ કલમા જિસ્કે મનમેં હોતા,
સોજા લેકર મંદિર પોતા. ॥૪॥
શાહકા પ્રેમ જિસ્કે મનમાં ભાએ,
સો સબ્ જાએ અગન જલાએ. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો.

અલ્લાહ્ સુભાન જિન્ને કહા,
ઈલ્લિલ્લાહ્ દીયા કરાર;
શાહ મંદિર જા દેખીયા,
સોહ તરકર લાગ્યા પાર. ॥૧૭૮॥

---

૧ ઇલ્લિલ્લાહ=ખચિત એકજ પ્રભુ

નબી મુર્શદ જિન્ને કીતે,
સોસબ પોંતે ઇસ નામજ લીતે. ॥૧॥
જેમ જેમ છાના જપતા જાવે,
તેમ તેમ માંહે કશ પડતા આવે. ॥૨॥
સાચ્યા દફતર હયાતજ કેરા,
છાપા ઉઠે માંહે [૧]કલમા કેરા. ॥૩॥
જીભું જપના દુરિજન ઠામા,
[૨]નકશા ઉઠે નહિ હૈયડા માંહાં. ॥૪॥
દિલજો જિકરે નેહ બંધાણા,
સોસબ કલમે સાથ સીધાણા. ॥૫॥

તુંહીં સાચ્યા સાંઈ હો.

દિલકી જિકર જો સાધીએ,
અને ચિંત્ત સઘલા લાએ;
ચ્યશી ગુંજજ જે કરે,
સો સબ કલમે સીધાએ. ॥૧૭૯॥

૧, કલ્મા=મહાવાક્ય, જાપ. ૨, નકશા=ચિત્ર.

દૈવ્ય કેરી બાટ' જો કહિયે,
સાચા પાખે તલનાં રહીયે. ॥૧॥
સેવા મકર જિનમે જો જિતના?
જન્મ વોહ દોડા ફિરે' ફિર તિતના. ॥૨॥
[1]હફ્તત હજારી જિકર જો હોવે,
એકી [2]મકરૂં સારી ખોવે. ॥૩॥
સાચે મને બાટું ચાલે,
સો સબ પોહોંતે નેહડા ડાલે. ॥૪॥
મકરે ભાવ જો જિત્ના કીના,
શ્યેતાની દરવાજા જોરૂં લીના. ॥૫॥

તુંહી' સાચા સાંઇ હો.

ચેહતો સાચી બાટ હ્યે,
મકર નાં આવે કામ;
દિલ ફિરાવે આપણા,
શ્યેતાની પાવે ઠામ. ॥૧૮૦॥

૧ હફ્તત હજારી=સાત હજારને મોક્ષ મળે તેટલી. ૨ મકરૂં=ઠગબાજી.

તસ્બી જપણી સબજ હોવે,
એકજ મકરૂં સારી ખોવે. ॥૧॥
જિકર'જો આહે [1]બનિઆદમ કામા,
નેહા ઉઠે હૈયડા માંહીં. ॥૨॥
લોહે લી જેમ ગાંઠ પટોલા,
અયેસા ચોંટે મનમાં ઢોલા. ॥૩॥
જીભું જપતાં બહોતજ જાવે,
[2]ગ્રીહે નપડે તો મનમાં ન આવે. ॥૪॥
જિન્ને મીંતકા ભેદજો જાણા,
સોહી શાહકી જિકરે જો આણા. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

તસ્બી બોહોતજ કીજીએ,
જો નલાઈએ ચિત્ત;
ગ્રિહે નપડે મન મહીં,
કદી ન હોવે મિન્ત. ॥૧૮૧॥

૧ બનિઆદમ=આદમનો વંશ. ૨ ગ્રીહે=ગાંઠ.

શાહકે [1]ભાલે જે કોઇ લોઢે,
અપના સાંસ ખાલી ન છોડે. ॥૧॥
જીભું જપતાં ઠામ ન આવે,
બાટું ચલતાં શાહ બન જાવે. ॥૨॥
જિત્ના સાંસ શાહબિન ખોવે,
સોસબ જાકર મુર્દાર હોવે. ॥૩॥
શાહ બિન ખોટી ગાલી જાવે,
માણુક અપના ખોહ ગમાવે. ॥૪॥
સારી ઉમર અલ્લાહ્ થી તાણે,
અલ્લાહ્ રસુલ ભીતર આણે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

જોદમ જાવે શાહ બીના,
સોસબ જાણો મુર્દાર;
દરિયા કેરી શંખલી,
કેયશી કીજે બહાર? ॥૧૮૨॥

૧ ભાલે=ખબરે, આશરે.

શાહ બીન દમજો બાહેર જાવે,
સો જા કછુ મૂલ ના પાવે. ॥૧॥
સાંસે ઉસાસે જિત્ના લેવે,
તિત્તના જા ગુરૂ અગન જો દેવે. ॥૨॥
પ્રત્યેક દમ જો શહાબિન જાવે,
પાઈ કેરા મૂલ ના પાવે. ॥૩॥
નાહતો [1]ઝવંહર બાહેર આવે,
તોજા સૂજન કેડા પાવે. ॥૪॥
મન સમજાઈ ઈત્ના જોણા,
કાચ કે કારણ ઝવંહર ખોણા ! ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

ઝવંહર ખોયા હાથ શું !
જે યુગ આહે અમૂલ;
આ' ન પાલટે મનથી,
જે જાવે પંખજ ઢોલ ॥૧૮૩॥

૧ ઝવંહર=સાચો મોતી.

જો જાણો માંહે ચોખા કીજે,
અલ્લાહૂ કિ'જીકરે નિશદિન લીજે. ॥૧॥
કશ કા મ્યેલ તો કશ થી જાવે,
દિલ તો ચોખા જિકરે થાવે. ॥૨॥
નબી બાટું કી યેહી નિશાની,
સોસબ શીકલ દિલકી આની. ॥૩॥
નિર્મલ ચાંદરણા માંહે હોવે,
તોજા શાહકું ન્યાણું જોવે. ॥૪॥
આરસી માંહે પ્રત્યક્ષ ગાલી,
મુખ ના દીશે નિર્મલ ટાલી. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઈ હો:

અંતર નહિરે સાંઈશુ,
ઘટ જો નિર્મલ હોએ;
કાટે ભરાણી આરસી,
મુખ ન દેખે કોએ. ॥૧૮૪॥

મુખડા તો જાકર દિખાવે,
આપશ કું માંએ જિકરે લાવે. ॥૧॥
સબ્ લોહા માં *આયેના કહીયે,
કાટ ટલે તો પ્રત્યક્ષ લહિયે. ॥૨॥
કાટ ઉપરથી સઘલા ખોવે,
તોજા મુખડા પ્રત્યક્ષ જોવે. ॥૩॥
દિલમાં કાટ એયેસા જાણુ,
લોહા [1]અયનેક દેખ પીછાણી. ॥૪॥
જિકરૂ દિલ જો જાકર લાવે,
તોજા દિલ્કા આયના પાવે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

દિલમાં અયેનક પ્રગટા,
સાંઈ મુખ દેખન જોગ;
કાટ ટલેજો માંહેકા,
તો દીનજ કીજે ભોગ. ॥૧૮૫॥

૧ *આયેના—અયેનક=આરસી.

રાત દિવસ જો ચાવા કરશે,
જિકરૂં માંહે દિલ્જો ધરશે. ॥૧॥
નિશદિન સાંસે આવે જાવે,
દિલ્લભી જિકરે સુધિયા પાવે. ॥૨॥
પીછે જિકરે જીવડા લાગે,
હવા હિરશ સબ્ માંહેથી ભાગે. ॥૩॥
દમે કદમે જો જાકર રેહવે,
દિલકી શુધિયા કોઈ નાં લેવે. ॥૪॥
ચ્યશી [1]ખશલત હાથ જો કીજે,
તો રૂંહે રૂંહે પ્રેમેજ ભીજે. ॥૫॥

તુંહીં સાચા સાંઇ હો.

હૈયડા લાઈયે શાહશું,
તો શાહ તમ ઘર હોએ;
દોનું હૈયડા મિલ ચલે,
તો સાધ જાણે સબ્કો એ. ॥૧૮૬॥

૧ ખશલત=ટેવ.